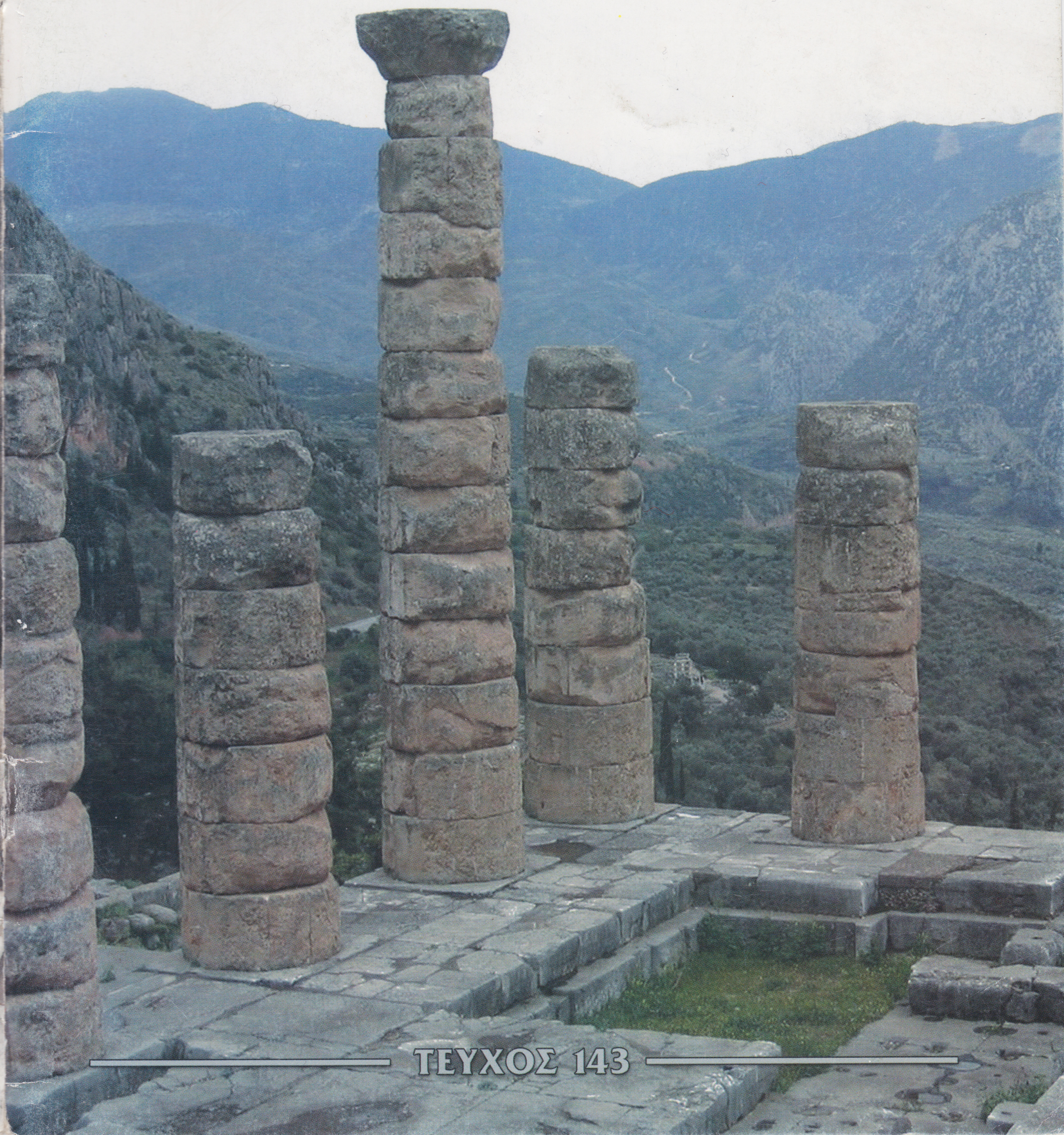
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ [ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2010] 4,00 €

ΤΕΥΧΟΣ 143

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα 28 Οκτωβρίου 2009 (α.φ. 679) www.XAgr.net 1,50 ευρώ

Γ. Καρατζαφέρης: Είμαι το ανάχωμα προς τα ακροδεξιά!

«ΤΙΜΟΥΝ» ΤΟ ΟΧΙ ΛΕΓΟΝΤΑΣ... YES

ΖΗΤΩ ΤΑ «ΟΧΙ» ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΝΤΡΟΠΗ ΣΤΑ «ΝΑΙ» ΤΩΝ ΓΡΑΙΚΥΛΩΝ

Ο ΚΟΥΛΟΓΛΟΥ, ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙ «ΜΠΑΤΣΟΙ»

Ο Μιθριδατισμός ενός ολόκληρου λαού

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ «ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ» ΣΤΟ ΥΠ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ-ΘΡΑΚΗΣ

«ΕΙΔΕΣ Ο ΧΑΣΑΝ;»

ΑΠΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ... ΨΗΦΟΦΟΡΟΙ! ΘΑ ΨΗΦΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΔΑΠΟΙ!

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΠΕΡΙ «ΜΗΤΕΡΩΝ ΠΑΤΡΙΔΩΝ» ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Κάθε δεύτερη Τετάρτη στα περίπτερα και τα πρακτορεία τύπου όλης της χώρας!

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ

www.XAgr.net

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΣΤΟ INTERNET

Ηλεκτρονική Εφημερίδα του Λαϊκού Συνδέσμου με περισσότερες από 6.000 επισκέψεις ημερησίως. Διαβάστε αποκλειστικές ειδήσεις και δείτε σπάνια τηλεοπτικά ντοκουμέντα από τις εκδηλώσεις μας.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΜΕ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Αρ. Τεύχους 143 - Φεβρουάριος / Μάρτιος 2010

www.XAgr.net / xrushaugh@gmail.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Η εποχή είναι μεγαλειώδης, αλλά άλλο τόσο μικροσκοπικοί είναι οι άνθρωποι σ' αυτήν. Δεν μπορούν πια ν' αντέξουν την τραγωδία, είτε επί σκηνής είτε στην πραγματική ζωή. Λαχταρούν το ευτυχισμένο τέλος στα ανούσια μυθιστορήματα, τόσο αξιολύπητοι και κουρασμένοι είναι. Η ασφάλεια των δειλών τελειώνει. Η ζωή σε κίνδυνο, η πραγματική ζωή της ιστορίας, δικαιώνεται.»

Όσβαλντ Σπένγκλερ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ - ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ: Τ.Θ. 8346, Τ.Κ. 10010, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Ι. ΑΛΕΞΙΟΥ, Ι. ΒΟΥΛΔΗΣ, Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑΣ, Ε. ΖΑΡΟΥΛΙΑ, Ε. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ, Η. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ, Σ. ΝΟΜΙΚΟΣ, Ε. ΠΑΠΠΑ, Χ. ΠΑΠΠΑΣ, Α. ΓΕΡΑΚΗΣ, Ν. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ, Ι. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΑΡΤΕΜΗΣ Μ., ΚΩΣΤΑΣ Χ.

Αρχαία και Νέα Ελλάς, οι λαθρομετανάστες και ο καιρός της παγκοσμιοποίησης

ΓΡΑΦΕΙ Ο Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Επιτύμβιον Αντιόχου,
βασιλέως Κομμαγηνής

«Του Αντιόχου του ευεργέτου βασιλέως
να υμνηθεί επαξίως,
ω Κομμαγηνοί, το κλέος.
Ήταν της χώρας κυβερνήτης προνοητικός.
Υπήρξε δίκαιος, σοφός, γενναίος.
Υπήρξεν έτι το άριστον εκείνο,
Ελληνικός -
ιδιότητα δεν έχ' η ανθρωπότης τιμιοτέραν·
εις τους θεούς ευρίσκονται τα πέραν.»

Κωνσταντίνος Π. Καβάφης

Στην τελική ευθεία για την παγκόσμια εξουσία ο μεγάλος αλαζόνας και κοντά με αυτόν οι συνεταίροι του και οι υποτακτικοί, οι λακέδες του και οι ρουφιάνοι του... πλουτοκράτες, τοκογλύφοι και δήθεν προοδευτικοί, φιλελεύθεροι και επαγγελματίες αντιρατσιστές και αντιφασίστες... Εμπόδιο μεγάλο στα σχέδιά τους (γιατί αυτοί γνωρίζουν και βλέπουν τα πράγματα σε βάθος, δηλαδή ποιοτικά και όχι ποσοτικά) ο Ελληνισμός! Γι' αυτό τον λόγο και το Έθνος μας βρίσκεται στο απόσπασμα και το θανάσιμο πλήγμα που θέλουν να του επιφέρουν είναι η δημογραφική του αλλοίωση, η καταστροφή της εθνικής και φυλετικής του ταυτότητος! Απόδειξη γι' αυτό ότι δεν θέλουν να δώσουν απλά την υπηκοότητα και το δικαίωμα να ψηφίζουν στα εκατομμύρια των ξένων, που ήλθανε στην Πατρίδα μας αλλά την... ιθαγένεια!!! Στο θέμα αυτό και στην ιδιαίτερη σημασία που έχει αναφέρθηκα στην ομιλία μου στις 30 Ιανουαρίου 2010 συγκέντρωση και πορεία που τους τρόμαξε τόσο πολύ που άρχισαν ένα κυνήγι μαγισσών, το οποίο συνεχίζεται μέχρι τις ημέρες μας:

«Το πλέον εξωφρενικό είναι ότι δεν τους δίνουν απλά υπηκοότητα και δικαίωμα ψήφου, αλλά και την Ελληνική ιθαγένεια! Που σημαίνει ότι τους αναγνωρίζουν το δικαίωμα ότι είναι καθ' όλα Έλληνες, γιατί αυτό σημαίνει ιθαγένεια. Τι θέλουν να δείξουν με αυτό; Κάτι πολύ απλό! Ότι όλοι εμείς που έχουμε την Ελληνική ιθαγένεια δεν είμαστε Έλληνες, Έλληνες στο αίμα και την καταγωγή, αλλά απλά έτυχε οι πρόγονοί μας να ζουν σε αυτόν τον τόπο και να μιλούν Ελληνικά...»

Μας λένε ότι δεν είμαστε απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων! Πλήθος τα ευρήματα και οι αποδείξεις περί του αντιθέτου. Ακόμη και γενετικές! Βρήκαν το DNA των Αρχαίων Αθηναίων, ας τολμήσουν να κάνουν μία σύγκριση! Και πως εξηγούν αλήθεια τους πανάρχαιους μύθους, που υπάρχουν στην ψυχή του Λαού μας για νεράιδες, στοιχειά και τόπους μαγεμένους; Πως εξηγούν αυτό το πέρασμα της μνήμης της φυλετικής από γενιά σε γενιά για τέσσερεις τουλάχιστον

«Όσο χειρότερα πάνε τα πράγματα, τόσο το καλύτερο για μας»

Μέσα σε αυτόν τον καινούργιο κόσμο, που έρχεται, η Ελλάς με την άρχουσα τάξη που δυστυχώς διαθέτει δεν ήταν δυνατόν παρά να αποτελεί μία μικρογραφία της όλης εξελίξεως. Μεγιστάνες του πλούτου κρατούν στα χέρια τους τις πολιτικές εξελίξεις, την οικονομία της χώρας και τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, ενώ κάποιοι πολιτικοί, δήθεν ανεξάρτητοι, με υποκρισία καταγγέλλουν τα περίφημα διαπλεκόμενα των οποίων γνήσια τέκνα είναι. Επιπλέον, τα προβλήματα της Ελλάδος είναι κάτι περισσότερο από δραματικά. Τουρκική απειλή, οικονομία δευτερογενής σε μαρασμό, για πρωτογενή ούτε λόγος, λαθρομετανάστες, εγκληματικότης, διάλυση της παιδείας, χρηματισμός στην υγεία και άλλα πολλά. Όλα δείχνουν πως ο άνθρωπος με την έννοια του «άνω θρώσκω» ή θα επαναστατήσει ή θα σαπίσει μέσα στην εφιαλτική πραγματικότητα των ημερών που έρχονται. Αυτήν την επανάσταση που θα αποτελέσει ίσως, την μοναδική λύση στο αδιέξοδο του καιρού μας εύστοχα περιγράφει ο Ιούλιος Έβολα σε ένα άρθρο του που έγραψε στην δεκαετία του '70. Στο άρθρο του αυτό λοιπόν λέει:

«Υπάρχουν δύο τρόποι να ξεπεράσουμε την αστική τάξη. Ο ένας οδηγεί χαμηλότερα προς έναν συλλογικό ανθρωπισμό. Ο δεύτερος είναι να την πολεμήσουμε και να επιβληθούμε. Ο νέος άνθρωπος θα είναι αντί-αστικός, αλλά στη βάση μιας ανώτερης, ηρωικής και αριστοκρατικής αντιλήψεως της ζωής. Μόνο ο άνθρωπος που έχει κρατηθεί όρθιος μέσα στην εξαγνιστική πυρρά που έχει καταστρέψει τη ζωή του είναι ικανός για μια τέτοια επανάσταση, ένας άνθρωπος που θα αρνηθεί να γίνει το όργανο μιας ψευτοαντίδρασης συνδέοντας έτσι δυνάμεις και ιδέες που είναι ανώτερες του αστικού κόσμου με την εποχή της οικονομίας. Μόνο με μια απόλυτη άρνηση είναι δυνατόν να δημιουργηθούν οι κατάλληλες αμυντικές γραμμές και η σταθεροποίηση μιας θέσεως, από την οποία την κατάλληλη στιγμή θα προχωρήσει η δράση και η ανοικοδόμηση».

Ο Λαός πρέπει επιτέλους να καταλάβει ότι εμείς οι Εθνικιστές είμαστε η μοναδική εγγύηση και ελπίδα για την μεγάλη ανατροπή και εάν κάποτε ο Λένιν έλεγε ότι «όσο χειρότερα πάνε τα πράγματα, τόσο το καλύτερο για μας», αυτό σίγουρα στις ημέρες μας αφορά μόνον εμάς, αφορά τις δυνάμεις ενός Λαϊκού Επαναστατικού Εθνικιστικού Κινήματος.

Από Το Βιβλίο «ΕΧΘΡΟΙ» ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

χιλιάδες χρόνια; Δεν μπορούν να το εξηγήσουν και εφευρίσκουν σοφιστείες, όπως εκείνο του Ισοκράτη ότι δήθεν στην Αρχαία Ελλάδα ήταν Έλληνες αυτοί που είχαν Ελληνική παιδεία! Για το τι πίστευε στην πραγματικότητα ο Ισοκράτης μαρτυρούν τα κείμενά του: Παράγραφος 131 του "Πανηγυρικού": «Τους Βαρβάρους Ειλωτεύειν»: "Έχομεν όμως να κατακρίνομεν τους Λακεδαιμονίους και δια την εξής αιτίαν: ότι δηλαδή αναγκάζουν τους γειτονάς των να γίνονται είλωτες της πόλεώς των, ενώ δια το κοινόν συμφέρον των συμμάχων των δεν φροντίζουν να επιτύχουν κάτι παρόμοιον. Και όμως έχουν όλην την δυνατότητα να διαλύσουν την εχθρότητα μαζί μας και να αναγκάσουν όλους τους βαρβάρους να γίνουν περίοικοι όλης της Ελλάδος".

Κατακρίνει δηλαδή τους Λακεδαιμονίους ότι έχουν κάνει είλωτες τους Έλληνες γειτονές τους και τους προτείνει να ενωθούν με τους υπόλοιπους Έλληνες, ώστε να αναγκάσουν όλους τους βάρβαρους να τεθούν κάτω από την εξουσία, να γίνουν περίοικοι, των Ελλήνων. Μάλιστα, αυτός ήταν ο "διεθνιστής" Ισοκράτης, όπως θέλουν να μας τον παρουσιάσουν οι διανοούμενοι - παρανοούμενοι της θολοκουλτούρας και του οικουμενισμού, όποια μορφή και αν έχει αυτός, θρησκευτική, μαρξιστική ή φιλελεύθερη.

Ευρισκόμεθα ενώπιον της τελικής επιθέσεως της «παγκοσμιοποίησης», μιας επιθέσεως με τελικό σκοπό την ολοκληρωτική καταστροφή του Ελληνικού Έθνους. Η Αρχαία Ελλάδα είναι το απόλυτο ιδανικό! Η Νέα Ελλάδα το απομεινάρι του. Με το νομοσχέδιο για «ελληνοποίηση» των λαθρομεταναστών θέλουν να καταστρέψουν τον Ελληνισμό σε αυτό που αποτελεί την βασική του ουσία: Την Φυλή! Το Αίμα και κοντά σε αυτά την Ιστορία, τον Πολιτισμό, το Ήθος και την Παράδοση μας! Θέλουνε την Πατρίδα μας, θέλουνε να μας καταστρέψουν και δεν το κρύβουν. Είναι ο καιρός για αγώνες καλούς, αγώνες σκληρούς, μα δίκαιους και τίμιους. **Ο Ελληνισμός καλείται μέσα σε ένα καθεστώς απόλυτα τυραννικό τόσο στους νόμους, όσο και στην σκέψη και τον νου να δώσει τον αγώνα της επιβίωσης. Και αυτόν τον αγώνα πρέπει οπωσδήποτε να τον κερδίσει.**

Ανεπηρέαστο το DNA των νεκρών Αθηναίων!

Τόσο οι ξένοι μισέλληνες, όσο και οι ημεδαποί «προοδευτικοί», αλλά και πολλοί φιλελεύθεροι και «πατριώτες» αμφισβητούν την φυλετική συνέχεια των Ελλήνων. Η πρόοδος της γενετικής επιστήμης είναι τόσο μεγάλη, που αυτό το πρόβλημα θα είχε ήδη λυθεί αν ήθελαν... Απόλυτα σχετικά αυτό που έγραψε η εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ»: «Ο φονικός λοιμός της αρχαίας Αθήνας αποκαλύπτει τα μυστικά του 24 αιώνες μετά. Δέκα χρόνια μετά την αποκάλυψη ομαδικού τάφου στη συμβολή των οδών Πειραιώς και Ιεράς Οδού που απέδειξε πως ανταποκρίνονταν στην πραγματικότητα οι ζοφερές περιγραφές του Θουκυδίδη, ο λοιμός που αποδεκάτισε την Αθήνα του 5ου αιώνα και στοίχισε τη ζωή και στον Περικλή, εξακολουθεί να αποκαλύπτει τα μυστικά του... Ο ομαδικός τάφος αποδεικνύει πλέον πως ο λοιμός που χτύπησε την Αθήνα κατά το δεύτερο έτος του Πελοποννησιακού Πολέμου ήταν ιστορικό γεγονός, η επιστήμη για χρόνια αναζητούσε την ταυτότητά του: ευλογιά, ιλαρά, κίτρινος πυρετός, τύφος, βουβωνική πανώλη, τυφοειδής πυρετός ή και συνδυασμός τους; Η έρευνα του επίκουρου καθηγητή Οδοντιατρικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Μανόλη Παπαγρηγοράκη, αποδεικνύει πως πρόκειται για τυφοειδή πυρετό... Τα δόντια των νεκρών Αθηναίων ήταν εκείνα που αποκάλυψαν την «ταυτότητα» του λοιμού. Και μάλιστα ο πολφός τους, καθώς στην πολφική κοιλότητα διατηρείται στεγανό και ανεπηρέαστο το DNA από εξωτερικές επιμολύνσεις».

Το DNA λοιπόν των αρχαίων Αθηναίων είναι γνωστό, το DNA των συγχρόνων Ελλήνων επίσης. Γιατί δεν προχωρούν σε μία έρευνα; Για τον απλούστατο λόγο ότι θα αποδειχθεί η φυλετική συνέχεια των Ελλήνων, αυτό το οποίο με κάθε τρόπο πολεμούν και αμφισβητούν!

Θα δούμε το πρόσωπο της 11χρονης Μύρτιδος

Στη συνέχεια του δημοσιεύματος διαβάζουμε: «Το πρόσωπο της Μύρτιδος, ενός 11χρονου κοριτσιού που έπεσε θύμα της επιδημίας, ετοιμάζεται να αποκαλυφθεί χάρη στη νέα ψηφιακή τεχνολογία στις 9 Απριλίου σε ειδική παρουσίαση στο Νέο Μουσείο Ακρόπολης από τον επίκουρο καθηγητή Μανόλη Παπαγρηγοράκη. Το κρανίο της, που βρέθηκε στην ανασκαφή, είναι το μοναδικό που διατηρεί τη μόνιμη οδοντοφυΐα και ακέραια τόσο την πάνω όσο και την κάτω γνάθο, κάτι που δεν είναι σύνηθες στα αρχαία κρανία. Την τελική εικόνα η Μύρτις δεν θα την πάρει μόνο χάρη στους επιστήμονες (συνεργάστηκαν ιδιωτικά θεραπευτικά κέντρα και το ΤΕΙ Κρήτης), αλλά και σε ειδικό γλύπτη από τη Σουηδία που «χτίζει» το πρόσωπο με ειδικές ρητίνες για να προσομοιάζει στο ανθρώπινο δέρμα.»

Είναι βέβαιον ότι η μορφή της μικρής Αθηναίας του 5ου π.Χ. αιώνος θα ομοιάζει με μία φυσιογνωμία μιας σύγχρονης Ελληνοπούλας. Τι θα έχουν να πουν και πάλι τότε οι φιλελεύθεροι και οι αριστεροί αντιρατσιστές;

Κύπρος Ελλάς: Καταργούν φυλάκια! Παίρνουν τα όπλα από τους Εφέδρους...

Πριν από όχι πολύ καιρό, ο Ραούφ Ντεκτάς έκανε την δήλωση ότι οι Έλληνες της Κύπρου όποια στιγμή θέλουν μπορούν να έχουν εντός 24 ωρών 80.000 στρατό και για τον λόγο αυτό δεν πρέπει να φύγουν ποτέ τα στρατεύματα του Αττίλα από την Κύπρο. Την δήλωση αυτή έχει κάνει και πάλι στο παρελθόν ο Ντεκτάς, αλλά και άλλοι τουρκικοί παράγοντες. Το νέο κατόρθωμα της κυβέρνησης Χριστόφια είναι η κατάργηση στρατιωτικών φυλακίων σε κρίσιμα στρατηγικά σημεία, ενώ κάλεσαν και τους Έφεδρους να παραδώσουν τον ατομικό τους οπλισμό! Για όσους δεν το ξέρουν, οι Έλληνες της Κύπρου είχαν στο σπίτι τους τον ατομικό τους οπλισμό και ήταν γνωστό και σε ποια θέση θα ταχθούν για μάχη και ποια αποστολή θα εκτελέσουν σε περίπτωση πολέμου. Όλα αυτά σιγά-σιγά τα καταργεί ο Χριστόφιας και οι συνεργάτες του, που οδηγούν ολοταχώς την Κύπρο σε μια λύση εθνικά απαράδεχτη, που σε πρώτη φάση θα φαντάζει «ειρηνική», αλλά στην πραγματικότητα θα οδηγήσει μέσα στην πορεία του χρόνου στην πλήρη τουρκοποίηση της Ελληνικής Μεγαλονήσου. Ιδού και το σχε-

τικό δημοσίευμα από τον Κυπριακό Τύπο:

«Ενώ συνεχίζεται η ανανέωση του υλικού των τουρκικών κατοχικών δυνάμεων, οι οποίες εξακολουθούν να βρίσκονται σε επιθετική διάταξη, το κυπριακό υπουργείο Άμυνας προχώρησε μονομερώς σε απαγκίστρωση φυλακίων από στρατηγικές θέσεις των ελεύθερων περιοχών. Αποφασίστηκε και ήδη υλοποιήθηκε η μη επάνδρωση του ιστορικού φυλακίου Σελέμανι καθώς και του φυλακίου Δ που ελέγχει τη θαλάσσια περιοχή Λιμνίτη. Το φυλάκιο Όλυμπος που ελέγχει το θύλακα των Κοκκίνων ξηλώθηκε ενώ την ίδια ώρα ξηλώθηκαν ή έπαυσαν να επανδρώνονται φυλάκια στην κορυφογραμμή Κάτω Πύργου-Κάμπου-Ορκόντα, ενώ αφαιρούνται τα ατομικά τυφέκια των εφέδρων της περιοχής, τα οποία θα φυλάσσονται πλέον στις αποθήκες οπλισμού της Εθνικής Φρουράς.»

Προς πλήρη εξιουδαϊσμό της Ιερουσαλήμ

Ο δήμαρχος της Ιερουσαλήμ αποφάσισε την κατεδάφιση δεκάδων σπιτιών Παλαιστινίων στην αραβική συνοικία Σιλουάν, στο ανατολικό τμήμα της πόλης, προκειμένου να δημιουργήσει ένα αρχαιολογικό πάρκο. Ο δήμαρχος Νιρ Μπαρκάτ ανακοίνωσε τις λεπτομέρειες του σχεδίου αυτού, που ονομάζεται «Κήπος του Βασιλιά», αφού στην περιοχή ήταν σύμφωνα με τη Βίβλο οι κήποι του βασιλιά Σολόμωντα. Σύμφωνα με το ισραηλινό ραδιόφωνο, η εφαρμογή του σχεδίου περιλαμβάνει την κατεδάφιση περίπου σαράντα παλαιστινιακών σπιτιών.

Το σχέδιο αυτό του δημάρχου αποτελεί κομμάτι ενός μεγαλύτερου πλάνου, με στόχο τον εξιουδαϊσμό του ανατολικού (αραβικού) τμήματος της Ιερουσαλήμ, αφού στόχος είναι να δημιουργηθούν συνολικά εννέα «πάρκα από τη Βίβλο» γύρω από την Παλιά Πόλη.

1928: Επιστολή Κων. Καβάφη προς την "Ένωση Ελλήνων Φασιστών"

«Εκδηλώσεις υπέρ του φασισμού, Τηλεγραφήματα και επιστολαί προς τον κ. Υψηλάντη
Εξ Αλεξανδρείας

Προς τον Αρχηγόν της Ενώσεως των Ελλήνων Φασιστών απεστάλη εξ Αλεξανδρείας η κατωτέρω επιστολή:

Έντιμε και ένδοξε Αρχηγέ, Πλήρεις ευφροσύνης και αγαλλιάσεως διά την υφ' ημών ανάληψιν της αρχηγίας του Φασιστικού αγώνος διαδηλούμεν την απεριόριστον αφοσίωσίν μας εις τα Ιδεώδη του Φασισμού και απεκδεχόμεθα παρ' υμών την πραγμάτωσιν ιερών σκοπών, αναστήλωσιν γοήτρου Ελληνικού ονόματος, αποκατάστασιν ιερών και αιωνίων θεσμών, εκρίζωσιν ψυχοφθόρων και εθνοφθόρων τάσεων μαλλιαρισμού, κομμουνισμού, δημοκρατισμού. Παρακαλούμεν όπως μας δεχθήτε υπό την αμίαντον σημαίαν σας.

Η φασιστική ομάς: Σωκ. Λαγουδάκης, Βασ. Αθανασόπουλος, Κ. Καβάφης, Γ. Πετρίδης, Σ. Γιαννακάκης, Ν. Καρδάρης, Μ. Ανταίος, Γιάγκος Περίδης. (Έπονται και άλλαι υπογραφαί)»

Η επιστολή δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα των Αθηνών, ΣΚΡΙΠ.

«Πολιτισμένη» Ελλάδα και βαρβαρότητες τούρκων

Το ότι οι τούρκοι δεν σέβονται απολύτως τίποτα, και ειδικά ότι έχει σχέση με την Ελληνική Ιστορία και τον Ελληνικό Πολιτισμό, είναι γνωστό σε όλους μας. Πιο πρόσφατο κρούσμα τα παρακάτω (οι υπογραμμίσεις δικές μας):

«Μακεδονία» 2/2/2010: …Ο πρώην δήμαρχος του Εμινονού Ταχίρ Ακτάς έβγαλε πωλητήριο για το βυζαντινό ανάκτορο της Μαγναύρας. Το ανάκτορο ανασκάφηκε το 1992, ως αποτέλεσμα κατεδάφισης ενός εργοστασίου καλτσών, και τα θεμέλιά του βρίσκονται 13 μέτρα κάτω από την επιφάνεια του εδάφους. Το ανάκτορο της Μαγναύρας οικοδομήθηκε στα χρόνια του Μεγάλου Κωνσταντίνου, και σ' αυτό ο αυτοκράτορας δεχόταν τους ξένους πρέσβεις. **Το κτίσμα είχε τέσσερις ορόφους και βρισκόταν εντός του συγκροτήματος του μεγάλου Παλατιού, μιας «απαγορευμένης πόλης» της εποχής που εκτεινόταν από την Αγία Σοφία και τον Ιππόδρομο ως την ακτή του Μαρμαρά.** Ευρήματα που βρέθηκαν στο χώρο, όπως ίχνη μωσαϊκών, εκτίθε-

Γιακούμπ Κράσνικι, Αλβανο-εβραίος ιστορικός: «Πως ξεφύγαμε την αφομοίωση με τους Έλληνες»

Αλβανική συνείδηση δεν υπήρχε! Ο εθνικός ήρωας των Αλβανών είναι ο Έλληνας Γεώργιος Καστριώτης, ο περίφημος Σκεντέρμπεης. Τουλάχιστον οι μισοί κάτοικοι της σημερινής Αλβανίας είχαν σταθερά Ελληνική(Ρωμαίικη Βυζαντινή) συνείδηση μέχρι και τα μέσα σχεδόν του 19ου αιώνος. Ας δούμε τι γράφει σχετικά ένας σύγχρονος Αλβανός (και εβραίος το θρήσκευμα) ιστορικός:

Ο Αλβανός καθηγητής Γιακούμπ Κράσνικι (JAKUP KRASNIQI) για τη διαμόρφωση του αλβανικού έθνους: «Πολλά έθνη στην Ευρώπη, αλλά και στα Βαλκάνια, έχουν μια κοινή θρησκευτική παράδοση, δεδομένου ότι τα περισσότερα από αυτά ανήκουν σε μια θρησκευτική έκφραση. »Αυτό σίγουρα δεν μπορεί να ειπωθεί για το αλβανικό έθνος, το οποίο στην προκείμενη περίπτωση είναι 'sui generis', διότι το αλβανικό έθνος αποτελείται από αλβανούς Καθολικούς στην πίστη, Ορθόδοξους και Μουσουλμάνους… Είναι καλό να γνωρίζουμε πως δημιουργήθηκε το αλβανικό έθνος, και δεν υπάρχει δυσκολία να το φανταστεί κανείς αυτό, αφού οι πρώτοι ιδεολόγοι του αλβανικού έθνους ήταν Ορθόδοξοι και αργότερα προσχώρησαν οι πνευματικοί μουσουλμάνοι και κατόπιν το καθολικό δόγμα… Μια αρχική ιδέα του αλβανικού έθνους συναντούμε στα τέλη του 17ου αιώνα, ίσως και νωρίτερα. Ο Ποντίφικας βλέποντας την θρησκευτική επιρροή της Αλβανικής Ορθοδοξίας και τον κίνδυνο αφομοίωσης που υπήρχε από την ελληνική επιρροή, αφού η αλβανική γλώσσα είχε περιορισμένη χρήση μόνο μέσα στο σπίτι, θεώρησε πως έπρεπε να επέμβη δημιουργώντας την Καθολική Εκκλησία. Έγινε τότε μια μεγάλη προσπάθεια να φέρουν οι καθολικοί την αλβανική γλώσσα έξω από το σπίτι για να αποφύγουν στην αφομοίωση που τους οδηγούσε η ελληνική εκκλησία, και αργότερα το ελληνικό κράτος…»

Έργο των επεκτατικών σχεδίων του Πάπα κατ' αρχάς τον 18ο αιώνα και της Αυστροουγγαρίας και Ιταλίας τον 19ο αιώνα η δημιουργία αλβανικής συνειδήσεως και αλβανικού κράτους. Άλλως ένα μεγάλο μέρος του σημερινού κράτους της Αλβανίας και σίγουρα η Ελληνική Βόρειος Ήπειρος θα ήσαν επαρχίες της Ελλάδος.

νται στο Μουσείο Μωσαϊκών του Μεγάλου Παλατιού, παραδίπλα…… Ο Ακτάς ζητεί 12 εκατομμύρια Ευρώ για το ανάκτορο και βρίσκεται ήδη σε επαφές με ξένους επενδυτές. Ανάμεσά τους ο τουρκικός τύπος αναφέρει και το Βατικανό, ενώ κάποια άλλα δημοσιεύματα φέρουν ως ενδιαφερόμενους ξένους επενδυτές **για να το κάνουν είτε ξενοδοχείο είτε ιδιωτικό μουσείο είτε….αίθουσα γάμων (!!!)** Η εταιρεία μεσιτών Golden Royale Gayrimenkul έχει αναλάβει τις διαπραγματεύσεις για την πώληση. Ο πρόεδρός της, Κορχάν Κονγκάζ, διατείνεται ότι σε περίπτωση που ανασκαφεί αρχαίο κτίσμα στα θεμέλια της ιδιοκτησίας σου περιέρχεται και αυτό αυτομάτως στην τελευταία. Ο ισχυρισμός δεν ευσταθεί κατά το τουρκικό δίκαιο… **Το Βατικανό εντόπισε αμέσως τη σημασία του συγκεκριμένου μνημείου και έχει εκδηλώσει το ενδιαφέρον του να το αγοράσει….»**

Το λεγόμενο ελληνικό κράτος

Στον αντίποδα των παραπάνω αισχρών ενεργειών, στις οποίες αμφιβάλλουμε αν θα υπάρχει αποτελεσματική αντίδραση από πλευράς «ελληνικού» κράτους ή οικουμενικού Πατριαρχείου, παραθέτουμε ενδεικτικά ένα άρθρο που δείχνει ότι το λεγόμενο ελληνικό κράτος και τα παρ-«εκπαιδευτήριά» του προτιμούν να σπαταλούν χρήματα σε πιο «ευγενή σπορ» (προς θεού μη διαθέσουμε ούτε Δραχμή…. συγνώμη…Ευρώ για την απόκτηση των ιστορικών μνημείων μας, ο Τζέφρυ θα μας κόψει και τον τελευταίο μισθό!!!!):

Αγγελιοφόρος 1/2/2010: «…Την ιστορία των οθωμανικών διοικητηρίων στην Ελλάδα κατέγραψε, έπειτα από έρευνα ο αναπληρωτής καθηγητής του τμήματος Αρχιτεκτονικής του Α.Π.Θ., Πάνος Τσολάκης, η δουλειά του οποίου συγκεντρώθηκε σε έναν τόμο, με τίτλο «Οθωμανικά διοικητήρια στον ελλαδικό χώρο». Η έρευνα κράτησε περίπου δύο χρόνια… (σ.σ. και κόστισε αναλόγως…)

Όλα τα παραπάνω, σε συνδυασμό και με την σχεδόν μηδαμινή διάθεση πόρων για την συντήρηση και ανάδειξη των δικών μας αρχαίων, βυζαντινών και νεοκλασικών ιστορικών μνημείων… είναι τουλάχιστον εξοργιστικά…

ειδήσεις και σχόλια

BBC, Θεόδωρος Πάγκαλος: «Πήραν τον ελληνικό χρυσό που βρισκόταν στην Τράπεζα της Ελλάδας...»

Για μία ακόμη φορά θριάμβευσε ο Θεόδωρος Πάγκαλος, δηλώνοντας ότι οι Γερμανοί πήραν το 1941 τον χρυσό της Ελλάδος! Λέει ό,τι θέλει και κανείς δεν του απαντά είτε από δόλο και συνενοχή, είτε από αμάθεια. Η Αλήθεια: «Από το Φεβρουάριο του 1941 πριν ακόμη από τη γερμανική επίθεση, ο χρυσός της Τραπέζης της Ελλάδος θα έχει μεταφερθεί και αυτός στην Κρήτη, η οποία έχει θεωρηθεί ασφαλέστερο μέρος από την Αθήνα. Με τη γερμανική επίθεση στην Κρήτη το Μάιο του 1941, ο ελληνικός χρυσός φυγαδεύτηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου με το αγγλικό πολεμικό «Διδώ» και από εκεί έφτασε στην Πραιτόρια της Νοτίου Αφρικής. Εκεί θα λιωθεί για να μετασχηματιστεί σε ράβδους συνολικού βάρους 608.350 ουγκιών .Τέλος, μετά από πολλές περιπέτειες, ο ελληνικός χρυσός μεταφέρθηκε στο Λονδίνο.»

Μέχρι και τον Φαλμεράϋερ θυμήθηκαν

Τις εντελώς ξεπερασμένες θεωρίες του Φαλμεράιερ, σύμφωνα με τον οποίο οι σημερινοί Έλληνες είναι απόγονοι Σλάβων θυμήθηκαν στο ανθελληνικό τους δημοσίευμα οι συντάκτες του γερμανικού περιοδικού Focus, με το αισχρό εξώφυλλο με την Αφροδίτη της Μήλου! Οι θεωρίες του Φαλμεράιερ έχουν απαντηθεί ήδη από τον 19ο αιώνα τόσο από τον ημέτερο ιστορικό Κωνσταντίνο Παπαρηγόπουλο, όσο και από τον Γερμανό ιστορικό Χόπφ. Ας δούμε λοιπόν ένα απόσπασμα του προκλητικού κειμένου του Focus:

"Αλλά ποιοί είναι τέλος πάντων οι απόγονοί τους; «Ούτε μια σταγόνα από το αίμα των παλιών ηρώων δεν ρέει χωρίς ανάμειξη στις φλέβες των σημερινών Νεοελλήνων», συμπέρανε το 1830 ο ασιανολόγος Jakob Philipp Falmerayer και κατέκρινε τους σύγχρονούς του φιλέλληνες: «Η επαινετική συμπόνοια σας πάει χαμένη σε ένα εκφυλισμένο γένος, στους απόγονους εκείνων των σλάβων βαρβάρων / παλιανθρώπων (Unhold), που κατέπεσαν τον 5ο και 6ο αιώνα στην βυζαντινή αυτοκρατορία και ξερίζωσαν την ελληνική εθνότητα (Hellenische Nationalität) από τον κορμό ως τη ρίζα».

«Αποστομωτική απάντηση στη θεωρία Φαλμεράγιερ»

Παραθέτουμε αποσπάσματα του βιβλίου «Οι Σλάβοι εν Ελλάδι» από τη μετάφραση του 1872, του Φραγκίσκου Ζαμβάλδη:

«...ο Φαλλμεράυερ εξαίρει και αντιγράφει μόνον το μέρος όπερ αναφέρεται εις την κατάκτησιν της χώρας υπό των Αβάρων ή των Σκλαβηνών, ώσπερ κατόπιν εξαίφνης ονομάζονται, παραλείπει δε παντάπασιν και επίτηδες αποσιωπά το τέλος το περί της αυτών εκριζώσεως (επειδή ουδέν άλλο σημαίνει το «ηφάνισεν»)! Θα έπραττε βέλτιον, τουλάχιστον θα εποιείτο περί πλείονος την ιστορικήν αλήθειαν ή την εαυτού σλαβικήν θεωρίαν εξετάζων κριτικώς τα εν τω χρονικώ) περιεχόμενα· αλλά επειδή αυτός μεν εκ προθέσεως, το παρέλιπεν, οι δε οπαδοί αυτού ηρκέσθησαν εις ό,τι αυτός επήνεγκεν, ημείς πρέπει νυν να εξετάσωμεν εξαύθις και συζητήσωμεν την εποχήν και τας πηγάς ταύτης της ειδήσεως...

...Αν ούν δια τούτων των σλαβικών εποικήσεων σταγόνες τινές σκυθικού αίματος ενδέχεται να ρέωσιν εις τας φλέβας εκείνων, οίτινες θεωρούσιν εαυτούς ως ιθαγενείς απογόνους των αρχαίων Ελλήνων, αυτό το μίγμα είναι βεβαίως μικρόν. Μετά τινας ανθρώπων γενεάς το σλαβικόν στοιχείον ηφανίσθη υπό του κατά τε την ποσότητα και το πνεύμα υπερέχοντος ελληνικού· μόνον τα ονόματα των χωρίων αυτών, ως οι κάτοικοι θα ανίχνευον δυσκόλως την γενεαλογίαν εις τους Σλάβους της θ' εκατονταετηρίδος, και τύποι τινές αναντιρρήτως σλαβικοί ενθυμίζουσι το μίγμα του ελληνικού αίματος μετά του σλαβικού, όπερ διετηρήθη μέχρι τούδε άμικτον, πλην των Τζακόνων (των αρχαίων τούτων Ελλήνων και Πελασγών του Φαλλμεράυερ και άλλων!) (163)»

Καρλ Χόπφ - Οι Σλάβοι εν Ελλάδι
Αποστομωτική απάντηση
στη θεωρία Φαλμεράγιερ

Ο εθνικισμός των άλλοθι και η Χρυσή Αυγή

«Για να γίνει ακόμη περισσότερο κατανοητός ο ύπουλος ρόλος των ΜΜΕ θα πρέπει να καταδείξουμε σε αυτό το σημείο δύο πολύ σημαντικές συνιστώσες που έπαιξαν (και ακόμη παίζουν) πρωταγωνιστικό ρόλο στη διαμόρφωση της κοινής γνώμης και στη σφυγμομέτρηση των προθέσεων του ελληνικού λαού. Η μία είναι η προώθηση του λεγόμενου «πατριωτικού χώρου» ως υγιής αντίδραση και πράξη ουσιαστικής αντίστασης και η άλλη είναι η ολοκληρωτική φίμωση των αληθινών εθνικιστών και της Χρυσής Αυγής με την γνωστή τακτική των διώξεων και της λασπολογίας»

«...Το ανάχωμα προς τον εθνικισμό έγινε σε μια νύχτα ο πιο «σωστός» εθνικισμός, που δικαιολογεί την απραξία του και την έλλειψη Ιδεολογίας του με το να μαζεύει υπογραφές, ενώ το 5,6% (αυτοί δηλαδή που ψήφισαν ΛΑΟΣ) κάθεται αναπαυτικά στην καρέκλα του, περιμένοντας το αναπόφευκτο.»

Τις ημέρες αυτές και με αποκορύφωμα τις παραπλανητικές ειδήσεις για την ελληνική οικονομία με φόντο την απειλητική σκιά του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και την πρόσφατη διαμάχη μεταξύ Ελλάδος-Γερμανίας, επικρατεί μια ύπουλη στασιμότητα στο θέμα του λαθρονομοσχεδίου, αφού σύσσωμος ο ηλεκτρονικός και γραπτός Τύπος αποφεύγει να αναφέρει οτιδήποτε σχετικό με το θέμα. Προφανώς το μονοπώλιο της ενημέρωσης επιτάσσει την «αντικειμενική» δημοσιογραφία να ασχολείται με ειδήσεις δευτερευούσης σημασίας, λες και το νομοσχέδιο πέρασε τελικά στα πρακτικά της Βουλής και αποτελεί παρελθόν. Για να γίνει ακόμη περισσότερο κατανοητός ο ύπουλος ρόλος των ΜΜΕ θα πρέπει να καταδείξουμε σε αυτό το σημείο δύο πολύ σημαντικές συνιστώσες που έπαιξαν (και ακόμη παίζουν) πρωταγωνιστικό ρόλο στη διαμόρφωση της κοινής γνώμης και στη σφυγμομέτρηση των προθέσεων του ελληνικού λαού. Η μία είναι η προώθηση του λεγόμενου «πατριωτικού χώρου» ως υγιής αντίδραση και πράξη ουσιαστικής αντίστασης και η άλλη είναι η ολοκληρωτική φίμωση των αληθινών εθνικιστών και της Χρυσής Αυγής με την γνωστή τακτική των διώξεων και της λασπολογίας.

Όσον αφορά τον λεγόμενο «πατριωτικό χώρο» (με ή χωρίς εισαγωγικά) η θέση μας ήταν ανέκαθεν τίμια και ξεκάθαρη και οι προθέσεις μας τέτοιες που αποσκοπούσαν μόνο στο κοινό καλό. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι θα γίνουμε υπερασπιστές αυτών που παίζουν ένα βρώμικο παιχνίδι εις βάρος του λαού, με το να θολώνουν κάθε φορά τα νερά με ασάφειες και αδιευκρίνιστες προτάσεις, πάντα την πιο

δύσκολη, άρα και κατάλληλη για το σύστημα χρονική στιγμή.
Στο δια ταύτα, μία κατάλληλη χρονικά στιγμή είναι το σήμερα και ο πιο κατάλληλος και ακίνδυνος δρόμος για την απορρόφηση των κραδασμών της κοινής γνώμης είναι η κατάδειξη ενός πατριωτικού κόμματος σε σωτήριο παράγοντα, αν και όλοι γνωρίζουμε ότι οποιοσδήποτε και οτιδήποτε χαρακτηρίζεται ως εθνικό ή πατριωτικό, λιντσάρεται αμέσως από το σύστημα. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα από το ΛΑΟΣ δύσκολα μπορεί να βρεθεί. Το ανάχωμα προς τον εθνικισμό έγινε σε μια νύχτα ο πιο «σωστός» εθνικισμός, που δικαιολογεί την απραξία του και την έλλειψη Ιδεολογίας του με το να μαζεύει υπογραφές, ενώ το 5,6% (αυτοί δηλαδή που ψήφισαν ΛΑΟΣ) κάθεται αναπαυτικά στην καρέκλα του, περιμένοντας το αναπόφευκτο. Όταν βέβαια έρθει η ώρα του απολογισμού θα ακούσουμε τις γνωστές δικαιολογίες: όχι σε ακραίες λύσεις, όχι σε αντιδράσεις, η κατάσταση απαιτεί ψυχραιμία και ώριμο διάλογο. Ανάθεμα σε κάθε εθνικιστή που κάνει διάλογο με τους προδότες! Επομένως δεν προκαλεί εντύπωση το γεγονός ότι όσο πιο κοντά έρχεται η ώρα της ψήφισης του λαθρονομοσχεδίου, τόσο πιο συχνή θα είναι η εμφάνιση του ΛΑΟΣ στα κανάλια, ώστε να μπορεί να περισυλλέξει την γενική κατακραυγή του κόσμου στους κόλπους του και να την οδηγήσει σε ακίνδυνα κανάλια, μακριά από το προδοτικό καθεστώς και παράλληλα να εισπράξει κομματικά οφελη.
Ερχόμενοι στο δεύτερο σκέλος θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι το ύφος του παρόντος κειμένου δεν είναι απολογητικό, ωστόσο δεν μπορούμε να σιωπήσουμε για μια σωρεία από αδικίες που υφίσταται το Κίνημα μας, με αφορμή την ολοένα και ανερχόμενη δράση μας στα εθνικά και κοινωνικά ζητήματα. Η επιτυχία και η αποδοχή των θέσεων μας από τον κόσμο σε συνάρτηση με την απουσία ουσιαστικού αντιπάλου -ιδεολογικού κυρίως- μας έχει κατατάξει στην πρώτη θέση της μαύρης λίστας του κ. Χρυσοχοΐδη. Πρόσφατα, όπως όλοι θα διαβάσατε, έγινε έρευνα στα γραφεία της Κεντρικής Διοίκησης παρουσία εισαγγελέως, ενώ την ίδια στιγμή η αστυνομία απαγόρευσε σε μέλη του Κινήματος να παρευρεθούν σε κεντρική πλατεία της Λάρισας, θέλοντας να ματαιώσουν ακόμη μία νόμιμη ανοιχτή συγκέντρωση. Φίμωση, δημιουργία κλίματος τρομοκρατίας και εξίσωση ενός νόμιμου πολιτικού φορέα με εγκληματική ομάδα. Ταυτόχρονα εμφανίζονται από το πουθενά επιθέσεις «ρατσιστικού χαρακτήρα» σε όλη την Ελλάδα. Σε Πάτρα, Αγρίνιο, Κρήτη και Αθήνα οι «μαχαιροβγάλτες» της Χρυσής Αυγής σφάζουν αδιάκριτα μετανάστες. Εκεί που η παρουσία μας είναι μαζική φροντίζουν να στρέφουν τις κάμερες τους αλλού, ενώ εκεί που «μυρίζει» έγκλημα και παρανομία, εστιάζουν και κατονομάζουν την Χρυσή Αυγή ως φυσικό και ηθικό αυτουργό.
Όλες αυτές οι τακτικές είναι γνωστές σε μας. Ο συμβατός εθνικισμός του ΛΑΟΣ από τη μία και η προσπάθεια αμαύρωσης ενός νόμιμου πολιτικού κόμματος από την άλλη, μόνο δόξα και καταξίωση μπορούν να φέρουν στις τάξεις μας. Η εξαργύρωση του κόπου ενός πολυετούς αγώνα μόλις αρχίζει να διαφαίνεται. Γι' αυτό λοιπόν ας γνωρίζουν όλοι οι «φίλοι» και οι εχθροί πως η Χρυσή Αυγή ούτε ημερομηνία λήξης έχει, ούτε και τέλος.
Όσο υπάρχει έστω και ένας προδότης σε αυτή τη χώρα, πάντα θα βρίσκεται απέναντι του ένας εθνικιστής που θα κρατάει τα λάβαρα στα χέρια του ακόμα πιο σφιχτά, ορκισμένος για εκδίκηση. Μέχρι την τελική Νίκη!

Α.Μ.

ΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Πως η Δύση πλημμυρίζει μετανάστες

Σημαντική μείωση σημειώθηκε στην Ισπανία, της εισόδου λαθρομεταναστών όπως αναφέρεται στον ετήσιο απολογισμό της κυβέρνησης. Συνολικά το 2009, εισήλθαν 7.285 άτομα, σχεδόν οι μισοί από τις 13.425 που εισήλθαν το 2008. Γεγονός που πιστώνεται στην αποφασιστικότητα στα μέτρα ασφαλείας των θαλάσσιων συνόρων και τον συντονισμό των αξιωματούχων με τις χώρες προσέλευσης από την Αφρική και την Λατινική Αμερική, καθώς και μέσω επαναπατρισμών που έλαβαν χώρα αλλά και του ελέγχου των διόδων διέλευσης.

Πολλοί στην Ισπανία, προσπάθησαν να χρεώσουν την μείωση αυτή και στην οικονομική κρίση, που πλήττει την Ευρώπη αλλά και γενικότερα, όπου επικρατεί το δυτικό χρηματοπιστωτικό σύστημα. Η πραγματικότητα όμως, τους διαψεύδει καθώς στο περασμένο έτος, δεν συνέβη κάποιου είδους αναίρεση των αιτιών που προκαλούν και διογκώνουν το μεταναστευτικό φαινόμενο. Ειδικά η Ισπανία, έχοντας πραγματικά μεγάλη έκταση θαλασσίων συνόρων, που είναι πολύ κοντινά με Αφρικανικά κράτη, αλλά και εξαιτίας του αποικιοκρατικού παρελθόντος της, αποτελεί και θα συνεχίσει και στο μέλλον, να αποτελεί μια χώρα-στόχο μεταναστών. Καθώς μάλιστα, η οικονομική ανάπτυξη της χώρας συνεχίζει να βρίσκεται σε σταθερή άνοδο σε αντίθεση με τις χώρες προέλευσης, κάτι τέτοιο καθιστά το επιχείρημα της οικονομικής κρίσης, ανυπόστατο.

Το νέο μεταναστευτικό φαινόμενο των τελευταίων δεκαετιών, πλήττει ολόκληρη τη Δύση και παρουσιάζει ολοένα και περισσότερες διακυμάνσεις, πάντα σύμφωνα με τους ρυθμούς του οικονομικού ισοζυγίου μεταξύ της πλουτοπαραγωγικής Ανατολής, της υπανάπτυκτης Αφρικής και της βιομηχανικής Δύσης. Αποτελεί το κληροδότημα της βιομηχανικής εποχής στην λεγόμενη «μεταβιομηχανική». Κι αυτό διότι η Ευρώπη των εμπόρων, των τραπεζιτών, των τεχνοκρατών και των βιομηχάνων, εισερχόμενη σε πληθυσμιακή έκρηξη από τον 18ο ως τον 20ο αιώνα, απέκτησε μια αδηφάγα νοοτροπία, κατά την οποία ο κυριότερος παράγοντας είναι η βιομηχανική παραγωγή και οι ρυθμοί της. Κι ενώ η πληθυσμιακή αύξηση των δυτικών σταμάτησε, λόγω του νέου εξ' ολοκλήρου αστικού τρόπου ζωής που επιτάσσει μια υποτυπώδη υλική ευμάρεια μέσω του υπέρμετρου καταναλωτισμού, η «ανάγκη» για αύξηση της παραγωγής παραμένει στα ίδια ανοδικά πλαίσια εξυπηρετώντας τόσο τον πλουτισμό των κατόχων παραγωγικών μέσων, όσο και τον ηδονισμό των καταναλωτών. Έτσι, η εισαγωγή ξένων και μάλιστα φθηνών, εργατικών χεριών, βρίσκεται σε απόλυτη συνάρτηση με την εισαγωγή φυσικών πόρων και πρώτων υλών, ισοσταθμίζοντας την εξαγωγή ορισμένων προϊόντων και τεχνολογίας.

Το φαινόμενο αυτό, φαίνεται να μην έχει πλήξει ακόμα τόσο τις ΗΠΑ, που δέχεται μετανάστες από την Λατινική Αμερική, όσο την Ευρώπη που αφενός γερνά γρηγορότερα κι αφετέρου, πλέον εισάγει περισσότερα από όσα εξάγει, εξαιτίας των ολοένα κι ανταγωνιστικότερων ανατολικών οικονομιών. Με αποτέλεσμα, ενώ καθίσταται «καταναλωτικός παράδεισος» -και μάλιστα προάγει αυτό το πρότυπο του ζην- να πλήττεται από ένα ολοένα διογκούμενο έλλειμμα ισοζυγίου. Κι αυτό στην πράξη προκαλεί την αύξηση του δημοσίου χρέους και την οικονομική διείσδυση της Ανατολής στο περιθώριο που της προσφέρεται στην ίδια τη δύση, εξαιτίας της αδυναμίας της δυτικής χρηματιστικής οικονομίας έναντι της πραγματικής, που είναι η βάση των ανατολικών. Η εξαγωγή πλέον από πλευράς της κυρίως τεχνολογίας, σε συνδυασμό με την εικόνα που εμφανίζει, πιέζει προς την «εισαγωγή» περισσότερου ξένου ανθρωπίνου δυναμικού. Ταυτόχρονα, σε αυτή την κλίση της πλάστιγγας, συμβάλουν και οι άμεσες επεμβάσεις (ειρηνικές και μη) των ΗΠΑ στις χώρες της Ανατολής, εξαιτίας του τεράστιου ανταγωνισμού τους με τα ισχυρότερα ανατολικά κράτη (Κίνα). Η αμερικανοσιωνιστική κυριαρχία, προσπαθώντας να επηρεάσει κατά το συμφέρον της τα δρώμενα, προχωρά σε απανωτούς πολέμους υποβαθμίζοντας περαιτέρω το

βιοτικό επίπεδο στις πιο ανίσχυρες από τις ανατολικές χώρες αυτές. Οι στόχοι των επεμβάσεων, είναι η απελευθέρωση για την ίδια, των αγορών της Ανατολής -τόσο σε τοπικά κρατικά όσο και σε ευρύτερα γεωγραφικά πλαίσια-, ώστε να αποκτήσει μερίδιο στα κέρδη από την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων και να υποτάξει τις ανατολικές κοινωνίες στο δυτικό χρηματοπιστωτικό της σύστημα, μέσω της εξάρτησης των τοπικών αγορών σε ξένους επενδυτές (οι λεγόμενες «υποθήκες ανεξαρτησίας» για την αποπληρωμή του εκδημοκρατισμού). Όπως και να μπορεί να εξάγει υπό ευνοϊκές συνθήκες προϊόντα που παράγονται στις ΗΠΑ (όπλα, ενέργεια κλπ).

Η μεταναστευτική κατολίσθηση στα δυτικά αστικά κράτη

Η κατάσταση αυτή λοιπόν, μετά την πάροδο αρκετών ετών, επιτάσσει πια στους πλουτοκράτες των χωρών της «Ε».Ε., να επιχειρήσουν τον συντονισμό του μεταναστευτικού φαινομένου που οι ίδιοι προκάλεσαν. Διότι είναι πλέον προφανές πως η διεθνοποίηση των κεφαλαίων τους, με τα συνεπαγόμενα αποτελέσματά της, μπορούν να φέρουν μια ενδεχόμενη κατάρρευση των Ευρωπαϊκών κρατών που θα συμπαρασύρει μαζί της και το καθεστώς που εξασφαλίζει την ισχύ τους. Αυτό λοιπόν, λαμβάνει χώρα στα ισχυρότερα ηπειρωτικά κράτη της Ευρώπης, όπως την Ιταλία, την Ισπανία, τη Γαλλία και τη Γερμανία. Στην περίπτωση μάλιστα των δυο πρώτων χωρών, ο καπιταλισμός άφησε να φανεί η πραγματική του εικόνα ως δουλεμπόρου Λαών κι ανθρώπων, όταν οι καραβιές των λαθρομεταναστών προς αυτές, αφήνονταν να πνιγούν, μιας και οι διαθέσιμες εργατικές θέσεις κρίθηκαν υπερπλήρεις. Η περίπτωση της πολυπολιτισμικής Γαλλίας, είναι ενδεικτική κράτους που στήριξε τις βάσεις της ανάπτυξής του στην εκμετάλλευση άλλων, τακτική που ανάγεται στην εποχή της αποικιοκρατίας. Η διαφορά των αποικιοκρατικών ετών με τα σημερινά, έγκειται στο ότι οι πλουτοκράτες αντελήφθησαν πως δεν τους συνέφερε πλέον να «εξάγουν» τα βιομηχανικά τους μέσα και τεχνολογία, σε υποανάπτυκτες χώρες οι οποίες διέθεταν άφθονους πόρους και εργαζόμενους με μηδαμινές απολαβές, περιορίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τις εξαγωγές προϊόντων προς αυτές. Έτσι, μετά την εγκατάλειψη των αποικιών και την συνεπαγόμενη εξαθλίωσή τους εξαιτίας της μετακίνησης των βιομηχανιών και των κεφαλαίων, άφησαν να εισέλθουν μετανάστες από την Αφρική και την Ασία, οι οποίοι εργάζονται πλέον με τις ίδιες προοπτικές επί Γαλλικού εδάφους. Σε παρόμοια θέση, βρίσκεται και η νησιωτική Μ.Βρετανία.

Σε αυτό το σημείο, γίνεται προφανής η αναίσχυντη και παντελώς αδιάφορη συμπεριφορά των κρατών αυτών, για τους γηγενείς Ευρωπαίους οι οποίοι αντικαθίστανται στις ίδιες τους τις χώρες και ως εργατικό δυναμικό αλλά και ως κάτοικοι, την ίδια στιγμή που ο πληθυσμός τους γερνά. Διότι, για το σύγχρονο καθεστώς που μέσω της «Ε».Ε. έχει επεκτείνει τα πλοκάμια του και ρυθμίζει τα πάντα στο εσωτερικό και των μικρότερων χωρών, σημασία δεν έχει η ανέλιξη κανενός Λαού, αλλά η εξυπηρέτηση της κερδοσκοπίας της άπληστης οικονομικής ολιγαρχίας που βασιλεύει ελέω αυτού. Από αυτά τα κράτη λοιπόν, που πλέον αντιμετωπίζουν προβλήματα εξαιτίας της πληρότητας πρόθυμων, αλλά εξαθλιωμένων εργατικών χεριών με τις τεράστιες ανάγκες κι τις προφανείς επιδιώξεις για μια «θέση στον ήλιο» της καταναλωτικής ευδαιμονίας, ακούγεται πλέον και το γνωστό επιχείρημα της «ποσόστωσης στη μετανάστευση». Αυτό το οποίο δεν αναφέρεται σε κάθε υπόσχεση ποσόστωσης, είναι το βασικό κριτήριο που θέλουν να την εφαρμόσουν. Που δεν μπορεί να είναι άλλο, από... την εξειδίκευση του εργατικού δυναμικού των μεταναστών το οποίο τίθεται προς «αφομοίωση», με σκοπό να διατηρηθούν οι αυξητικές τάσεις της παραγωγής και επομένως τα έσοδα των πλουτοκρατών που την ελέγχουν ή ωφελούνται. Γεγονός, που βασίζεται πρωτίστως στην θολή εικόνα που έχουν οι ίδιοι οι Ευρωπαίοι πολίτες για την κατάσταση που επικρατεί κι έτσι, δεχόμενοι πιέσεις εξαιτίας της ολοένα και μεγαλύτερης

συσσώρευσης μεταναστών, να πιστεύουν πως η ποσόστωση αποτελεί μια «σωτήρια μέθοδο». Και δευτερευόντως στην επιδίωξη για έναν συστηματικά ελεγχόμενο δυναμισμό του εργατικού ανταγωνισμού του ανθρώπινου δυναμικού, που πλέον διαχωρίζεται σε τρεις κατηγορίες: Το απαιτητικό γηγενές -το οποίο παραμένει προς το παρόν η «ατμομηχανή» των δυτικών αστικών κρατών-, το προς αφομοίωση -κι επομένως υπό καθεστώς χειραγώγησης- και των πολυπληθών διαθέσιμων μαζών που έχουν μεταναστεύσει.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΛΑΘΡΟΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ !

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Τα αστικά κράτη λοιπόν, έχοντας ουσιαστικά εκκολάψει στο εσωτερικό τους την σημερινή αδηφαγία των πλουτοκρατών, καθίστανται έρμαια των εξελίξεων και των διαθέσεων της παγκόσμιας οικονομικής ολιγαρχίας. Προσεταιριζόμενα το «παραγωγικό κεφάλαιο» της οικονομικής ολιγαρχίας, το οποίο κι υποστήριξαν έναντι της πραγματικά παραγωγικής εργασίας των πολιτών τους, έφθασαν σήμερα να κινούνται ανήμπορα προς την αυτοαναίρεση του ουσιαστικότερου ρόλου τους (που είναι η ρύθμιση των παραγωγικών σχέσεων), δεχόμενα πιέσεις από την πλήρη διεθνοποίηση του μεγάλου κεφαλαίου στα πλαίσια της παγκόσμιας ελεύθερης αγοράς. Η παγκοσμιοποίηση όμως, δεν στέκεται μόνο στις εμπορικές συναλλαγές, αλλά προχωρά και στην διεθνοποίηση της αγοράς εργασίας. Η είσοδος ξένου δυναμικού, όπως εξηγήθηκε λεπτομερώς, είναι απλά ένα από τα αποτελέσματα αυτής της μεθόδου, εξαιτίας της υπερίσχυσης έναντι των φυσικών αξιών που διέπουν τις λαϊκές κοινότητες, των κινήτρων του δυτικού χρηματοπιστωτικού συστήματος, που είναι η κερδοσκοπία και ο καταναλωτισμός.

Ως εκ τούτου, είναι ξεκάθαρο πως τα αστικά κράτη, αδυνατούν να αντιμετωπίσουν πραγματικά το πρόβλημα καθώς συνεταιρίζονται με την ρίζα του. Αντιθέτως όλα τα μέτρα που εφαρμόζουν, ουσιαστικά λαμβάνονται με προφανή σκοπό τον συντονισμό του φαινομένου, ώστε να μην δημιουργούνται άμεσες κοινωνικές εντάσεις κατά την σταδιακή διαπλάτυνση των ορίων από την εγχώρια, προς την παγκόσμια αγορά εργασίας. Διότι το ενδεχόμενο αυτό -το οποίο δηλώνει παρόν παρόλα ταύτα- επιτρέπει στις ελλοχεύουσες εντάσεις, να αποτελέσουν αφορμή και αιτία ανατροπής.

Επομένως, τέτοιες πραγματικές αλλαγές, μπορεί να εφαρμόσει μόνο μια νέα αρχή, με σκοπό την Εθνική ανεξαρτησία και την αποδέσμευση από τα καπρίτσια της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, από την ευρωατλαντική δύση και τις πλαστές αξίες του οικονομισμού: Μια επαναστατική αρχή, σε ένα Εθνικό Λαϊκό κράτος.

Η περίπτωση της Ελλάδας

Ερχόμενοι τέλος στην Ελλάδα, βρισκόμαστε ενώπιον της πλέον κωμικοτραγικής κατάστασης στην Ευρώπη. Στο νεοελληνικό κράτος, δεν υπάρχει βαριά βιομηχανία και η αγροτική ανάπτυξη είναι μηδαμινή εξαιτίας της συστηματικού παραγκωνισμού των απλών αγροτών και της υπαγωγής των αποφάσεων επί της αγροτικής πολιτικής σε μια «ευρύτερη Ευρωπαϊκή», δηλ σε ξένα κέντρα. Ως εκ τούτου, οι Έλληνες κατοικούν στις υδροκέφαλες μεγαλουπόλεις και επιλέγουν να γίνουν υπάλληλοι υπηρεσιών του δημοσίου και ιδιωτικών εταιρειών.

Η χώρα, έχει καταστεί ένας απέραντος χώρος συσσώρευσης μεταναστών. Τόσο εκείνων που θέλουν να μεταβούν στις ισχυρότερες, όσο κι εκείνων που είχαν εξαρχής αυτό τον προορισμό, ή αδιαφορούσαν σε ποιό δυτικό κράτος θα εγκατασταθούν. Αυτοί, υπερκάλυψαν το όποιο κενό στις διαθέσιμες εργατικές θέσεις υπήρχε ή προέκυπτε, αποτελώντας τον μοχλό πίεσης των ημε-

Τα αστικά κράτη λοιπόν, έχοντας ουσιαστικά εκκολάψει στο εσωτερικό τους την σημερινή αδηφαγία των πλουτοκρατών, καθίστανται έρμαια των εξελίξεων και των διαθέσεων της παγκόσμιας οικονομικής ολιγαρχίας.

ρομισθίων και ικανοποιώντας την «ανάγκη» των κερδοσκόπων εργοδοτών για φθηνή εργασία.

Ενώπιον του προβλήματος των διογκούμενων μαζών μεταναστών, οι κυβερνήσεις μη μπορώντας να βρουν λύσεις, υποστηρίζουν την «ενσωμάτωση» των μεταναστών στην κοινωνία. Εσχάτως, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, προχωρά στο πρώτο βήμα αυτού του σχεδίου υποστηρίζοντας πρόγραμμα ιθαγένειας σε μετανάστες α' γενιάς. Ενώ η αντιπολίτευση σε ένα ντελίριο λαϊκισμού, παριστάνει πως αντιτίθεται και αντιπροτείνει την υιοθέτηση του «Γερμανικού μοντέλου». Το οποίο μοντέλο, θεωρεί τον «εγκλιματισμό των μεταναστών» αναγκαία προϋπόθεση για την χορήγηση ιθαγένειας σε μη Γερμανούς. Κι έχει σαν στόχο μια τεχνητή ισορροπία, αναζητώντας διαβεβαιώσεις πως οι μετανάστες μπορούν να ανταπεξέλθουν στην κρατική μέριμνα και να ενταχθούν στο σύστημα πρόνοιας.

Οι νεοέλληνες πολιτικοί, ενώπιον του προβλήματος, επιχειρούν να νομιμοποιήσουν την διεύρυνση του κοινωνικού σώματος, ώστε να το «εξαφανίσουν» στρουθοκαμηλίζοντας νομικά. Διόλου τυχαία δεν είναι και η εξίσωση με την ένταξη στα μεσαία κοινωνικά στρώματα, της παραχώρησης τέτοιων δικαιωμάτων που λαμβάνουν οι Έλληνες (το δικαίωμα στο συνανήκειν). Κι αυτό, διότι οι λεγόμενοι νεοέλληνες μικρομεσαίοι, αποτελώντας την ραχοκοκαλιά των πολιτών συντελούν στην σταθερότητα που θεωρεί αναγκαία ένα κράτος για την τόνωση ή την διατήρηση της οικονομικής ανάπτυξης. Ιδιαίτερα στην Ελληνική περίπτωση, επωμιζόμενοι ταυτόχρονα τις κοινωνικές πιέσεις που προέρχονται από την στήριξη της κορυφής της πυραμίδας στην οποία στέκεται η εγχώρια και διεθνής πλουτοκρατία, την δουλεία του τόκου και των τραπεζικών τερτιπιών, τους φόρους και αναζητώντας κοινωνική ανάδειξη μέσα από το εφήμερο κέρδος, ενισχύουν τόσο την αγορά ως εργαζόμενοι καταναλωτές, όσο και το κράτος παρέχοντάς του οικονομικούς πόρους για την κύλιση του μηχανισμού. Έτσι, επιτυγχάνεται μια λεπτή κοινωνική ισορροπία χωρίς να επιβαρυνθούν οι ληστρικές διαθέσεις των πλουτοκρατών. Ενώ την ίδια στιγμή αυξάνονται οι πιέσεις προς τα μεσαία στρώματα χαμηλώνοντας κι άλλο το βιοτικό τους επίπεδο, η διεύρυνσή τους με μετανάστες δημιουργεί αλλαγές στη διανομή των πιέσεων και τα απογυμνώνει βαθμηδόν από διάφορα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα. Επιπροσθέτως έχοντας απολέσει το βασικό συνδετικό στοιχείο που είναι ο σε βάθος χρόνου κοινός βίος και το κοινό συμφέρον που απορρέει εξ' αυτού, τα στρώματα αυτά δεν αντιδρούν. Πέραν όμως της πιθανής μεσοπρόθεσμης τόνωσης του καπιταλιστικού οικονομικού καθεστώτος, υπάρχει και το αμιγώς πολιτικό ζήτημα της νόθευσης βραχυπρόθεσμα, του εκλογικού σώματος καθώς Έλληνες στην καταγωγή πολίτες, δείχνουν να συγκεντρώνουν την απογοήτευσή τους.

Ακόμα και η στιγμή που προβάλει το νομοσχέδιο για την ιθαγένεια δεν είναι τυχαία. Μιας και έχοντας γνώση από άλλα παραδείγματα (ΗΠΑ 1929), σε περιόδους κρίσης οι μετανάστες φεύγουν από τις χώρες που πλήττονται.

Κρίνοντας εν τέλει, την περίπτωση του νεοελληνικού κράτους με τα άλλα δυτικά, γίνεται φανερή η ομοιότητα ως προς την ουσία της αντιμετώπισης του προβλήματος: Με σκοπό να γαντζωθεί ακόμα και με τα νύχια, το καθεστώς, δεν επιθυμεί να το εμποδίσει αλλά να το συντονίσει. Κι επιβάλει γι' αυτό τον λόγο, σκληρότερα το συμφέρον του επί της κοινότητας διεμβολίζοντας τον Εθνικό της χαρακτήρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΕΡΑΚΗΣ

Νίτσε: Επιχείρηση «αποναζιστικοποίηση»

«Ν' αγαπάτε την ειρήνη σα μέσον για καινούργιους πολέμους...»

«Ας κυριαρχεί ο μπακάλης εκεί που παν ό,τι λάμπει ακόμα είναι χρυσός μπακαλίστικος!»

Ο Νίτσε παραμένει ένα μεγάλο κεφάλαιο της φιλοσοφίας. Είναι ο τελευταίος και ίσως ο μοναδικός στο νεότερο κόσμο μετά την Αρχαία Ελλάδα ποιητής φιλόσοφος. Είναι ο έσχατος των προσωκρατικών, που προσπάθησε να αποκαλύψει τον Ναό των Ελλήνων όπως χαρακτηριστικά αναφέρει στο έργο του «Η θέληση της δυνάμεως». Σκοτεινός σε πολλά σημεία και επιδεχόμενος διαφορετικών ερμηνειών, όπως όλοι οι μεγάλοι φιλόσοφοι. Θα ήταν πολύ εύκολο γι' αυτούς να τον διαγράψουν. Δεν γίνεται όμως. Είναι ο Νίτσε.

Ο Νίτσε, που παρ' όλο το γεγονός ότι πέθανε πολλά χρόνια πριν καν ιδρυθεί ακόμα το Εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα θεωρήθηκε πρόδρομος του Εθνικοσοσιαλισμού! Και σε αυτό συνετέλεσε τα μέγιστα η ίδια η αδελφή του, η οποία υπήρξε ο θεματοφύλακας του πνευματικού του έργου. Έτσι λοιπόν στα χρόνια της «παγκοσμιοποίησης» αποφάσισαν να τον αποναζιστικοποιήσουν!

Όπως λοιπόν μετέδωσαν τα διεθνή ΜΜΕ μέσα στο 2010 πρόκειται να εκδοθεί ένα βιβλίο με τίτλο «New Nietzsche book aims to save his reputation». Μόνο και μόνο από τον τίτλο καταλαβαίνουμε το σκοπό του. Στην σχετική είδηση δε διευκρινίζεται ότι 150 ακαδημαϊκοί σκοπεύουν μέσα στο 2010, να κυκλοφορήσουν μια «εγκυκλοπαίδεια», μέσα στις σελίδες της οποίας θα... «αποκαταστήσουν» την φήμη του Φ. Νίτσε, από-ενοχοποιώντας τον από το...«στίγμα» του Ναζισμού!

Οι 150 αυτοί «καθηγητές» «ανακάλυψαν», ότι τα έργα του και ειδικότερα η «Θέληση της δυνάμεως», είχαν «αλλοιωθεί» από την αδελφή του, η οποία υπήρξε ένθερμη οπαδός του Εθνικοσοσιαλισμού, αντισιωνίστρια και για αυτό τα «αλλοίωσε».

Έτσι φτάσαμε αισίως στο 2010, περισσότερα από 100 χρόνια από τον θάνατο του Γερμανού φιλοσόφου και της κυκλοφορίας σε αυτά εκατομμυρίων αντιτύπων των βιβλίων του για να προσπαθήσουν κάποιοι «διανοούμενοι», βασιζόμενοι σε μια αναπόδεικτη εικασία να τυπώσουν ένα βιβλίο (εγκυκλοπαίδεια...) με το οποίο θα «αποδεικνύουν» ότι τα έργα δηλαδή του Φρειδερίκου Νίτσε υπήρξαν μια... απάτη!

Ήδη, στην Ελλάδα κυκλοφορεί ένα βιβλίο, το οποίο δεν προχωρεί στο σημείο να λέει ότι έγινε παραχάραξη του έργου του Νίτσε, αλλά έχει τον ίδιο σκοπό! Τονίζει δε όπως θα διαβάσετε παρακάτω ότι οι μεγάλοι και επώνυμοι οπαδοί

του Νίτσε στην Ελλάδα (μεταξύ των οποίων Καζαντζάκης, Νιρβάνας και Βλαστός) υπήρξαν εθνικιστές και φυλετιστές. Διαβάστε το σχετικό από το δελτίο τύπου που έχει εκδοθεί για το εν λόγω βιβλίο:

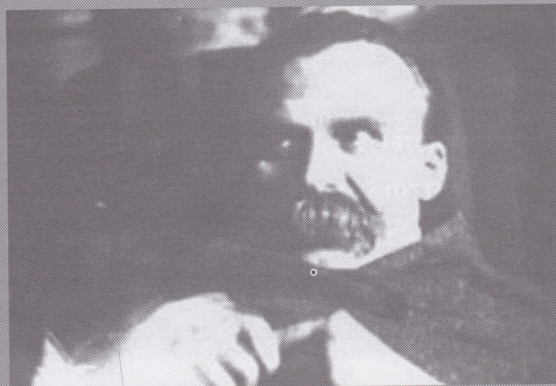
«Η επίδραση του Νίτσε στην Ελλάδα - "Τέχνη" και "Διόνυσος", Βλαστός και Καζαντζάκης - Δημήτρης Ν. Λαμπρέλλης, Παπαζήσης, 2009:

Το αντικείμενο πραγμάτευσης της συγκεκριμένης μελέτης είναι ο ελληνικός νιτσεϊσμός. Στο πλαίσιό της εξετάζονται θεμελιώδεις όψεις της πρόσληψης του Νίτσε στην Ελλάδα, όπως είναι η περίπτωση των περιοδικών "Τέχνη" και "Διόνυσος", καθώς επίσης και αυτές των Π. Βλαστού και Ν. Καζαντζάκη. Πιο διακριβωμένα, η ίδια πάντοτε μελέτη καταλήγει στα εξής συμπεράσματα: Ο νιτσεϊσμός των δύο περιοδικών λαμβάνει τη μορφή του εθνικισμού και του κοινωνικού ανισοτισμού, ακόμη και του κοινωνικού δαρβινισμού στην περίπτωση του συνεργάτη της "Τέχνης", του Π. Νιρβάνα. Ο νιτσεϊσμός του Βλαστού εμφανίζεται ως σκληρός κοινωνικός -φυλετικός ρατσισμός και ως ευγονική, γνωρίζει δε, όπως και ο νιτσεισμός της "Τέχνης" και του "Διονύσου", τον έπαινο και το θαυμασμό του Κ. Παλαμά. Ο νιτσεϊσμός του Καζαντζάκη διακρίνεται από μεγάλο βάθος και αδιάλειπτη συνέχεια: σημείο εκκίνησής του είναι η διατριβή του συγγραφέα για τον Νίτσε, επόμενος σταθμός του είναι ο θαυμασμός του ιδίου για τον Μουσολίνι και τον Φράνκο, και σημείο κατάληξής του είναι η συνεργασία του με τη "Νεολαία" του καθεστώτος Μεταξά. Η παρούσα μελέτη ακολούθως καταδεικνύει τον ελληνικό νιτσεισμό ως χονδροειδή παρερμηνεία της νιτσεϊκής φιλοσοφίας της πολλαπλότητας και της μάσκας και αναδεικνύει την πλήρη ανεπάρκεια της φιλολογικής προσέγγισης αυτού του φαινομένου ως σήμερα. Στο Επίμετρο, η ίδια μελέτη συζητά δύο θέματα, ορισμένως συναφή προς τον ελληνικό νιτσεϊσμό. Το πρώτο αφορά τη φιλοτέχνηση της εικόνας του Νίτσε από την αδελφή του, ως γερμανού εθνικιστή και προδρόμου του εθνικοσοσιαλισμού φιλοσόφου. Το δεύτερο αφορά το ακανθώδες ζήτημα της σχέσης του Heidegger με τον εθνικοσοσιαλισμό και τον Νίτσε.»

Απ' ότι είναι μπακαλίστικος χρυσός έγραφε ο σκοτεινός φιλόσοφος από τον Βορρά. Μακριά λοιπόν απ' όλους αυτούς, που θέλουν να αποδώσουν λευκό στην κοινωνία του πνεύματος τον Φρειδερίκο Νίτσε σαν ένα καλό political correct δημοκράτη.

Η αδελφή του μεγάλου φιλοσόφου, Elisabeth Förster-Nietzsche σε εγκάρδια χειραψία με τον Αρχηγό του NSDAP, Αδόλφο Χίτλερ.
Ίδρυσε το Αρχείο Νίτσε το έτος 1894, ενώ το 1930 έγινε μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος.

*«Αφού δεν μπορείτε να είστε άγιοι της γνώσης, γίνετε τουλάχιστον οι πολεμιστές της...
Πρέπει να είστε σαν εκείνους που το μάτι τους γυρεύει αδιάκοπα έναν εχθρό, τον εχθρό σας. Και μερικοί από σας εμπνέουν το μίσος από την πρώτη ματιά.
Πρέπει να ζητάτε τον εχθρό σας, και πρέπει ν' αρχίσετε τον πόλεμό σας και τον πόλεμο για τις ιδέες σας! Κι αν νικηθεί η ιδέα σας, η τιμιότητά σας πρέπει να καλεί ακόμα τον θρίαμβο! Ν' αγαπάτε την ειρήνη σα μέσον για καινούργιους πολέμους...»*

ΙΜΙΑ 2010

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Έχουν θέσει ως στόχο να μετατρέψουν την Ελλάδα σε ένα άθλιο προτεκτοράτο, κατοικούμενο από υπανθρώπους. Χωρίς συνείδηση, χωρίς πατρίδα, χωρίς πολιτισμό. Χωρίς ψυχή στην ουσία, διότι άνθρωποι χωρίς ψυχή-δηλαδή χωρίς την φυλή, ορωμένη εκ των έσω-είναι το έρμα στο αιώνιο ταξίδι της ιστορίας

Το κείμενο που ακολουθεί είναι από την ομιλία του μέλους του Πολιτικού Συμβουλίου του Λαϊκού Συνδέσμου, Ηλία Κασιδιάρη, στην φετινή πορεία Μνήμης των Ιμίων. Στην μεγαλειώδη αυτή συγκέντρωση συμμετείχαν χιλιάδες Ελλήνων και σίγουρα πρόκειται για την μαζικότερη Εθνικιστική εκδήλωση των τελευταίων ετών.

Πολλοί έκαναν λόγο για περισσότερα από 5.000 άτομα, σημασία όμως δεν έχουν οι αριθμοί, αλλά το γεγονός ότι το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα είναι δυνατό, παραμένει ασυμβίβαστο και η ύπαρξή του και μόνο αποτελεί "κίνδυνο" για την δικτατορία των διεφθαρμένων.

Αυτός είναι και ο λόγος που ένα ολόκληρο σύστημα έχει εξαπολύσει έναν σκληρό πόλεμο τους τελευταίους μήνες, στους Εθνικιστές. Με δημοσιεύματα λάσπης, αναίτιες προσαγωγές και φυλακίσεις, έρευνες σε γραφεία και πολλά ακόμη...

Μεσάνυχτα 30ης Ιανουαρίου 1996. Ολόκληρο το Αιγαίο, μία εμπόλεμη ζώνη. Φρεγάτες, αντιτορπιλικά και υποβρύχια ταράσσουν τα σκοτεινά ύδατα. Χιλιάδες ψυχές στοχεύουν τον αόρατο εχθρό. Χιλιάδες δάχτυλα αγγίζουν απαλά την σκανδάλη. Ο στόλος σε θέση μάχης. Στην ξηρά, πάνω στους βράχους που φυτρώνουν άτακτα στο στο πέλαγος, οι επίλεκτες δυνάμεις του Στρατού και του Πολεμικού Ναυτικού. Λόχοι αμφίβιων καταδρομών και αλεξιπτωτιστών, μετά τον πολεμικό συναγερμό, έχουν καταλάβει νησίδες και βράχια. Μία ομάδα βατραχανθρώπων κρατάει το κέντρο του μικρού μας κόσμου. Τον βράχο που έχει φέρει ολόκληρη την Ελλάδα στα πρόθυρα του πολέμου. Αυτόματα τυφέκια, πολυβόλα και αντιαρματικοί εκτοξευτές απασφαλισμένοι. Αν ο εχθρός κινηθεί θα πέσει στη θάλασσα. Λίγο μετά τις 4, ένα Augusta-Bell σηκώνεται από την φρεγάτα Ναυαρίνο. Η αποστολή παράτολμη και καταδικασμένη. Τρεις άνδρες οδεύουν με πίστη και αφοσίωση προς τον θάνατο. Πέντε λεπτά

αργότερα, οι προβολείς του ελικοπτέρου φωτίζουν την τουρκική ομάδα πάνω στα Ίμια. Ο εχθρός αντιδρά. Ανοιγεί πυρ. Η επαφή χάνεται. Το ελικόπτερο γίνεται συντρίμμια. Οι Αξιωματικοί είναι νεκροί. Οι ψυχές τους θα ζουν αιώνια.

Στα χρόνια που μεσολάβησαν από εκείνη την τραγική στιγμή, επήλθαν τρομακτικές αλλαγές στην Ελλάδα. Οι γκρίζες ζώνες έγιναν οι κερκόπορτες, από τις οποίες εισέβαλε ένας πολυάριθμος στρατός κατοχής. Όχι όπως οι Πέρσες, οι Ρωμαίοι και οι Οθωμανοί. Χωρίς σάλπιγγες και λάβαρα. Αθόρυβα και ύπουλα. Καμία σχέση δεν έχει αυτός ο στρατός, με τα αμέτρητα στίφη των βαρβάρων, που χιλιάδες χρόνια πολεμούν να αφανίσουν την Ελλάδα. **Ο εχθρός βρέθηκε εντός των πυλών, χωρίς να χυθεί σταγόνα αίμα.** Κι αυτό γιατί ο εσωτερικός εχθρός τέλεσε άριστα το έργο του. Πρώτα-το 1996-πρόδωσε το αίμα των Ηρώων. Λίγο αργότερα, έκανε το μισό Αιγαίο γκρίζα ζώνη. Σήμερα, έχει μετατρέψει την Ελλάδα σε σκουπιδότοπο της γης. Και αύριο σκοπεύει να τελειώνει μία για πάντα με το ελληνικό Έθνος. Μάταιος όμως ο κόπος. Σε όσους χτυπάει ακόμα μέσα στην καρδιά τους ο παλμός της Ιστορίας, ας έρθουν για μία στιγμή μαζί μου. Ας αφήσουν για λίγο πίσω το άχρωμο σήμερα και ας κάνουν το μυστικό άλμα. Για να βρεθούν και πάλι εδώ. Στο κέντρο της ένδοξης πόλης των Αθηνών. Στο ίδιο ακριβώς σημείο. Εκατό χρόνια πριν. Τον χειμώνα του 1910.

Δεν υπάρχει έντονος φωτισμός στους δρόμους. Κάνει κρύο, όμως η ατμόσφαιρα είναι ζεστή. Δεν υπάρχει ούτε ο ενοχλητικός θόρυβος της μηχανοκίνησης. Ακούγεται μόνο το τραγούδι από τα πουλιά της νύχτας και οι φωνές των ανθρώπων. Τέσσερεις φίλοι κατηφορίζουν τον δρόμο αυτό, που οδηγεί στην πλατεία Συντάγματος. Τέσσερεις Έλληνες. Είναι και οι τέσσερεις νέοι, όχι πάνω από 22 χρονών. Με πάθος μιλούν για το μέλλον. Αυτοί οι ίδιοι είναι το μέλλον. Τέκνα μίας γενιάς, που το μόνο που υπάρχει στην καρδιά της είναι η Ελλάδα. Μιλούν για την Μεγάλη Ιδέα και τις σκλαβωμένες πατρίδες. Για τους αλύτρωτους αδελφούς. Για τον Ελληνικό Στρατό και τον πόλεμο που τους περιμένει. Σε μία στιγμή εις εξ αυτών λέει πως σε δέκα χρόνια πρωτεύουσα της Ελλάδας θα είναι η Κωνσταντινούπολη. Οι υπόλοιποι συμφωνούν. Ενθουσιάζονται. Μεθυσμένοι τραγουδούν το εμβατήριο. Δε γνωρίζουν πως σε δέκα χρόνια θα έχουν απελευθερώσει την Ήπειρο και την Μακεδονία. Την Κρήτη και τα νησιά του Αιγαίου. Δε γνωρίζουν πως σε δέκα χρόνια ο Ελληνικός Στρατός θα έχει πατήσει τα ιερά χώματα της Ιωνίας και θα βαδίζει προς το ανεκπλήρωτο όνειρο της αυτοκρατορίας. Δε γνωρίζουν τίποτα για το μέλλον, αλλά συνεχίζουν να τραγουδούν μεθυσμένοι. Δε γνωρίζουν πως σε δέκα χρόνια, θα είναι όλοι νεκροί.

Ο πρώτος στην επική επέλαση στα βουνά της Ηπείρου, προς κατάληψη του οχυρού του Μπιζανίου, λίγα χιλιόμετρα πριν τα ελληνικά Ιωάννινα. Ο δεύτερος στη μάχη του Κιλκίς, εκεί όπου - τι παιχνίδια παίζει καμιά φορά η μοίρα - ένας από τους χιλιάδες νεκρούς της τελικής εφόδου μέσα σε μία κόλαση από σφαίρες, βλήματα πυροβολικού και χιλιάδες θραύσματα, ήταν ο Λοχίας Πεζικού Παπανδρέου Νικόλαος, αδελφός του Γεωργίου, πρόγονος κατά 25% του σημερινού ανεκδιήγητου πρωθυπουργού της Ελλάδος. Ο τρίτος της παρέας θα σκοτωθεί αργότερα, στο μέτωπο της Μακεδονίας κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο πολεμώντας κι αυτός τους Βούλγαρους. Και ο τέταρτος, ο πιο τυχερός, θα διασχίσει όλα τα πεδία της Μικράς Ασίας και θα μείνει για πάντα στα όρη της Άγκυρας, λίγα χιλιόμετρα ανατολικά του ποταμού Σαγγάριου, λίγα μόλις βήματα πριν την αναβίωση της αυτοκρατορίας. Αυτή ήταν η Ελλάδα πριν από 100 χρόνια. Μία Ελλάδα έντιμη και ελεύθερη. Χωρίς καταθέσεις, ομόλογα και ακριβά αυτοκίνητα. Μόνο με όραμα και ιδανικά.

Σας καλώ τώρα να πορευθούμε εμπρός. Να επιστρέψουμε στο σήμερα και για μία μόνο στιγμή να το προσπεράσουμε. Να βρεθούμε και πάλι εδώ. Στο κέντρο της ένδοξης πόλης των Αθηνών. Στο ίδιο ακριβώς σημείο. Εκατό χρόνια μετά. Τον χειμώνα του 2110. Το σκηνικό και η χωροταξία της πόλης έχει άλλαξει. Και πάλι όμως, τέσσερεις φίλοι κατηφορίζουν τον δρόμο αυτό, που οδηγεί στην πλατεία Συντάγματος. Είναι και οι τέσσερεις νέοι, όχι πάνω από 22 χρονών. Είναι και οι τέσσερεις Έλληνες. Το λέει η ταυτότητά τους. Με αγγλικούς χαρακτήρες. Δημοκρατίας της Ελλάδας. Ιθαγένεια Ελληνική. Η γλώσσα τους όμως είναι ξένη. Και η θωρειά τους είναι ξένη.

Όλα πάνω τους είναι ξένα. Η λέξη ιστορία τους είναι άγνωστη. Δεν έχουν οι Έλληνες αυτοί καμία σχέση με τους απογόνους του Αχιλλέως, του Θεμιστοκλέους, του Πλάτωνος, του Μεγάλου Αλεξάνδρου, του Ηρακλείου, του Βουλγαροκτόνου, του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, του Καραϊσκάκη, του Νικηταρά, του Παύλου Μελά, του Συνταγματάρχη Δαβάκη, του Λοχαγού Σταυριανάκου, του Βλαχάκου, του Γιαλοψού και του Καραθανάση, του Ισαάκ, του Σολωμού και του Ηλιάκη. Και όλων αυτών που το αίμα τους σαν ποτάμι κύλησε μέσα στις ρωγμές της Ιστορίας και έγραψε με ανεξίτηλα, χρυσά γράμματα στην αιωνιότητα, την λέξη Ελλάδα.

Σ' αυτόν τον κόσμο δεν υπάρχει ούτε μοίρα, ούτε αναπόφευκτο μέλλον. Υπάρχουν μόνο οι ημέρες και τα έργα των ανθρώπων. Κάποιοι σκοτεινοί κύκλοι έχουν θέσει ως στόχο να μετατρέψουν την Ελλάδα σε ένα άθλιο προτεκτοράτο, κατοικούμενο από υπανθρώπους. Χωρίς συνείδηση, χωρίς πατρίδα, χωρίς πολιτισμό. Χωρίς ψυχή στην ουσία, διότι άνθρωποι χωρίς ψυχή-δηλαδή χωρίς την φυλή, ορωμένη εκ των έσω-είναι το έρμα στο αιώνιο ταξίδι της ιστορίας. Επαφίεται στον δικό μας πατριωτισμό, η σωτηρία του μέλλοντός μας. Δε θα υπάρχουν αγέννητοι για να μας δικάσουν. Θα υπάρχουν όμως νεκροί. Και αυτοί θα είναι αμείλικτοι κριτές. Πιο σκληρός όμως θα είναι ο ίδιος μας ο εαυτός. Απέναντι σε αυτόν ας σταθούμε όλοι αυτή την νύχτα και ας αναλογιστούμε αν έχουμε κάνει έστω και μία θυσία για την πατρίδα μας.

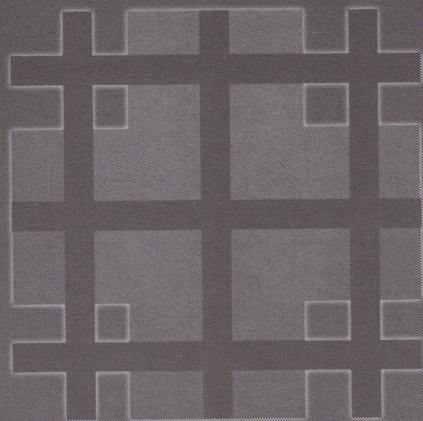
Σήμερα είμαστε χιλιάδες. Μερικές χιλιάδες αρκούν. Όλοι εσείς πρέπει από σήμερα κιόλας να γίνεται απόστολοι αυτής της ιδέας. Η Χρυσή Αυγή είναι ο πυρήνας. Γύρω από αυτόν τον πυρήνα, οφείλουμε να συνταχθούμε όλοι. Με θάρρος και ανιδιοτέλεια. Με πίστη στην ηγεσία. Να πορευθούμε με πειθαρχεία τον δύσκολο δρόμο. Όπως απόψε θα πορευθούμε ενωμένοι προς το κοινοβούλιο. Από τον δρόμο μας απόψε παραμερίζουν οι εχθροί. Από τις φωνές μας εγείρονται οι συνειδήσεις. Το μήνυμα έχει ήδη περάσει: Ερχόμαστε και είμαστε χιλιάδες. Η Ελλάς προορίζεται να ζήσει και θα ζήσει.

Ζήτω η αιωνία Ελλάς

Ζήτωσαν οι ενωμένοι εθνικιστές

Ζήτω ο μέχρις εσχάτων αγών

Ο Έβολα, όπως γνωρίζουμε από τα απομνημονεύματα του, συναντήθηκε με τον Μίρκεα Ηλιάδη (σημ εθνικιστής συγγραφέας, φιλόσοφος και καθηγητής θρησκευτικής ιστορίας), ο οποίος τον σύστησε στον Κορνήλιο Κοντρεάνου, αρχηγό της «Σιδηράς Φρουράς», της οποίας ο Ηλιάδης ήταν μέλος. Αυτή η συνάντηση περιγράφεται στο «Colloquio col Capo delle Guardie di Ferro» (Συνομιλία με τον Αρχηγό της Σιδηράς Φρουράς), που δημοσιεύτηκε από το "Φασιστικό Καθεστώς" (Regime Fascista) στις 22 Μαρτίου 1938, καθώς και σε τέσσερα άλλα άρθρα που δημοσιεύτηκαν την ίδια χρονιά σε διάφορα άλλα Ιταλικά έντυπα. «Η Τραγωδία της Ρουμανικής Σιξηράς Φρουράς» δημοσιεύτηκε στην Ρώμη (στην γαλλική μετάφραση του άρθρου, που δημοσιεύτηκε από την γαλλική εφημερίδα Totaliti το 1984, μερικά αποσπάσματα σχετικά με τις απόψεις του Κοντρεάνου για τους Εβραίους είχαν κοπεί). Αυτός που ο ίδιος ο Αδόλφος Χίτλερ είχε αποκαλέσει «ο πατέρας του Ευρωπαϊκού εθνικισμού» έκανε τόσο μεγάλη εντύπωση στον Ιούλιο Έβολα ώστε αναφέρθηκε σε αυτόν ξανά στο «Il Cammino del Cinabro» (Μιλάνο 1963) και στο «Il Fascismo visto della Destra» (Ο Φασισμός ιδωμένος από την Δεξιά - Ρώμη 1964). Η συνάντηση αυτή, έλαβε χώρα στο αρχηγείο του Κοντρεάνου, στο «Πράσινο Σπίτι», λίγους μήνες πριν εκτελεστεί, μαζί με τριάντα άλλους συντρόφους του, στο δάσος του Tancabesti από πολιτικούς σκευωρούς που είχαν την εξουσία στο Βουκουρέστι. Ο Αδόλφος Χίτλερ, όταν πληροφορήθηκε το συμβάν, διέταξε αξιωματούχους του Ράιχ οι οποίοι είχαν λάβει τιμητικές διακρίσεις από την Ρουμανική κυβέρνηση, να τις επιστρέψουν πίσω. Από τότε και στο εξής, όπως είπε και ο Ρουμάνος εθνικιστής φιλόσοφος Emil Cioran, «της Ρουμανίας πλέον ηγείται ο νεκρός Κοντρεάνου!»

Julius Evola

Η Τραγωδία της Ρουμανικής «Σιδηράς Φρουράς»: Κοντρεάνου

Συνάντηση με τον «επικίνδυνο» Κοντρεάνου

Το αυτοκίνητο μας οδηγεί έξω από τα προάστια της πόλης, σε έναν μακρύ, εξαθλιωμένο, επαρχιακό δρόμο, κάτω από έναν συννεφιασμένο και βροχερό ουρανό. Ξαφνικά στρίβει αριστερά, μπαίνει σε ένα εξοχικό μονοπάτι, σταματάει μπροστά από μια μικρή έπαυλη με ευδιάκριτο περίγραμμα, το «Πράσινο Σπίτι», το κέντρο της «Σιδηράς Φρουράς». "Το χτίσαμε με τα ίδια μας τα χέρια", μας είπε με υπερηφάνεια ο Λεγεωνάριος που μας συνόδευε. Μπαίνουμε μέσα, περπατάμε μέσα από ένα είδος φυλακίου, φτάνοντας στον πρώτο όροφο. Ανάμεσα από μια ομάδα Λεγεωνάριων που κάνουν τόπο για να περάσει, έρχεται προς το μέρος μας ένας νέος, ψηλός, λεπτός άντρας, με μια ασυνήθιστη έκφραση αριστοκρατικότητας, ευθύτητας και ενέργειας αποτυπωμένης στο πρόσωπο του: γκριζογάλανα μάτια, πλατύ μέτωπο, Ρωμαϊκός-Άριος τύπος: και, αναμεμειγμένο με αρρενωπά χαρακτηριστικά, κάτι στοχαστικό, μυστηριώδες στην έκφραση του. Αυτός είναι ο Κορνήλιος Κοντρεάνου, ο ηγέτης και ιδρυτής της Ρουμανικής Σιδηράς Φρουράς. Αυτός που από τον παγκόσμιο τύπο αποκαλείται "δολοφόνος", "Χιτλερικός", "αναρχικός συνωμότης", διότι από το 1919, προκαλεί το Ισραήλ και τους συνοδοιπόρους του στην Ρουμανία.

Ανάμεσα σε όλους τους ηγέτες των εθνικιστικών κινημάτων που έχουμε συναντήσει στα ταξίδια μας ανά την Ευρώπη, λίγοι ή κανένας, δεν μας έκανε τόσο εντύπωση όσο ο Κοντρεάνου. Ανακαλύψαμε μιλώντας μαζί του να έχουμε μια τέτοια σύμπτωση απόψεων όση με λίγους άλλους, και σε λίγους έχουμε συναντήσει μια τέτοια ικανότητα να κινείται τόσο αποφασιστικά από το πεδίο της κοινότητας και να αναπτύσσει συλλογισμούς γνήσιας πνευματικής φύσης, μιας θέλησης πολιτικής-εθνικής αναγέννησης. Ο ίδιος ο Κοντρεάνου δεν έκρυψε την ικανοποίηση του που συνάντησε κάποιους με τους οποίους μπορεί τελικά να εκφράσει κάτι περισσότερο από τον στερεότυπο "εποικοδομητικό εθνικισμό", ο οποίος δεν είναι δυνατόν να εκφράσει την ουσία του Κινήματος της Ρουμανικής Λεγεώνας.

Η συνάντηση μας έλαβε χώρα την περίοδο της πτώσης της κυβέρνησης του Octavian Goga *(σημ.: εθνικιστής πολιτικός, γνωστός για τους αντισημιτικούς του νόμους)*, της ευθείας επέμβασης του βασιλιά, της δημοσιοποίησης του νέου συντάγματος, του δημοψηφίσματος. Είχαμε ακούσει λεπτομερώς για την κρυμμένη πλευρά αυτής της μεταβολής. Ο Κοντρεάνου, σε ένα σαφέστατο συλλογισμό, διαφώτισε τις σκέψεις μας πάνω σε αυτό το θέμα. Είχε τόση πίστη στο μέλλον, ακόμα και στην επικείμενη νίκη του Κινήματος του. Αν και δεν είχε αντιδράσει και δεν είχε δείξει κάποια αντίθεση, αυτό ήταν ακριβώς για λόγους τακτικής: "εάν γίνονταν απλές εκλογές, όπως ο Goga είχε σκεφτεί, θα είχαμε νικήσει με μια συντριπτική πλειοψηφία", μας είπε επί λέξει ο Κοντρεάνου, "αλλά αντιμέτωποι με το δίλημμα του να πούμε ναι ή όχι σε ένα τετελεσμένο γεγονός όπως αυτό το σύνταγμα, εμπνευσμένο από τον ίδιο τον βασιλιά, αρνηθήκαμε να δεχτούμε αυτή την πρόκληση". Επίσης πρόσθεσε: "Έχουμε κατακτήσει την πρώτη γραμμή των χαρακωμάτων, μετά την δεύτερη, την τρίτη, και τον αντίπαλο, ο οποίος έχει κρυφτεί σε μια τρύπα και στην ασφάλεια που αυτή προσφέρει, βαλλόμαστε από πυρά, χωρίς όμως να γνωρίζουν ότι δεν ζητάμε τίποτα περισσότερο από το να σπεύσουμε ενάντια στον πραγματικό εχθρό". Πρέπει να αναφέρουμε ξανά την απάντηση του Κοντρεάνου, όσον αφορά την ερώτηση μας σχετικά με την άποψη του για τον βασιλιά: "Αλλά είμαστε όλοι Μοναρχικοί, απλώς δεν μπορούμε να αρνηθούμε την αποστολή μας και να κάνουμε συμβιβασμούς με έναν ξεπερασμένο και διεφθαρμένο κόσμο".

Και όταν ήθελε να μας πάρει πίσω στο πανδοχείο μας με το αμάξι του, χωρίς να αναλογιστεί την εντύπωση που αυτό ίσως προκαλούσε και επίσης την προειδοποίηση της πρεσβείας, η οποία έλεγε ότι ο οποιοσδήποτε που συναντά τον Κοντρεάνου θα εκδιωκόταν από το βασίλειο μέσα σε 24 ώρες, καθώς μας αποχαιρετούσε και ξέροντας ότι επιστρέφουμε στο Βερολίνο και την Ρώμη, μας είπε: "Όλους αυτούς που μάχονται για τον σκοπό

Γυρίζοντας πίσω στο 1919 ή το 1920, όταν ήταν ένας νεαρός άντρας περίπου είκοσι ετών, ξεσηκώθηκε ενάντια στον κομμουνιστικό κίνδυνο στο όνομα του Ρουμανικού έθνους, όχι τόσο με τις λέξεις, όσο με την συλλογική δράση πολεμώντας τους εξεγερμένους εργάτες, αντικαθιστώντας τις κόκκινες σημαίες που είχαν τοποθετήσει στα εργοστάσια, με εθνικές.

μας, τους χαιρετώ και τους λέω ότι ο Ρουμανικός Λεγεωναρισμός είναι και ανεπιφύλακτα θα παραμείνει στο πλευρό τους σε αυτό τον αντι-εβραϊκό, αντι-δημοκρατικό, αντι-μπολσεβίκικο αγώνα".

Πριν την Λεγεώνα

Η Ιταλική μετάφραση του βιβλίου του Κοντρεάνου "Η Σιδηρά Φρουρά", που ήδη έχει προαναγγελθεί στο Βουκουρέστι, έχει ήδη εκδοθεί στην συλλογή "Europa Giovane" (Casa editrice Nazionale, Roma-Torino, 1938). Είναι το πρώτο μέρος ενός έργου το οποίο είναι ταυτόχρονα η αυτοβιογραφία του Κοντρεάνου και η ιστορία του αγώνα του και του κινήματος του, συνδυασμένο με ένα φυσικό τρόπο με την παράθεση της ιδεολογίας του και του εθνικιστικού του προγράμματος. Αυτό το βιβλίο μπορεί να συγκριθεί με το πρώτο μέρος του "Ο Αγών Μου", χωρίς τον φόβο ότι μπορεί να υποβαθμιστεί από αυτή την σύγκριση.

Πράγματι, είναι ακριβώς αυτή η δύναμη, και ίσως ακόμα αυτή ακριβώς η τραγωδία, των πραγμάτων, ώστε η αφήγηση του Κοντρεάνου να έχει μια ιδιαίτερη υποδηλωτική δύναμη, και πιστεύουμε ότι κάθε Φασίστας θα πρέπει να αντιληφθεί, μέσω αυτού, τις τραγικές και οδυνηρές συνθήκες, που στη Ρουμανική γη, επανέλαβαν τις δικές μας αντι-δημοκρατικές και αντι-εβραϊκές επαναστάσεις. Με αυτό τον τρόπο η αλήθεια, πρωτύτερα κρυμμένη ή διαστρεβλωμένη από έναν προκατειλημμένο τύπο, γίνεται επιτέλους γνωστή, και γίνεται προφανές ότι αυτοί που αγνοούν τον παράγοντα του Κινήματος της Λεγεώνας, προς το παρόν σε καταστολή αλλά όχι νεκρό, δεν μπορούν να σχηματίσουν μια επαρκή γνώμη για τις πιθανές μελλοντικές εξελίξεις.

Από την ίδια του τη φύση, το βιβλίο του Κοντρεάνου δεν είναι εύκολο να συνοψιστεί. Εδώ, θα έχουμε μόνο την δυνατότητα να στρέψουμε την προσοχή του αναγνώστη σε γενικά και ιδεολογικά σημεία, που χαρακτηρίζουν την φύση του κινήματος του Κοντρεάνου. Γυρίζοντας πίσω στο 1919 ή το 1920, όταν ήταν ένας νεαρός άντρας περίπου είκοσι ετών, ξεσηκώθηκε ενάντια στον κομμουνιστικό κίνδυνο στο όνομα του Ρουμανικού έθνους, όχι τόσο με τις λέξεις, όσο με την συλλογική δράση παρόμοια με αυτή των δικών μας "squadristi" (στμ οι Μελανοχιτώνες), πολεμώντας τους εξεγερμένους εργάτες, αντικαθιστώντας τις κόκκινες σημαίες που είχαν τοποθετήσει στα εργοστάσια, με εθνικές. Οπαδός του A.C. Cuza, πατέρα της Ρουμανικής εθνικής ιδέας και πρόδρομου του αντισημιτικού αγώνα, ο Κοντρεάνου είχε ήδη καταφέρει από τότε να δει τι πραγματικά θα σήμαινε μια νίκη του κομμουνισμού: όχι μια Ρουμανία που θα κυβερνάται από ένα Ρουμανικό λαϊκό καθεστώς αλλά αντίθετα την υποδούλωση του, την επόμενη κιόλας μέρα, στην πιο βρώμικη, Ταλμουδική Εβραϊκή τυραννία. Αλλά οι Εβραίοι δεν συγχωρούν αυτούς που τους ξεσκεπάζουν. Ήδη από τότε, ο Κοντρεάνου έγινε το μαύρο πρόβατο του χρηματοδοτούμενου από τους Εβραίους τύπου, το αντικείμενο μιας άγριας σπίλωσης και εκστρατείας μίσους, όχι μόνο εναντίον του, αλλά και εναντίον της εθνικής πίστης ενός ολόκληρου λαού. Ο Κοντρεάνου γράφει γι αυτή την περίοδο: "Σε ένα χρόνο έμαθα τόσα για τον αντισημιτισμό όσα θα ήταν αρκετά για τρεις ζωές. Γιατί δεν μπορείς να πληγώσεις τα ιερά πιστεύω ενός λαού, αυτά που η καρδιά του αγαπάει και σέβεται, χωρίς να προκαλέσεις βαθύ πόνο και να χύσεις το αίμα της καρδιάς του. Ήταν 17 χρόνια πριν, και η καρδιά μου αιμορραγεί ακόμα". Ο Κοντρεάνου πολέμησε τότε εναντίον εκείνων που δόξαζαν την κόκκινη διεθνή, και οι οπαδοί του θα κατέστρεφαν τα τυπογραφεία των

εβραϊκών εφημερίδων, στις οποίες ο βασιλιάς, ο στρατός και η εκκλησία υβρίζονταν. Αλλά αργότερα, πάλι στο όνομα του βασιλιά, του στρατού και της τάξης, ο Ρουμανικός τύπος που είναι άριστος στον χαμαιλεοντισμό, θα ξανάρχιζε την ίδια εκστρατεία εναντίον του Κοντρεάνου, σκεπάζοντας το κίνημα του με μίσος και περιφρόνηση.

Ο Κοντρεάνου γράφει: *«Δεν μπορώ να εξηγήσω τώρα πως πήρα μέρος στον αγώνα. Μάλλον σαν κάποιος που, περπατώντας στον δρόμο, με αυτά που τον απασχολούν, τις ανάγκες του και τις σκέψεις του, ξαφνιασμένος απ' τη φωτιά που κατακαίει ένα σπίτι, βγάζει το σακάκι του και σπεύδει να βοηθήσει αυτούς που έπεσαν θύματα των φλογών. Με την κοινή λογική ενός νεαρού γύρω στα είκοσι, αυτό είναι το μοναδικό πράγμα που καταλάβαινα σε ότι έβλεπα: ότι χάναμε την Πατρίδα, ότι δεν θα είχαμε πια την Πατρίδα, ότι, με την ανόητη υποστήριξη των εξαθλιωμένων, φτωχών και εκμεταλλευμένων Ρουμάνων εργατών, η εβραϊκή ορδή θα μας σάρωνε. Ξεκίνησα με μια ορμή στην καρδιά μου, με αυτό το ένστικτο της άμυνας που έχει ακόμα και το τελευταίο σκουλήκι, όχι με το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, μα της υπεράσπισης της φυλής στην οποία ανήκω. Γι' αυτό είχα πάντα την αίσθηση ότι ολόκληρη η φυλή στηρίζεται πάνω στους ώμους μας, οι ζωντανοί και εκείνοι που πέθαναν για την Πατρίδα, και ολόκληρο το μέλλον μας, και ότι η φυλή αγωνίζεται και μιλάει μέσα από εμάς, ότι το εχθρικό κοπάδι, όσο μεγάλο κι αν είναι, σε σύγκριση με αυτή την ιστορική οντότητα, είναι απλά ανθρώπινα συντρίμμια τα οποία θα διαλύσουμε και θα πατάξουμε... Το άτομο στο σύνολο αρχών και στην υπηρεσία της φυλής του, η φυλή στο σύνολο αρχών και στην υπηρεσία του Θεού και στους θεϊκούς νόμους: αυτοί που θα καταλάβουν αυτά τα πράγματα θα νικήσουν ακόμα και αν είναι μόνοι τους. Όσοι δεν καταλάβουν θα ηττηθούν».*

Αυτή ήταν η ομολογία της πίστης του Κοντρεάνου το 1922, στο τέλος των σπουδών του στο πανεπιστήμιο. Σαν πρόεδρος της εθνικής ένωσης φοιτητών νομικής, προσδιόρισε την ίδια περίοδο τα κύρια στοιχεία της αντισημιτικής εκστρατείας με τους παρακάτω όρους: «Α) Αναγνώριση του εβραϊκού πνεύματος και τρόπου σκέψης τα οποία έχουν διεισδύσει ανεπαίσθητα στον τρόπο αίσθησης και σκέψης ενός σημαντικού μέρους των Ρουμάνων. Β) Η αποτοξίνωσή μας, η εξουδετέρωση του ιουδαϊσμού ο οποίος έχει εισχωρήσει στον τρόπο σκέψης μας μέσω των σχολικών βιβλίων, μέσω των δασκάλων, του θεάτρου, του κινηματογράφου. Γ) Η κατανόηση και η αποκάλυψη των ισραηλιτικών σχεδίων, τα οποία κρύβονται κάτω από πολλές μορφές. Διότι έχουμε πολιτικά κόμματα υπό Ρουμάνικη ηγεσία, μέσω των οποίων μιλάει ο ιουδαϊσμός. Ρουμανικές εφημερίδες, γραμμένες από Ρουμάνους, μέσω των οποίων μιλάει ο εβραίος και τα συμφέροντά του. Ρουμάνους διανοούμενους, που σκέφτονται, γράφουν και μιλούν εβραϊκά, αλλά στη Ρουμάνικη γλώσσα.» Την ίδια στιγμή, το πολιτικό, εθνικό, κοινωνικό πρακτικό πρόβλημα: το πρόβλημα τεράστιων εκτάσεων Ρουμάνικης γης που κυ-

ριολεκτικά έχει αποικηθεί από πληθυσμούς αποκλειστικά εβραϊκούς. Το πρόβλημα του εβραϊκού ελέγχου των ζωτικών κέντρων των μεγαλουπόλεων. Το πρόβλημα του ανησυχητικού ποσοστού εβραίων μέσα στα σχολεία, εκεί όπου συχνά σχηματίζουν μια ξεκάθαρη πλειοψηφία, ένα ποσοστό το οποίο παίζει ρόλο στην προετοιμασία της κατάληψης και της εισβολής στον επαγγελματικό κόσμο μέσα στην επόμενη γενιά. Τέλος, μια απλή πράξη ξεσκεπάσματος: ο Κοντρεάνου τονίζει ότι, όπως ακριβώς και κατά την κομμουνιστική περίοδο, οι ηγέτες του αποκαλούμενου Ρουμάνικου προλεταριακού κινήματος ήταν αποκλειστικά εβραίοι, έτσι κι αργότερα, ως μέλος του κοινοβουλίου, δεν δίστασε να αποδείξει πως τα περισσότερα μέλη της κυβέρνησης δέχθηκαν «χρηματικά δάνεια» από τις εβραϊκές τράπεζες.

Για την διαλυτική δράση των εβραίων

Κατά την άνοδο του Μουσολίνι, ο Κοντρεάνου τον αναγνώρισε ως τον «Φορέα φωτός, που ενσταλάζει μέσα μας ελπίδα. Για μας θα είναι η απόδειξη ότι η λερναία ύδρα μπορεί να ηττηθεί. Η απόδειξη ότι μπορούμε να νικήσουμε.» Προσθέτει: «Μα ο Μουσολίνι δεν είναι αντισημίτης. Μάταια χαίρεστε, ψιθύριζε στα αυτιά μας ο εβραϊκός τύπος. Εγώ λέω: το ερώτημα δεν είναι γιατί χαιρόμαστε, αλλά γιατί, αφού δεν είναι αντισημίτης, ανησυχείτε για την νίκη του και γιατί ο παγκόσμιος εβραϊκός τύπος του επιτίθεται.» Ο Κοντρεάνου είδε πολύ σωστά ότι ο ιουδαϊσμός κατόρθωσε να κυριαρχήσει στον κόσμο μέσω της Μασονίας και στη Ρωσσία μέσω του κομμουνισμού: «Ο Μουσολίνι κατέστρεψε τον κομμουνισμό και τη μασονία», λέει ο Κοντρεάνου, «σιωπηρά κήρυξε τον πόλεμο και στον ιουδαϊσμό». Η καινούργια αντισημιτική αλλαγή πολιτικής του Φασισμού απέδειξε ότι ο Κοντρεάνου είχε απόλυτο δίκιο. Για να φωτίσουμε πλήρως την αντισημιτική σκοπιά του Κοντρεάνου, θα πρέπει να παραθέσουμε την παρακάτω παράγραφο από το βιβλίο του, η οποία μας δείχνει ότι είχε ιδιαίτερα οξυμένη διορατικότητα: «Όσοι πιστεύουν ότι οι εβραίοι είναι κακόμοιροι, που έφτασαν εδώ κατά τύχη, τους έφερε ο άνεμος, τους οδήγησε η μοίρα, και τα λοιπά, κάνουν λάθος. Όλοι οι εβραίοι που υπάρχουν πάνω στο πρόσωπο της γης σχηματίζουν μια μεγάλη κοινότητα, δεμένοι με αίμα και την Ταλμουδική θρησκεία. Είναι τμήματα ενός πραγματικά αδυσώπητου κράτους, το οποίο έχει νόμους, σχέδια και ηγέτες οι οποίοι καταστρώνουν αυτά τα σχέδια και τα εκτελούν. Όλο αυτό είναι οργανωμένο με τη μορφή της περιβόητης «κεχιλά». Με αυτό έχουμε να κάνουμε, όχι με μεμονωμένους εβραίους, αλλά με μια συνισταμένη δύναμη, την εβραϊκή κοινότητα. Σε όποια πόλη μας ή κράτος είναι συγκεντρωμένος ένας δεδομένος αριθμός εβραίων, συστήνεται αμέσως μια κεχιλά, δηλαδή μια εβραϊκή κοινότητα. Αυτή η κεχιλά έχει τους ηγέτες της, το δικό της δικαστικό σύστημα, και τα λοιπά. Και είναι μέσα σε αυτή τη μικρή κεχιλά, είτε σε μια πόλη είτε σε εθνικό επίπεδο, που καταστρώνονται όλα τα σχέδια: πώς να κερδίσουν τους τοπικούς πολιτικούς, τις αρχές. Πώς να εισχωρήσουν σε κύκλους που θα τους ήταν χρήσιμο να γίνουν δεκτοί, για παράδειγμα, ανάμεσα σε δικαστές, σε κρατικούς υπαλλήλους, σε ανώτατους αξιωματούχους. Αυτά τα σχέδια πρέπει να εκτελεστούν ώστε να απομακρύνουν έναν ορισμένο οικονομικό τομέα από τα Ρουμάνικα χέρια. Πως θα μπορούσε να εξουδετερωθεί ένας τίμιος εκπρόσωπος κάποιας αρχής που αντιτάσσεται στα εβραϊκά συμφέροντα. Τι σχέδια να εφαρμόσουν, όταν, καταπιεσμένος, ο πληθυσμός επαναστατεί και ξεσπάει σε αντισημιτικές κινήσεις.

Εξάλλου, γενικά σχέδια μεγάλης κλίμακας: 1) Θα προσπαθήσουν να σπάσουν τους δεσμούς μεταξύ γης και ουρανού, κάνοντας ότι μπορούν να εξαπλώσουν, σε ευρεία κλίμακα, αθεϊστικές και υλιστικές θεωρίες, υποβαθμίζοντας τον Ρουμάνικο λαό, ή απλά και μόνο τους ηγέτες του, σε έναν λαό διαχωρισμένο από τον θεό και τους νεκρούς του, θα τον σκοτώσουν, όχι με το δόρυ, αλλά με το να κόψουν τις ρίζες της πνευματικής ζωής του. 2) Ύστερα θα σπάσουν τους κρίκους της φυλής με τη γη, την υλική πηγή του πλούτου της, επιτιθέμενοι

κατά του εθνικισμού και κάθε ιδέας Πατρίδας και χώρας. Αποφασισμένοι να επιτύχουν, θα αναζητήσουν να καταλάβουν τον τύπο. 4) Θα χρησιμοποιήσουν κάθε πρόσχημα, αφού μεταξύ του Ρουμάνικου λαού υπάρχουν διαφωνίες, παρεξηγήσεις και έριδες, για να τους διαχωρίσουν σε όσο το δυνατόν περισσότερες ανταγωνιστικές ομάδες. 5) Θα προσπαθήσουν να μονοπωλήσουν όλο και περισσότερο τα μέσα ύπαρξης των Ρουμάνων. 6) Θα τους οδηγήσουν συστηματικά στη διάλυση, εκμηδενίζοντας την οικογένεια και την ηθική δύναμη χωρίς να ξεχάσουν να τους υποβαθμίσουν και να τους ζαλίσουν μέσω αλκοολούχων ποτών και άλλων δηλητηρίων. Και πράγματι, οποιοσδήποτε θα ήθελε να σκοτώσει και να κατακτήσει μια φυλή θα μπορούσε να το κάνει υιοθετώντας αυτό το σύστημα».

Με κάθε μέσον, αμέσως μετά τον παγκόσμιο πόλεμο μέχρι σήμερα, το κίνημα του Κοντρεάνου προσπάθησε να καταπολεμήσει σε κάθε τομέα την εβραϊκή επίθεση που έγινε στη Ρουμανία από τα δυόμισι εκατομμύρια ισραηλιτών που ήταν εκεί και από τις δυνάμεις που έχουν σχέση ή που χρηματίζονται από το Ισραήλ.

Η Λεγεώνα και το όραμα του «Νέου Ανθρώπου»

Η ενόχληση των πολιτικών μηχανορράφων και η ανάγκη να δημιουργηθεί ένας «Νέος Άνθρωπος» είναι άλλα κεντρικά σημεία της σκέψης του Κοντρεάνου. «Τον τύπο του ανθρώπου που ζει σήμερα στη Ρουμάνικη πολιτική σκηνή», γράφει ο Κοντρεάνου, «τον έχω βρει ήδη στην ιστορία: κάτω από την ηγεσία του, έθνη πέθαναν και κράτη καταστράφηκαν». Για τον Κοντρεάνου, ο μεγαλύτερος εθνικός κίνδυνος βρίσκεται στο γεγονός ότι ο αγνός τύπος της Δακο-Ρουμάνικης φυλής έχει διαστρεβλωθεί και διαβρωθεί και υποκατασταθεί από τον πολιτικό μηχανορράφο. «Αυτό το ηθικό μικρόβιο, το οποίο δεν έχει πια κανένα ίχνος της ευγένειας της φυλής μας, μας ατιμάζει και μας σκοτώνει». Όσο θα υπάρχει ο πολιτικός μηχανορράφος, οι κεκαλυμμένες αντεθνικές δυνάμεις πάντοτε θα βρίσκουν

Σε όποια πόλη μας ή κράτος είναι συγκεντρωμένος ένας δεδομένος αριθμός εβραίων, συστήνεται αμέσως μια κεχιλά, δηλαδή μια εβραϊκή κοινότητα. Αυτή η κεχιλά έχει τους ηγέτες της, το δικό της δικαστικό σύστημα, και τα λοιπά. Και είναι μέσα σε αυτή τη μικρή κεχιλά, είτε σε μια πόλη είτε σε εθνικό επίπεδο, που καταστρώνονται όλα τα σχέδια: πώς να κερδίσουν τους τοπικούς πολιτικούς, τις αρχές.

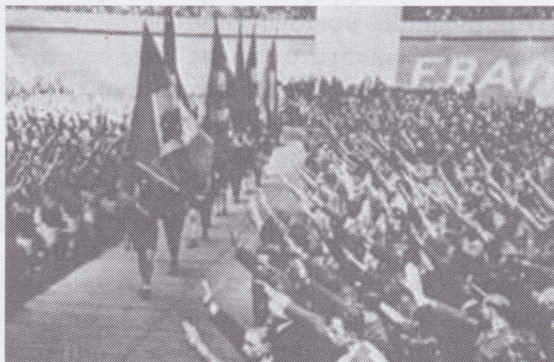
τα κατάλληλα εργαλεία, πάντα θα είναι σε θέση να δημιουργούν ίντριγκες οι οποίες θα εξυπηρετούν το παιχνίδι τους. Αν το Ρουμάνικο σύνταγμα του 1938 έβαλε ένα τέλος στο σύστημα των κομμάτων, ήταν αρκετά χρόνια πριν που ο Κοντρεάνου είχε πάρει μια τόσο ριζοσπαστική θέση λέγοντας: «Ο νέος που γίνεται μέλος ενός πολιτικού κόμματος είναι ένας προδότης της γενιάς του και της φυλής του».

Δεν τίθεται θέμα καινούργιων κομμάτων ή καλουπιών, αλλά για έναν Νέο Άνθρωπο. Αυτή η άποψη ήταν που έδωσε το έναυσμα για τον Λεγεωναρισμό του Κοντρεάνου, ο οποίος είναι, πάω απ' όλα, ένα σχολείο της ζωής, το σημείο για τον σχηματισμό ενός νέου τύπου, μέσα στον οποίο βρίσκονται «ανεπτυγμένες στο ανώτατο σημείο, όλες οι πιθανότητες του ανθρώπινου μεγαλείου οι οποίες σπάρθηκαν από τον θεό μέσα στο αίμα της φυλής μας.» Η πρώτη οργάνωση Λεγεώνας που ίδρυσε ονομαζόταν «Η Λεγεώνα του Αρχάγγελου Μιχαήλ», μια ονομασία της οποίας η εκλογή αποκαλύπτει ήδη την μυστικιστική, θρησκευόμενη και ασκητική πλευρά ενός τέτοιου εθνικισμού. Η δημιουργία αυτού του νέου τύπου είναι, σύμφωνα με τον Κοντρεάνου, το κυρίως θέμα, τα υπόλοιπα είναι δευτερεύουσας σημασίας και αυτός θα ακολουθήσει σαν μια αναπόφευκτη συνέπεια μέσα από μια φυσική και ακαταμάχητη διαδικασία. Από αυτόν τον αναγεννημένο άνθρωπο είναι που θα λυθεί το εβραϊκό πρόβλημα, που θα βρεθεί

μια νέα πολιτική μορφή, η οποία θα αφυπνίσει αυτόν τον μαγνητισμό ο οποίος είναι ικανός να παρασύρει τα πλήθη, να διευκολύνει κάθε νίκη και να οδηγήσει την φυλή στον δρόμο της δόξας.

Οι Λεγεωνάριοι και ο ορθόδοξος χριστιανικός μυστικισμός τους

Ένα ειδικό και χαρακτηριστικό στοιχείο του Ρουμάνικου κινήματος των Λεγεωνάριων είναι ότι, μέσα στην ίδια την κατασκευή του με την μορφή «φωλεών», η κύρια ενασχόλησή του ήταν να δημιουργήσει μια καινούργια κοινή μορφή ζωής, συνδεδεμένη με αυστηρά ηθικά και θρησκευτικά κριτήρια. Το γεγονός ότι ο Κοντρεάνου είχε επιβάλει την πειθαρχεία της νηστείας δυο ημερών κάθε εβδομάδα θα εξέπληττε πολλούς, και είναι επίσης ενδιαφέρον να μάθουμε τις σκέψεις του πάνω στην δύναμη της προσευχής, σκέψεις που θα φαινόταν κατάλληλες για κάποιον που ανήκε σε κάποιο θρησκευτικό τάγμα παρά σε έναν πολιτικό ηγέτη: «Η προσευχή είναι ένα αποφασιστικό στοιχείο της νίκης. Πόλεμοι νικήθηκαν από εκείνους που κατάφεραν να προσελκύσουν από κάπου αλλού, από τους ουρανούς, τις μυστηριώδεις δυνάμεις του αόρατου κόσμου και να εξασφαλίσουν την υποστήριξή τους. Αυτές οι μυστηριώδεις δυνάμεις είναι οι ψυχές των νεκρών, οι ψυχές των προγόνων μας, οι οποίοι κάποτε, σαν εμάς, ήταν συνδεδεμένοι με το χώμα μας, με τα χαρακώματά μας, οι οποίοι πέθαναν για την άμυνα αυτής της χώρας και οι οποίοι είναι συνδεδεμένοι μαζί της σήμερα με την μνήμη της ζωής

τους και από εμάς, τους γιους τους, τα εγγόνια τους, τα δισέγγονά τους. Όμως, πάνω από τις ψυχές των νεκρών υπάρχει ο θεός. Όταν αυτές οι δυνάμεις έλκονται, έχουν σημαντική δύναμη, μας υπερασπίζονται, μας δίνουν θάρρος, θέληση, όλα τα στοιχεία που χρειάζονται για τη νίκη και μας κάνουν να νικήσουμε. Σπέρνουν πανικό και τρόμο μεταξύ των εχθρών μας, παραλύουν τις δραστηριότητές τους. Σε τελική ανάλυση, οι νίκες δεν εξαρτώνται μόνο από την υλική προετοιμασία, από της υλικές δυνάμεις των εμπολέμων, αλλά και από την δύναμή τους να εξασφαλίσουν την υποστήριξη των πνευματικών δυνάμεων. Το δίκαιο και η ηθική της δράσης και η ένθερμη, επίμονη επίκλησή τους με την μορφή τελετών και συλλογικής προσευχής προσελκύουν τέτοιες δυνάμεις».

Εδώ είναι άλλο ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα του Κοντρεάνου: «Εάν ο χριστιανικός μυστικισμός και ο στόχος του, η έκσταση, είναι η επαφή του ατόμου με το Θεό μέσω ενός άλματος από την ανθρώπινη φύση στη θεία φύση, ο εθνικός μυστικισμός δεν είναι τίποτε άλλο από την επαφή του ατόμου και του λαού με την ψυχή της φυλής του μέσω του άλματος που αυτές οι δυνάμεις κάνουν από τον κόσμο των προσωπικών και υλικών ενδιαφερόντων στον εξωτερικό κόσμο της φυλής. Όχι μέσω του νου, δεδομένου ότι αυτό ο καθένας μπορεί να το κάνει, αλλά διαβιώντας με την ψυχή τους». Μια άλλη χαρακτηριστική πτυχή του Λεγεωναρισμού της Σιδηράς Φρουράς είναι κάποια ασκητική υποχρέωση από την πλευρά των ηγετών τους: πρέπει να απέχουν από τις αίθουσες χορού, τους κινηματογράφους ή τα θέατρα, για να αποφευχθεί οποιαδήποτε επίδειξη του πλούτου ή ακόμα και της απλής ευημερίας. Μια ειδική δύναμη εφόδου 10.000 ατόμων, που κλήθηκε υπό τον Μόζα και τον Μάριν, δύο ηγέτες της Σιδηράς Φρουράς που πέσανε στην Ισπανία, είχε, για τα μέλη της, περίπου όπως και σε κάποια αρχαία ιπποτικά τάγματα, την πρόταση της αγαμίας, για όσο καιρό ανήκαν σε αυτήν την δύναμη: καμία εγκόσμια ή οικογενειακή υποχρέωση δεν επιτρεπόταν να μειώνει την δυνατότητά τους να αφιερωθούν στο θάνατο κάθε στιγμή.

Ο Κοντρεάνου για τη δημοκρατία

Αν και ήταν δύο φορές μέλος του Κοινοβουλίου, ο Κοντρεάνου ύψωσε το ανάστημα του ευθύς εξαρχής ενάντια στη δημοκρατία, παραθέτοντας κατά λέξη: "η δημοκρατία σπάει την ενότητα της φυλής επειδή δίνει αφορμή για τον φατριαρχισμό, είναι ανίκανη ενώπια στη συνέχεια μιας προσπάθειας και στην ευθύνη, είναι ανίκανη της αρχής, δεδομένου ότι στερείται τη δύναμη της τιμωρίας και μετατρέπει τον πολιτικό σε σκλάβο του κόμματος του, είναι στην υπηρεσία του μεγάλου κεφαλαίου και μετατρέπει εκατομμύρια Εβραίους σε Ρουμάνους πολίτες". Ο Κοντρεάνου αντιθέτως διατράνωσε την αρχή της κοινωνικής επιλογής και των ελίτ. Είχε μια γεμάτη ακρίβεια διαίσθηση της νέας πολιτικής των εθνών στοχεύοντας στην αναδημιουργία, της οποίας η αρχή δεν είναι η δημοκρατία, ούτε η δικτατορία, αλλά μια σύνδεση μεταξύ του έθνους και του ηγέτη όπως και υπάρχει μεταξύ της δύναμης και της πραγματικότητας, του σκοτεινού ενστίκτου και της έκφρασης. Ο ηγέτης αυτών των νέων πολιτικών μορφών δεν εκλέγεται από το πλήθος, αλλά το πλήθος, το έθνος, τον αποδέχεται και αναγνωρίζει στις ιδέες του τις δικές του ιδέες.

Η προϋπόθεση, είναι κάποιο είδος εσωτερικής αφύπνισης, η οποία ξεκινάει από τον ηγέτη και την ελίτ. Πρέπει να παραθέσουμε από τον Κοντρεάνου: «Είναι μια νέα μορφή ηγεσίας των κρατών, που δεν έχουμε συναντήσει ακόμα. Δεν ξέρω τι προσδιορισμός θα δοθεί, αλλά είναι μια νέα μορφή. Νομίζω ότι βασίζεται σε αυτήν την ψυχική κατάσταση, αυτή την κατάσταση υψηλής εθνικής συνείδησης που, αργά ή γρήγορα, εξαπλώνεται στην περιφέρεια του εθνικού οργανισμού. Είναι μια κατάσταση εσωτερικού φωτός. Αυτό που αποκοιμήθηκε προηγουμένως στις ψυχές των ανθρώπων, ως φυλετικό ενστικτο, είναι σε αυτές τις στιγμές που απεικονίζεται στη συνείδησή τους, δημιουργώντας μια κατάσταση ομόφωνης επιφοίτησης, όπως συναντάτε μόνο σε μεγάλες θρησκευτικές εμπειρίες. Αυτό το κράτος θα μπορούσε να ονομαστεί σωστά ένα κράτος εθνικής οικουμενικότητας. Ο λαός σαν σύνολο προσεγγίζει την αυτοσυνείδηση, τη συνείδηση της σημασίας του και του πεπρωμένου του στον κόσμο. Στην ιστορία, έχουμε συναντήσει λαούς που δεν ήταν τίποτα άλλο από σπινθήρες, ενώ αντιθέτως, από αυτήν την άποψη, σήμερα έχουμε μόνιμα εθνικά φαινόμενα. Σε αυτήν την περίπτωση, ο ηγέτης δεν είναι πλέον «αφεντικό» ο οποίος «κάνει ότι θέλει», ο οποίος κυβερνά σύμφωνα με τη «προσωπική του ευχαρίστηση»: είναι η έκφραση αυτής της αόρατης πνευματικής κατάστασης, το σύμβολο αυτής της κατάστασης της συνείδησης. Δεν κάνει ότι θέλει, αλλά κάνει αυτό που πρέπει να κάνει. Και καθοδηγείται, όχι από τα ατομικά συμφέροντα, ούτε από τα συλλογικά, αλλά αντί αυτού από τα συμφέροντα του αιώνιου έθνους, την συνείδηση του οποίου οι άνθρωποι έχουν αποκτήσει. Στα πλαίσια αυτών των συμφερόντων και μόνο στα πλαίσια αυτά, τα προσωπικά συμφέροντα καθώς επίσης και τα συλλογικά βρίσκουν τον υψηλότερο βαθμό φυσικής εκπλήρωσης».

«Η δημοκρατία σπάει την ενότητα της φυλής επειδή δίνει αφορμή για τον φατριαρχισμό, είναι ανίκανη ενώπια στη συνέχεια μιας προσπάθειας και στην ευθύνη, είναι ανίκανη της αρχής, δεδομένου ότι στερείται τη δύναμη της τιμωρίας και μετατρέπει τον πολιτικό σε σκλάβο του κόμματος του...»

Το ότι ο Κοντρεάνου δεν απέκλεισε το ότι αυτές οι νέες μορφές εθνικισμού μπορούν να είναι συμβατές με τους παραδοσιακούς θεσμούς, αποδεικνύεται από τις ιδέες του σχετικά με το θεσμό της Μοναρχίας, οι οποίες βρίσκουν έκφραση στις ακόλουθες λέξεις: «Απορρίπτω τη δημοκρατία. Στην ηγεσία των φυλών, επάνω από την ελίτ, υπάρχει η Μοναρχία. Όχι ότι όλοι οι μονάρχες υπήρξαν καλοί. Η Μοναρχία, εντούτοις, είναι πάντα καλή. Ο μονάρχης σαν πρόσωπο δεν πρέπει να συγχέεται με το θεσμό της Μοναρχίας, καθώς τα συμπεράσματα που θα προέκυπταν από κάτι

τέτοιο θα ήταν εσφαλμένα. Μπορεί να υπάρχουν κακοί ιερείς, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι η εκκλησία πρέπει να σταματήσει και ο Θεός να λιθοβοληθεί μέχρι θανάτου. Υπάρχουν σίγουρα αδύναμοι ή κακοί μονάρχες, αλλά δεν μπορούμε να αποκηρύξουμε την Μοναρχία. Η φυλή έχει μια γραμμή ζωής. Ένας μονάρχης είναι μεγάλος και καλός, όταν μένει σε αυτήν την γραμμή και είναι ασήμαντος και κακός, από το σημείο που απομακρύνεται από αυτήν την φυλετική γραμμή ζωής ή να την αντιστρατεύεται. Υπάρχουν πολλές γραμμές από τις οποίες ένας μονάρχης μπορεί να μπει σε πειρασμό. Πρέπει να τις κάνει όλες πέρα και να ακολουθήσει τη γραμμή της φυλής. Αυτός είναι ο νόμος της Μοναρχίας".

Οι δημοκρατικές διώξεις

Εάν, στα κύρια σημεία, αυτές είναι οι ιδέες του Κοντρεάνου και της «Σιδηράς Φρουράς» του, οι περιπέτειες του αγώνα του έφθασαν να είναι σχεδόν πέρα από κάθε κατανόηση, και, μέχρι πρόσφατα, φάνηκαν να οφείλονται σε μερικές ατυχείς παρανοήσεις. Μέχρι πρόσφατα, λέμε, επειδή μέχρι το σημείο που το ξεκάθαρα δημοκρατικό καθεστώς συντηρήθηκε στη Ρουμανία, με την γνωστή δουλοπρέπεια του σε όλα τα είδη των έμμεσων και κεκαλυμμένων επιρροών και ενός μοναρχικού θεσμού που ήταν απλώς συμβολικός, ήταν κατανοητό ότι ένα κίνημα σαν του Κοντρεάνου εμποδίστηκε με όλα τα μέσα και με οποιοδήποτε κόστος, μια ημέρα με τον ένα τρόπο, την επόμενη με τον άλλο, για λόγους καιροσκοπικούς, με την προϋπόθεση ότι το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο και ο επικίνδυνος αντίπαλος εκδιώχθηκε. Αυτές οι πικρές παρατηρήσεις από τον Κοντρεάνου είναι εύκολο να γίνουν κατανοητές: «Το 1919, το 1920 και το 1921, ολόκληρος ο εβραϊκός τύπος σάρωσε το Ρουμανικό κράτος εξαπολύοντας παντού το χάος και προτρέποντας τη βία ενάντια στο καθεστώς, τη δομή της κυβέρνησης, την Εκκλησία, την Ρουμανική τάξη, την εθνική ιδέα, τον πατριωτισμό. Τώρα, ως δια μαγείας (το 1936), ο ίδιος τύπος, που καθοδηγείται ακριβώς από τους ίδιους ανθρώπους, έχει μετατραπεί σε προστάτη της κρατικής τάξης και των νόμων της, και δηλώνει ότι είναι "ενάντια στη βία", και εμείς έχουμε γίνει οι "εχθροί της χώρας", οι "δεξιοί εξτρεμιστές", "στην αμοιβή και στην υπηρεσία του εχθρού του Ρουμανισμού", και, σε λίγο, θα ακουστεί ακόμη και αυτό: ότι υποστηριζόμαστε από τους Εβραίους». Και ο Κοντρεάνου συνεχίζει: «Λαμβάνουμε στα πρόσωπα μας και στις Ρουμανικές μας ψυχές, σαρκασμό επί σαρκασμού, ράπισμα επί ραπίσματος, μέχρι του σημείου πραγματικά να βρισκόμαστε σε αυτήν την φοβερή κατάσταση: οι Εβραίοι να απεικονίζονται ως υπερασπιστές του Ρουμανισμού και να προστατεύονται από μπελάδες και να είναι σε θέση να ζουν στην ηρεμία και την ευημερία, ενώ, αντίθετα, εμείς απεικονιζόμαστε ως εχθροί του Ρουμανισμού, και οι ζωές και οι ελευθερίες μας να απειλούνται δεδομένου ότι οι Ρουμανικές αρχές μας κυνηγούν όπως τα υδροφοβικά σκυλιά. Όλα αυτά τα έχω δει με τα μάτια μου και τα υπομένουμε κάθε ώρα και μας έχουν πικράνει εμένα και τους συντρόφους μου μέχρι τα βάθη της ψυχής μας. Ξεκινάς να πολεμάς για την πατρίδα σου, η ψυχή σου αγνή σαν το δάκρυ στο μάτι, να μάχεσαι χρόνια και χρόνια μέσα στην ανέχεια και στην κρυμμένη αλλά βασανιστική πείνα, για να δεις σε κάποιο σημείο τον εαυτό σου, να απεικονίζεται ως εχθρός της χώρας σου, διωκόμενος από Ρουμάνους, δυσφημισμένος ως παραλήπτης ξένων κεφαλαίων, και για να δεις τους Εβραίους στον πλήρη έλεγχο της χώρας σου, τοποθετημένοι στη θέση των προστατών του Ρουμανισμού και του Ρουμανικού κράτους, όπου εσύ, και η νεολαία της χώρας, υποτίθεται απειλείς, όλο αυτό είναι αληθινά φοβερό για να το υπομείνει κάποιος». Και οι αναγνώστες μπορούν να συνειδητοποιήσουν ότι αυτά δεν είναι μόνο λόγια, διαβάζοντας το βιβλίο στο οποίο η δράση της "Σιδηράς Φρουράς" καταγράφεται: συλλήψεις, διώξεις, δίκες, σπιλώσεις, βία. Ο Κοντρεάνου ο ίδιος έχει υποστεί διάφορες δίκες, αλλά, μέχρι τώρα, πάντα απαλλασσόταν όλων των κατηγοριών. Σε μια δίκη για δολοφονία –είχε σκοτώσει με τα ίδια του τα χέρια τους δολοφόνους των συντρόφων του- είναι αξιοπρόσεκτο ότι δεκαεννέα χιλιάδες τριακόσιοι δικηγόροι από ολόκληρη τη χώρα προσφέρθηκαν επίσημα να τον υπερασπίσουν.

Η Λεγεώνα και το αυταρχικό καθεστώς του Βασιλέως

Μετά από το πείραμα του Goga, φάνηκε ότι το δημοκρατικό καθεστώς είχε φθάσει στο τέλος του στη Ρουμανία, και ότι μια νέα αυταρχική μορφή κυβέρνησης θα προέκυπτε. Στο εξωτερικό, δεν ξέρουμε πολλά για αυτό που διαδραματίστηκε πίσω από αυτές τις μεταβολές. Αν και η «Σιδηρά Φρουρά» ήταν ήδη διαλυμένη, γεγονός είναι ότι σε αυτήν την νέα φάση της Ρουμανικής πολιτικής έμεινε κρυφή η συνέχιση του αγώνα μεταξύ του Κοντρεάνου και των δυνάμεων που ήταν αντίθετες στη δική του ιδέα για το έθνος και το κράτος. Η κυβέρνηση Goga σχηματίστηκε υποθετικά σε πειραματική βάση και, συγχρόνως, για έναν σαφή σκοπό. Με τα μέσα του μετριοπαθούς εθνικισμού και του αντισημιτισμού του Goga, επεδίωξαν να αποπροσανατολίσουν τις δυνάμεις, που το κίνημα του Κοντρεάνου προσέλκυε και κέρδιζε όλο και περισσότερο, προσφέροντας ένα υποκατάστατο εύκολο στο να δαμαστεί. Συνειδητοποίησαν, εντούτοις, ότι, για να χρησιμοποιήσουμε την έκφραση του Μουσολίνι σχετικά με το δημοψήφισμα που διακήρυξε ο Schussnigg, το πείραμα ήταν επικίνδυνο και ότι το τέχνασμα θα μπορούσε να ξεφύγει από τα χέρια εκείνων που τον είχαν προετοιμάσει. Το καθεστώς του Goga δεν έγινε αντιληπτό ως υποκατάστατο από τους ανθρώπους, ένα υποκατάστατο με το οποίο θα ήταν ικανοποιημένοι, αλλά οι άνθρωποι το είδαν ως σημάδι μιας προκαταρκτικής συγκατάθεσης στο πραγματικό εθνικιστικό ρεύμα: το γεγονός ότι ο Goga αντιτάχθηκε αποφασιστικά στον Κοντρεάνου (και αυτός ήταν ένας από τους λόγους για αυτή την επιλογή του) δεν τους ενόχλησε τόσο όσο το πρόγραμμά του, το οποίο αντιτάχθηκε στον εθνικισμό, τον αντισημιτισμό, και στην πραγματικότητα σε ολόκληρη την αναγκαία αναθεώρηση της διεθνούς πολιτικής θέσης της Ρουμανίας. Έτσι ώστε, εάν οι εκλογές οι οποίες αναγγέλθηκαν από τον Goga είχαν πραγματοποιηθεί, θα είχε πιθανότατα συντριβεί από ένα κύμα ισχυρότερο του, ακολουθώντας εν τούτοις την ίδια κατεύθυνση. Αναγνωρίζοντας αυτόν τον κίνδυνο, ο βασιλιάς αποφάσισε να επέμβει προσωπικά. Έβαλε ένα τέλος στο δημοκρατικό κομματικό σύστημα και διακήρυξε ένα σύνταγμα, στο οποίο ο κύριος στόχος ήταν η συγκέντρωση της δύναμης, άμεσα ή έμμεσα, στα χέρια του μονάρχη. Μια αυταρχική επανάσταση, βασισμένη, όπως λέμε, στο δικαστήριο αντί στο κοινό. Αντιμέτωπη με αυτό, η "Σιδηρά Φρουρά", αν και προειδοποίησε το καθεστώς για τις συνέπειες της στάσης του, διέλυσε εθελοντικά το το κόμμα που είχε δημιουργήσει, «Όλα για την Πατρίδα», και αποσύρθηκε σιωπηλά, προτείνοντας να επικεντρώσει την δράση της ουσιαστικά στο πνευματικό πεδίο, να δράσει κυρίως σε μια κατεύ- θυνση πνευματικού σχηματισμού και μιας επιλογής του μεγάλου αριθμού μελών που, κατά τη διάρκεια της τελευταίας περιόδου και φαινομενικά λόγω των κυβερνητικών ιδεών του Goga, είχαν συγκεντρωθεί στις τάξεις του Κοντρεάνου. Ήμασταν στη Ρουμανία εκείνη την στιγμή, και η λύση που τα σοβαρότερα Ρουμανικά στοιχεία επιθυμούσαν ήταν μια υπερνίκηση της προηγούμενης αντίθεσης και μια συνεργασία, σε εθνική βάση, μεταξύ του καθεστώτος και του λεγεωναρισμού. Αυτό ήταν όχι μόνο η άποψη που εκφράστηκε από τον κύριο Ρουμάνο θεωρητικό του κράτους, Manoilescu, ή από εκείνους που είχαν διευκολύνει πολύ την επιστροφή του βασιλιά στην Πατρίδα, όπως ο Nae Jonescu, αλλά επίσης, και ο υπουργός Argetoianu, ο κύριος εμπνευστής του νέου συ-

ντάγματος, σε μια συνομιλία που είχαμε μαζί του έπειτα, δεν απέκλεισε αυτήν την συνεργασία, υπό τον όρο ότι –αυτές ήταν οι λέξεις του- η «Σιδηρά Φρουρά» θα αρνήθεί τις προηγούμενες μεθόδους της.

Προφανώς, δεν θα το αρνηθούμε, ότι υπό κανονικές συνθήκες, όταν η δύναμη και η σημασία της είναι άθικτες, η μοναρχία δεν χρειάζεται κανένα δικτατορικό αντίγραφο προκειμένου να εκτελέσει κατάλληλα την λειτουργία της. Εντούτοις, τα πράγματα δεν φαίνονται έτσι σε ένα κράτος όπου τα παραδοσιακά πιστεύω έχουν αντικατασταθεί από την πολιτική δολοπλοκία, στην οποία η εβραϊκή ύδρα έχει τυλίξει τα πλοκάμια της γύρω από τους μεγαλύτερους ζωτικούς πυρήνες του έθνους και η πολυκομματική αντιπροσωπευτική δημοκρατία έχει υπονομεύσει την ηθική ακεραιότητα και το πατριωτικό συναίσθημα στα απέραντα πολιτικά στρώματα. Σε τέτοιες συνθήκες, πρέπει να υπάρξει ένα ολοκληρωτικό ανανεωτικό κίνημα, κάτι που, ως τμήμα ενός συλλογικού κινήματος, θα καθαρίσει, θα δημιουργήσει, θα μετασχηματίσει και θα αναστήσει πάλι ολόκληρο το έθνος, ουσιαστικά στη βάση μιας νέας κατάστασης της συνείδησης και των δυνάμεων ενός ιδανικού και μιας πίστης. Και ο μοναρχικός θεσμός, εάν είναι παρών, δεν πέφτει από ένα ολοκληρωτικό εθνικό κίνημα, αλλά, αντιθέτως, αναπτύσσεται και ολοκληρώνεται, όπως φάνηκε και από το παράδειγμα της Ιταλίας. Σε αυτό το επίπεδο, η συνεργασία μεταξύ του νέου καθεστώτος και το εθνικό κίνημα των λεγεωνάριων του Κοντρεάνου θα ήταν και επιθυμητή και εφικτή, ιδιαίτερα απ' την στιγμή, που έχουμε δει, ότι ο Κοντρεάνου υπεράσπισε ρητώς τη μοναρχική ιδέα και δεν σκέφτηκε ποτέ να προσφερθεί να είναι ο νέος βασιλιάς της Ρουμανίας –ακόμη και οι αντίπαλοί του δεν είχαν υπαινιχθεί ποτέ κάτι τέτοιο.

Η δίκη και η εκτέλεση του Κοντρεάνου

Τα πιο πρόσφατα γεγονότα έχουν δείξει ότι αυτές οι ελπίδες ήταν απατηλές και είχαν επισπεύσει την τραγωδία. Αμέσως μετά από την έγκριση του νέου συντάγματος, ο Κοντρεάνου για ακόμη μια φορά συνελήφθη. Γιατί; Επειδή υπενθυμίστηκε μετά από πολλούς μήνες ότι για ακόμα μια φορά είχε προσβάλει σοβαρά έναν υπουργό –κάτι που σε όλη τη σταδιοδρομία του, υπό την πίεση των περιστάσεων, στην πραγματικότητα δεν ήταν ποτέ σε θέση να αποφύγει. Αργότερα, κατηγορήθηκε για συνωμοσία ενάντια στην ασφάλεια του βασιλείου. Αλλά η αλήθεια είναι ότι η σύλληψη του Κοντρεάνου πραγματοποιήθηκε ουσιαστικά μια ημέρα μετά από το Anschluss. Είναι έτσι εξαιρετικά πιθανό να διατάχθηκε υπό το φόβο ότι, ως αντίκτυπο του θριάμβου του Αυστριακού Εθνικοσοσιαλισμού, οι δυνάμεις του Ρουμανικού εθνικισμού, παρότι υπό διωγμό, θα επέστρεφαν ξανά στη δράση. Θέλησαν να βγάλουν από τη μέση τον ηγέτη των τελευταίων. Η δίκη τελείωσε με μια δεκαετή ποινή φυλάκισης για τον Κοντρεάνου, μαζί με τη σύλληψη μιας ομάδας υπαρχηγών του και πολλών ανθρώπων που υπήρχαν βάσιμες υποψίες ότι ανήκουν στη «Φρουρά» ή ότι την υποστήριζαν. Ήταν σαφές σε όλους ότι η εθνική πολιτική κατάσταση στη Ρουμανία επιδεινώθηκε ιδιαίτερα και μακριά από οποιοδήποτε είδος σταθερότητας. Δεν μπορούσαν παρά να δουν ότι, ενώ οι προηγούμενες δίκες ενάντια στον Κοντρεάνου, που είχαν πραγματοποιηθεί σε μια περίοδο που οι δυνάμεις που ήταν ενάντια σε αυτόν, είχαν κάνει ότι μπορούσαν για να διαφθείρουν το δημοκρατικό σύστημα, είχαν λήξει με αμετάβλητες απαλλαγές του από τις κατηγορίες, κάτω από το νέο αντιδημοκρατικό και "εθνικό σύνταγμα" καταδικάστηκε, κάτι που ισοδυναμούσε με πρόκληση προς όλες τις δυνάμεις του εθνικού Ρουμανικού λεγεωναρισμού, ακόμα παρούσες και πολυάριθμες, παρότι, ήδη, αφανείς και μη εύκολα προσδιορίσιμες. Και εντούτοις τίποτα πολύ ακριβές δεν ήταν γνωστό για την νέα δίκη, είναι σαφές ότι αυτή η καταδίκη ήταν είτε πάρα πολύ αυστηρή, ή όχι αρκετά αυστηρή, καθώς, εάν ο Κοντρεάνου μπορούσε να έχει καταδικαστεί κατηγορηματικά ότι πράγματι συνωμοτούσε ενάντια στο κράτος, λαμβάνοντας υπόψη την πράξη που είχε οδηγήσει στην δίκη αυτήν, αυτή ήταν η καλύτερη ευκαιρία για να τον εξοντώσουν οριστικά, δε-

δομένου ότι αυτό το έγκλημα τιμωρούνταν, με το νέο σύνταγμα, με την ποινή του θανάτου. Αντίθετα, έπρεπε να περιοριστούν στα 10 έτη φυλάκισης.

Ότι δεν τόλμησαν να κάνουν εκείνη την στιγμή, ωστόσο, το έκαναν αργότερα, και αυτό που μπορούσε να προβλεφθεί ως αναπόφευκτο, έγινε. Μετά από την πρώτη στιγμή της κατάπληξης, οι πιστές στον Κοντρεάνου δυνάμεις προσέφυγαν σε τρομοκρατικές μεθόδους αντιποίνων, το «τάγμα θανάτου» ανέλαβε δράση, και ένα μυστικό «εθνικό δικαστήριο» συγκροτήθηκε με σκοπό να δικάσει και να χτυπήσει εκείνους που, από την άποψη των λεγεωνάριων, ήταν οι πιο ένοχοι απέναντι στο έθνος. Αυτή η αναταραχή έγινε εντονότερη μετά από τη συνθηκολόγηση της Πράγας και την σύνοδο κορυφής του Μονάχου, αλλά, δυστυχώς, αυτό οδήγησε μόνον σε μια όλο και περισσότερο δύσκολη κατάσταση: υπήρξαν όλο και περισσότερες συλλήψεις, ακολουθούσε η μια πράξη αδικίας μετά την άλλη, πρόσφατα ο πρύτανης του πανεπιστημίου του Cluj, και ιδιαίτερα εχθρικός προς την «Φρουρά», δολοφονήθηκε, δύο επαρχιακοί κυβερνήτες καταδικάστηκαν στην ποινή του θανάτου, που εκτελέστηκε τον Ιανουάριο, από το μυστηριώδες Λεγεωναρικό «εθνικό δικαστήριο», έχουμε το συναίσθημα μιας ιδιαίτερα ευαίσθητης περιόδου, σε τέτοιο βαθμό ώστε πολύ υψηλόβαθμες προσωπικότητες, συμπεριλαμβανομένου ενός πρίγκιπα βασιλικού αίματος και του στρατηγού Αντονέσκου, υπουργού πολέμου στην κυβέρνηση Goga και αυτήν την περίοδο διοικητή του δεύτερου σώματος στρατού, να έχουν απομακρυνθεί, απαγορευθεί ή να έχουν συλληφθεί. Τα γεγονότα τρέχουν όλο και πιο γρήγορα και, δεδομένου ότι και οι δύο πλευρές έχουν εξοργιστεί, ερχόμαστε στο τελευταίο στάδιο της τραγωδίας. Την 30η Νοεμβρίου, ένας λακωνικός αξιωματούχος ανήγγειλε ότι ο Κοντρεάνου, μαζί με τριάντα άλλους λεγεωνάριους, ηγετικά στελέχη του κινήματος, που συνελήφθησαν επίσης, σκοτώθηκαν από την αστυνομία καθώς προσπαθούσαν να δραπετεύσουν. Τα πτώματα τους προφανώς θάφτηκαν μέσα σε τρεις ώρες, δηλαδή, σχεδόν αμέσως, για να αποτραπεί η περαιτέρω έρευνα για τις συνθήκες των θανάτων τους.

Το οριακό σημείο της έντασης είχε κατ' αυτό τον τρόπο επιτευχθεί, η εντύπωση που προκάλεσε το συμβάν σε όλη τη Ρουμανία, στην οποία ο αριθμός υποστηρικτών του Κοντρεάνου ως εκατομμύρια, είναι τεράστιος, και ο πολιορκητικός κλοιός, που ήταν ήδη σε ισχύ για διάφορους λόγους, έχει διευρυνθεί σε ολόκληρο το βασίλειο, έτσι ώστε η Ρουμανική κατάσταση εμφανίζεται ζοφερή καθώς ήταν σε λίγες στιγμές της εθνικής ιστορίας της. Έχουμε δηλώσει και έχουμε τονίσει ότι, εκτός αν φανταστούμε ότι ο Κοντρεάνου ήταν απόλυτα ανέντιμος –κάτι που ο καθένας που ήρθε ποτέ σε επαφή μαζί του έστω και για λίγα λεπτά, ή αισθάνθηκε την πίστη, τον ενθουσιασμό και την βαθειά ειλικρίνεια του με τα οποία όλα τα γραπτά του διαχέονται, θα αποκλείσει αμέσως- ότι είναι αδύνατο να θεωρηθεί πως το κίνημα του του ήταν για οποιοδήποτε τρόπο ανατρεπτικής φύσεως, ή ότι είχε στόχους άλλους εκτός από εκείνους της εθνικής και αντισημιτικής αναδημιουργίας του "Φασιστικού" ή Εθνικοσοσιαλιστικού τύπου, πλήρης σεβασμού της μοναρχικής αρχής. Και τότε; Μπορούμε θεμιτά να αναρωτηθούμε για τις δυνάμεις που προκάλεσαν, ή τουλάχιστον συνέβαλλαν, στην τραγωδία της «Σιδηράς Φρουράς». Όταν ο Κοντρεάνου συνελήφθη για τελευταία φορά, ήμασταν στο Παρίσι, και ακούσαμε τα ξεσπάσματα της χαράς που ακολούθησαν την δημοσίευση αυτών των ειδήσεων στα αντί-φασιστικά και Ιουδαιο-σοσιαλιστικά έντυπα. Δεν θα υπερβάλαμε εάν λέγαμε ότι, μετά από την Τσεχοσλοβακία, σε όλη την Ανατολική Κεντρική Ευρώπη, η Ρουμανία είναι η τελευταία περιοχή, πλούσια σε πολυάριθμους πόρους, πολύτιμη και από οικονομική και από στρατηγική άποψη, η οποία είναι ακόμα ελεύθερη από το παιχνίδι των σκοτεινών «δυνάμεων» που λειτουργούν στις «μεγάλες δημοκρατίες», στην υψηλή οικονομία, στον Ιούδα-σοσιαλισμό, και, για τέτοιες δυνάμεις, το κυνήγι των βραχυπρόθεσμων μυωπικών συμφερόντων μερικών ατόμων ακόμα περπατώντας και επί πτωμάτων, ακόμη και τα πτώματα των ευγενών και γενναιόδωρων νεαρών, είναι κάτι ασήμαντο...

ΖΕΙ ΚΑΙ ΜΑΧΕΤΑΙ

Μίκης Μάντακας

Σκοτώσατε τον άνθρωπο όχι την Ιδέα

Στις 27 Φεβρουαρίου το βράδυ μέλη του Μετώπου Νεολαίας της Χρυσής Αυγής βρέθηκαν στο σημείο που δολοφονήθηκε ο Έλληνας Ήρωας Μίκης Μάντακας. Μετά από την ξενάγηση στον χώρο που έδρασε ο Μίκης καθώς και άλλοι συναγωνιστές τη δεκαετία του 70 σειρά είχε η καθιερωμένη ολονυκτία. Βουβά, με κατάνυξη αλλά και περηφάνεια οι ώρες περνούσαν και μία σκέψη κυριαρχούσε στο μυαλό κάθε παρευρισκομένου:
Ο ΜΙΚΗΣ ΖΕΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΜΑΖΙ ΜΑΣ!
Ιταλοί και Ισπανοί συναγωνιστές στάθηκαν δίπλα μας τιμώντας κι εκείνοι με τη σειρά τους την αγωνιστικότητα και την αυτοθυσία του Μίκη.
Την επόμενη μέρα το απόγευμα με λίγα λουλούδια στο χέρι και την υπόσχεση οτί θα είμαστε και του χρόνου εκεί, οι Χρυσαυγίτες με τον δικό τους σεμνό τρόπο τίμησαν το Μίκη Μάντακα. Ενός λεπτού σιγή για το νεκρό συναγωνιστή.
Κι έπειτα με μια φωνή ακούστηκε σε ολόκληρη τη Ρώμη..Μίκης Μάντακας : ΠΑΡΩΝ! Ένα δάκρυ κυλάει και ένας όρκος δίνεται σιωπηλά : ΔΕ ΘΑ ΣΕ ΞΕΧΑΣΟΥΜΕ ΠΟΤΕ.
Η Ελληνική Σημαία καθώς και η σημαία του Κινήματός μας κυματίζει στο σημείο που άφησε την τελευταία του πνοή ο Μιχάλης. ΣΚΟΤΩΣΑΤΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΟΧΙ ΤΗΝ ΙΔΕΑ.

ΤΑ «ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ» ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΝΑ ΘΕΩΡΗΘΟΥΝ ΠΛΑΣΤΑ

«Πρόκειται για πλαστογράφημα» διαλαλεί διαρκώς η Frankfurter Zeitung (εφημερίς Ιουδαϊκών συμφερόντων) αναστενάζοντας, γεγονός που αποτελεί την καλύτερη απόδειξη της γνησιότητάς τους.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ, Mein Kampf

«Είναι συμβατά με αυτά που συμβαίνουν και με αυτά που συνέβησαν παγκοσμίως».

ΧΕΝΡΥ ΦΟΡΝΤ
Αμερικανός βιομήχανος
Συνέντευξη 17/2/1921

Οι ως άνω ρήσεις των δύο Μεγάλων Ιστορικών Προσωπικοτήτων, δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να ερμηνεύουν τα πράγματα με τα συμπεράσματα της κοινής λογικής και πείρας σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο που συντρίβουν τις αέναες αγωνιώδεις προσπάθειες του Διεθνούς Ιουδαϊσμού να πείσουν τους αφελείς ότι τα «Πρωτόκολλα» είναι δήθεν πλαστά. Προς τούτο επιστρατεύονται συγγραφείς, δημοσιογράφοι, πανεπιστημιακοί, πολιτικοί και λοιποί «διανοούμενοι», οι οποίοι αναμασούν τα ίδια «επιχειρήματα» κόντρα στην κοινή λογική και πείρα, ενώ θεμελιώδες έρεισμα των τελευταίων αποτελεί η παρατήρησις ότι τα κείμενα αυτά, που δήθεν είναι «πλαστά», είναι συμβατά και επαληθεύονται με αυτά που συνέβησαν και αυτά που συμβαίνουν παγκοσμίως, τρανή απόδειξις ότι η κακοποιός βούλησις που τα συνέταξε ζει και βασιλεύει μέχρι σήμερα από τότε, από την εποχή του... Ναπολέοντος Γ' και της «Οχράνα»!

Ενδεικτικά παραδείγματα της γνησιότητος των ιουδαϊκών αυτών κειμένων-σχεδίων είναι:

1) Το εβραϊκό πολιτικό πραξικόπημα στην Βουλή των ΗΠΑ το Δεκέμβριο του 1913 όταν η εβραϊκή Τράπεζα FED, απέκτησε το δικαίωμα να τυπώνει, να ελέγχει (να προσδιορίζει τα επιτόκια) και να δανείζει το δολλάριο, αντικαθιστώντας προς τούτο μία Αμερικανική Εθνική Τράπεζα, όπως ώριζε ρητά το Σύνταγμα των ΗΠΑ. Τα οικονομικά Κράχ του 1929 και 2008 οφείλονται εν πολλοίς στο γεγονός αυτό του 1913. Ο Εβραίος Ρότσιλντ τον 18ο αιώνα το είπε καθαρά: «Δεν με ενδιαφέρει ποιος κυβερνά μία χώρα. Απλώς δός μου το δικαίωμα να τυπώνω, να ελέγχω και να δανείζω το νόμισμα». Αυτό επετεύχθη στις ΗΠΑ το 1913. Αφού έγινε αυτό, ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν στο σχέδιο! (Όπως βεβαίως και ο Β' Παγκόσμιος πόλεμος).

2) Οι πάντοτε εβραϊκής καταγωγής επικεφαλής της FED, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Διεθνούς Τραπέζης και άλλων μεγάλων τραπεζών παγκοσμίως, ως και η μεγίστη συμμετοχή τέτοιων προσώπων σε πανίσχυρα Trust και Οργανισμούς όπως η Λέσχη Μπίλντερμπεργκ, η Τριμερής , η Ένωσις Διεθνούς Εμπορίου κλπ., που αναντίλεκτα ρυθμίζουν τα παγκόσμια πράγματα. Αυτοί άλλωστε οι άνθρωποι είναι και οι υπαίτιοι, όπως το 1929, της παγκοσμίου οικονομικής κρίσεως που βιώνουμε όλοι σήμερα από τον Οκτώβριο του 2008, όταν εξ εβραϊκής απληστίας έγιναν σφάλματα στην διαχείριση του παγκοσμίου πλούτου εις βάρος βέβαια των λαϊκών στρωμάτων που κυρίως πληρώνουν το κόστος.

3) Οι εκστρατείες των ΗΠΑ και των δορυφόρων τους στον Κόλπο, στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν και η επιβουλή κατά του Ιράν με κύριο στόχο τη συντριβή των εχθρών του Ισραήλ και την διάσωση και επιβίωσή του εξόδοις των φορολογουμένων των χωρών τους.

Οι εκστρατείες αυτές χάριν του Ισραήλ είναι σημαντικός παράγων της παγκοσμίου οικονομικής κρίσεως που ξεκίνησε (μη το ξεχνάμε) από τις ΗΠΑ, το φέουδο του Διεθνούς Ιουδαϊσμού το 2008, αφού «γονάτισε» την οικονομία αυτών και ακολούθως άλλων χωρών εξ επηρεασμού. Ποιος ξεχνά το ψεύδος του Μπους και του Μπλέρ ως πρόσχημα δια την εκστρατεία κατά του Ιράκ το 2003 δια τα δήθεν όπλα μεγάλης ισχύος, που διέθετε ο Σαντάμ από τα οποία ουδέν ανευρέθη. Τα πάντα για το Ισραήλ και τα συμφέροντα του που «γονάτισαν» τον αμερικανό φορολογούμενο και γιγάντωσαν το έλλειμμα στον προϋπολογισμό.

Ο ακρογωνιαίος λίθος των «επιχειρημάτων» των πολεμίων της γνησιότητος των «Πρωτοκόλλων» είναι δύο αναφορές:

1) Η πρώτη αφορά κάποιον συγγραφέα Maurice Joly, που φέρεται ότι έζησε στην Γαλλία την εποχή του Αυτοκράτορος Ναπολέοντος Γ' (1852-1870), ο οποίος φέρεται ότι έγραψε τότε, δηλαδή αρκετά χρόνια προ του Σιωνιστικού Συνεδρίου της Βασιλείας το 1897, ένα βιβλίο κατά της δεσποτείας του Ναπολέοντος Γ' με τον τίτλο «οι διάλογοι της Γενεύης» ή «οι διάλογοι του Μοντεσκιέ και του Μακιαβέλλι στην Κόλαση», που συγκρινόμενο με το κείμενο των γνωστών «Πρωτοκόλλων» από το Συνέδριο της Βασιλείας αποδεικνύεται σχεδόν αυτολεξεί ως το πρωτότυπο βάσει του οποίου συνετάγησαν τα «Πρωτόκολλα» και επομένως συμπεραίνεται ότι αυτά είναι πλαστά!

Επ' αυτών όλων παρατηρούνται τα εξής:

α) Ουδείς μορφωμένος γνωρίζει ποίος ήτο και αν υπήρξε πράγματι ο φερόμενος ως νομικός-σατυρικός συγγραφεύς Γάλλος Maurice Joly διότι ουδέν έγκυρο εγκυκλοπαιδικό λεξικό τον αναφέρει (π.χ. στο Πάπυρος - Λαρούς - Μπριτάνικα ουδαμού αναφέρεται ούτος).

β) Σε ουδεμία βιβλιογραφία αναφέρεται το ως άνω βιβλίο του, το οποίο ουδείς έχει δει ποτέ.

γ) Ουδείς εκδότης φέρεται ως συνδεόμενος με την έκδοση ή τις εκδόσεις αυτού, ούτε αντίτυπο αυτού σώζεται από την εποχή του Ναπολέοντος Γ' (1852-1870) καθ' ου υποτίθεται ότι στρέφεται το βιβλίο αυτό.

Θα πρέπει δημοσίως να προσκληθούν οι Εβραίοι, και οι υποστηρικτές τους να προσκομίσουν όλες τις σχετικές αποδείξεις ως άνω. Το βιβλίο αυτό, το πρώτον εις την Ιστορία ανεφέρθη υπό του δημοσιογράφου P. Graves σε σειρά άρθρων του στους Times του Λονδίνου τον Αύγουστο του 1921, επιχειρούντος αντίκρουσιν της γνησιότητος των ήδη εκδοθέντων και στην Αγγλία «Πρωτοκόλλων» από το πρωτότυπο βιβλίο εις την ρωσικήν του S. Nilus του 1905, μεταφρασθέντων και στην αγγλικήν, όπως προηγουμένως και σε άλλες γλώσσες άλλων χωρών από το 1919.

Είναι λίαν ύποπτον και συνηγορεί τα μέγιστα υπέρ της γνησιότητος των «Πρωτοκόλλων» ότι τα δύο γεγονότα, αφ' ενός η έκδοσις εις την αγγλικήν και αφ' ετέρου η έναρξις της επικλήσεως του βιβλίου του Maurice Joly, έγιναν το 1921 στην Αγγλία, την χώρα όπου τότε είχεν ο Διεθνής Ιουδαϊσμός-Σιωνισμός επιλέξει ως παγκόσμια έδρα του, την οποίαν όμως μετά την νίκη του το 1945 στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μετέφερε στην νέα παγκόσμια οικονομική δύναμη τις ΗΠΑ. Γι' αυτό και το 1921 οι Σιωνισταί στην Αγγλία ανησύχησαν πολύ. Απόδειξις τούτων επί πλέον, είναι το γεγονός ότι άπαντα τα πρώτα αντίτυπα των «Πρωτοκόλλων» στην αγγλική μετάφραση εξηφανίσθησαν αστραπιαίως από τα βιβλιοπωλεία μέχρις εξαντλήσεως του stock αγορασθέντα υπό των Εβραίων.

Ο Graves ισχυρίσθη ότι το παλαιό αυτό βιβλίο του M. Joly του 1852-1870 του παρέδωσε ένας Ρώσος αριστοκράτης, που τον ονομάζει... κύριο Χ(!), αποφεύγοντας το όνομά του δια να μη αναζητηθεί και ερευνηθή η αλήθεια.

Στο βιβλίο αυτό (που φέρεται να έγραψε ο Maurice Joly το 1852-1870), ενώ τούτο φέρεται ότι είναι σάτιρα κατά του δεσποτισμού του Ναπολέοντος Γ', εκφαίνεται ένας άλλος δεσποτισμός μίας άλλης κρυφής δυνάμεως και κακοποιού βουλήσεως, δηλονότι του Διεθνούς Ιουδαϊσμού- Σιωνισμού.

Με άλλα λόγια, ο δεσποτισμός του βιβλίου δεν αποδίδεται σε άλλον (υποτίθεται στον Ναπολέοντα Γ'), αλλά εκπέμπεται από κάποιον άλλον, υποκρυπτόμενον όπισθεν του συγγραφέως M. Joly.

Σε τελευταία ανάλυσι εάν το βιβλίο αυτό υπάρχει σε πρωτότυπο του 1852-1870 (οι Times του Λονδίνου υποτίθεται ότι πρέπει να έχουν αυτό που είχε, υποτίθεται, ο αρθρογράφος τους P. Graves το 1921. Ας το δείξουν), και ο Maurice Joly ήταν υπαρκτό πρόσωπο (το μικρό

όνομα Maurice είναι συνηθέστατο σε εβραίους της διασποράς, ιδίως στην Γαλλία, Ελβετία), η ομοιότης του βιβλίου αυτού προς το κείμενο των γνωστών «Πρωτοκόλλων» από το Σιωνιστικό Συνέδριο της Βασιλείας του 1897 ουδόλως αποδεικνύει, τα τελευταία ως πλαστά, εφ' όσον οι αρχές πάνω στις οποίες εστηρίχθησαν αμφότερα τα κείμενα είναι διαχρονικές και αναλλοίωτες αξίες του Διεθνούς Ιουδαϊσμού, είτε το 1852, είτε το 1897. Με άλλα λόγια: γιατί ένας εβραίος σιωνιστής το 1852-1870 να μη πιστεύει και να μη λέει τα ίδια και απαράλλακτα με το 1897 στο Συνέδριο της Βασιλείας; Και δη όταν στρέφεται κατά οιουδήποτε «δεσποτισμού»; Τα «Πρωτόκολλα» αυτά συνετάγησαν στο Συνέδριο αυτό του Σιωνισμού σε δύο γλώσσες, την γερμανική και γαλλική (στην Ελβετία ομιλούνται και οι δύο), εκ των οποίων το γαλλικό κείμενο εκλάπη από ερωμένη συνέδρου σιωνιστού και εκυκλοφόρησε. Ως γνωστόν επί της ερωτικής κλίνης και εκ της ερωτικής σχέσεως έχουν διαρρεύσει πολλά μυστικά που αφορούν συνωμοσίες, σχέδια και σκοπούς όταν μία ερωμένη έχει λόγους να θέλει να εκδικηθεί τον ακριτόμυθο εραστήν-συνωμότην. Στην Ιστορία υπάρχουν πάμπολλα παραδείγματα.

2) Η δευτέρα ιουδαϊκή αναφορά προς απόδειξιν της πλαστότητος των «Πρωτοκόλλων» είναι ότι δήθεν αυτά εχαλκεύθησαν, από την μυστική αστυνομία του Τσάρου «Οχράνα» δια να ενοχοποιηθούν και συντριβούν οι «αθώοι» εβραίοι, οι οποίοι εθεωρήθησαν «αδίκως» ως εχθρός του Τσαρικού καθεστώτος.

Και τούτο διότι δήθεν ο S. Nilus, που πρώτος εξέδωσε τα «Πρωτόκολλα» στην Ρωσική το 1905, φέρεται ότι τα παρέλαβε, ως «χαλκευμένο κείμενο», από κάποιον P. Rachkovsky στέλεχος της «Οχράνα».

Η κοινή λογική και πείρα όμως υπαγορεύουν ότι αυτά δεν αποδεικνύουν την πλαστότητα των «Πρωτοκόλλων».

Πρώτον και κύριον διότι η «Οχράνα» εξέλιπεν το 1917 μαζί με τον τελευταίο Τσάρο, ενώ τα κείμενα των «Πρωτοκόλλων», δήθεν χαλκευμένων το 1905, είναι συμβατά και επαληθεύονται μέχρι σήμερον με όσα συνέβησαν και συμβαίνουν, άρα η κακοποιός βούλησις που τα συνέταξε, είτε το 1852-1870 είτε το 1897, είτε το 1905, ζει και βασιλεύει μέχρι σήμερα που η «Οχράνα» έχει λείψει.

Δεύτερον η εβραϊκή συνωμοσία κατά του

Τσαρικού καθεστώτος απεδείχθη ότι δεν ήταν μύθος, και προσπάθεια της «Οχράνα» προς ενοχοποίησιν των «αθώων περιστερών» εβραίων, αφού η συντριπτική πλειοψηφία των μπολσεβίκων που ανέτρεψαν τον Τσάρο και εγκαθίδρυσαν Νέο Καθεστώς απεδείχθη τρανώς ότι ήσαν εβραίοι, που ήθελαν να καταστρέψουν ένα μεγάλο Χριστιανικό κράτος, όπως την Ρωσία και να αντικαταστήσουν την δεσποτεία του Τσάρου με την δεσποτεία του κομμουνιστικού κόμματος, όπως και πράγματι συνέβη. Το σχέδιο υπάρχει στα «Πρωτόκολλα».

Το ίδιο επιχείρημα ισχύει και για το κείμενο του Maurice Joly: ο Διεθνής Ιουδαϊσμός-Σιωνισμός ήθελε το 1852-1870 να ανατρέψει τον Ναπολέοντα Γ' που ήταν εχθρός των εβραίων (όπως και ο θείος του, Ναπολέων ο Α') και να αντικαταστήσει την δεσποτεία του Γάλλου Αυτοκράτορος με την δεσποτεία της εβραιοδημοκρατίας, όπως και συνέβη το 1870 όταν ο Ναπολέων Γ' ηττήθη στο Σεντάν, ανετράπη και αντεκατεστάθη προσωρινά το 1871 από την περίφημη Κομμούνα των Παρισίων η οποία ακολούθως ανετράπη από τους περί τον Θιέρσον

Γάλλους Αστούς χωρίς ουδέν πρόβλημα δια τον Διεθνή Ιουδαϊσμό αφού και αυτοί ήσαν υποχείριά του. Με αποτέλεσμα η Γαλλία να οδηγηθή με τις ευλογίες του Διεθνούς Ιουδαϊσμού το 1914 στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (αντίστοιχο σχέδιο υπάρχει στα «Πρωτόκολλα») από τον οποίον πάλιν εθησαύρισαν οι Εβραίοι Διεθνείς Τραπεζίτες και καπιταλισταί πολεμοκάπηλοι (όπως ακριβώς και από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο) δια της αλάνθαστης συνταγής του «διαίρει και βασίλευε» όπως ακριβώς αναγράφεται ως σχέδιο και στα «Πρωτόκολλα» του 1897, που δήθεν είναι «πλαστά» διότι «αντέγραψαν» τον Maurice Joly το 1852-1870 ή... εχαλκεύθησαν υπό της «Οχράνα» το 1905!

Δυστυχώς, πολλοί αφελείς πιστεύουν όσα ισχυρίζεται ο Διεθνής Σιωνισμός και τα φερέφωνά του, όντας βεβαίως άξιοι της τύχης τους. Δια τα όργανα του Διεθνούς Σιωνισμού ισχύει το «άξιος ο μισθός τους» κατ' αντιδιαστολήν διότι η «τύχη» τους είναι πολύ καλή. Έχουν τα καλλίτερα «πόστα». Ιδίως οι δημοσιογράφοι. Το ότι η αφέλεια των πρώτων είναι δεδομένη επιβεβαιούται από το γεγονός ότι αυτοί πιστεύουν επίσης ότι ο Αρχισιωνιστής ανθέλλην εβραίος Χένρυ Κίσινγκερ δεν είπε όσα του αποδίδουν εις βάρος του Ελληνισμού, διότι, λέγουν αυτός... τα διέψευσε δημόσια(!), παραβλέποντες το πασίδηλο γεγονός ότι αυτά είναι συμβατά με όσα πράγματι συμβαίνουν, ήτοι συνεχείς επιθέσεις κατά του Ελληνισμού προς αποκοπήν από τις ρίζες του: την Ιστορία, των Γλώσσα, τις Πολιτιστικές Παραδόσεις, την Εθνική Καθαρότητα και ομοιογένεια, την Θρησκεία, τις Αξίες του. Τις επιθέσεις αυτές στηρίζουν οι δεύτεροι, τα όργανα εν Ελλάδι του Διεθνούς Σιωνισμού της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ και ιδίως του ανθέλληνος εβραίου Τζωρτζ Σόρος: δημοσιογράφοι κυρίως, ιστορικοί, συγγραφείς, πανεπιστημιακοί, επιστήμονες, πολιτικοί, ευρωβουλευτές, από τους οποίους δυστυχώς είναι γεμάτη η Πατρίδα μας, διότι σε αυτόν τον τόπο γεννήθηκαν Λεωνίδες, αλλά γεννήθηκαν και Εφιάλτες.

Αυτοί όλοι προσπαθούν να πραγματοποιήσουν στην Ελλάδα όλες τις Νεοεποχίτικες ιουδαϊκές αρχές της παγκοσμιοποιήσεως, της απεθνικοποιήσεως και της πολυπολιτισμικότητος, όπως ακριβώς περιγράφεται και στα γνωστά «Πρωτόκολλα», τα οποία ούτω επιβεβαιούνται ως γνήσια άλλη μια φορά, συν το γεγονός ότι έχουν επιβεβαιωθεί επίσης, το 1989 όταν ο Διεθνής Ιουδαϊσμός απεφάσισε, χάριν πλέον της παγκοσμιοποιήσεως, να τερματίση ως άχρηστό πλέον το πείραμά του, του 1917, του μαρξιστικού μοντέλου που μοντάρισε τότε ως αντίπαλο δέος του Δυτικού καπιταλισμού εις εφαρμογήν της «συνταγής» των «Πρωτοκόλλων» του «διαίρει και βασίλευε», χρήσιμον μέχρι το 1989.

Δρ. ΑΝΔΡΕΑΣ Μ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Οι εκστρατείες των ΗΠΑ χάριν του Ισραήλ είναι σημαντικός παράγων της παγκοσμίου οικονομικής κρίσεως που ξεκίνησε (μη το ξεχνάμε) από τις ΗΠΑ, το φέουδο του Διεθνούς Ιουδαϊσμού το 2008, αφού «γονάτισε» την οικονομία αυτών και ακολούθως άλλων χωρών εξ επηρεασμού. Ποιος ξεχνά το ψεύδος του Μπους και του Μπλέρ ως πρόσχημα δια την εκστρατεία κατά του Ιράκ το 2003 δια τα δήθεν όπλα μεγάλης ισχύος, που διέθετε ο Σαντάμ από τα οποία ουδέν ανευρέθη. Τα πάντα για το Ισραήλ και τα συμφέροντα του που «γονάτισαν» τον αμερικανό φορολογούμενο και γιγάντωσαν το έλλειμμα στον προϋπολογισμό.

«ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟΣ»: ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΒΟΛΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΣΗ

Ένα τόσο σοβαρό θέμα, όπως αυτό της σιωνιστικής θηριωδίας και της εσκεμμένης παραπληροφόρησης που επιχειρείται από κάποιους κύκλους προκειμένου να συγκαλυφθούν αυτές οι αγριότητες, δεν θα ήταν δυνατόν να εξαντληθεί σ' ένα και μόνο άρθρο. Μπορούμε όμως, μέσα σε αξιοπρεπή όσο και εμπεριστατωμένα πλαίσια, να κάνουμε μια απόπειρα καταγραφής της τεχνικής, της εξαπάτησης και του αποπροσανατολισμού των Κοινωνιών, που επιχειρείται με ποικίλα ιδεολογικά σκιάχτρα και προσχήματα, προκειμένου να δικαιολογηθούν τα γενοκτονικού χαρακτήρα σχέδια του σιωνισμού κατά «υπανθρώπων», όπως άλλωστε περίπου θεωρούν τους μη εβραίους τα ιερά τους βιβλία.

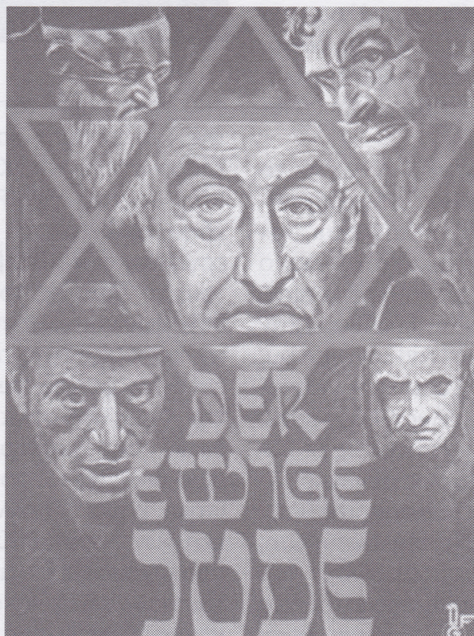
Μυθοπλασίες, θεϊκές παρεμβάσεις, υπερήρωες, μπαμπούλες, ψευδοϊστορικές αναλύσεις, όλα αυτά δημιουργούν ένα σαθρό άλλοθι, το οποίο σε συνδυασμό με μανιχαϊστικού τύπου διλήμματα «ή μαζί μας ή εναντίον μας», μπορεί να αποκοιμίζουν ακόμα αρκετές ναρκωμένες συνειδήσεις και να κοροϊδεύουν αρκετό κόσμο, είναι όμως φανερό ότι δεν μπορούν να ξεγελιούνται πολλοί και για πάντα. Η αφύπνιση εξαπλώνεται με ολοένα και πιο γοργούς ρυθμούς, καθώς το ψέμα έχει κοντά ποδάρια. Έχει όμως πολύ μεγάλο ενδιαφέρον να δούμε ποιοι είναι αυτοί που αποτελούν το επιτελείο εξωραϊσμού της σιωνιστικής βαρβαρότητας.

Κάθε φορά λοιπόν, που το εβραϊκό κράτος εγκαταλείπει τα προσχήματα και προχωρά σε γενοκτονική σφαγή κατά των Παλαιστινίων, ισοπεδώνοντας τα σπίτια τους και βομβαρδίζοντας τα σχολεία τους όταν σχολούν τα παιδιά τους, τότε είναι που ένας παράξενος θίασος αναλαμβάνει δράση. Ισραηλίτικα «συμβούλια», επιτροπές για την καταπολέμηση του «ρατσισμού», παρατηρητήρια για τα «ανθρώπινα δικαιώματα», «ανεξάρτητοι» οργανισμοί και ΜΚΟ και, φυσικά, επικροτούμενα ποικιλοτρόπως από τις κατά τόπους Ισραηλινές πρεσβείες και τα παραρτήματά τους Δεν υπάρχει σφαγή Παλαιστινίων από τον σιωνιστικό ζυγό που να μην συνοδεύεται από πλημμυρίδα περισπούδαστων αναλύσεων και εκτιμήσεων, στιςὶ οποίες προσεκτικά διυλίζεται ο «αντισημιτικός» κώνωπας και ζυγίζεται το ξύγκι από τη μύγα που θα κάνει το θανάσιμο λάθος να περάσει την ώρα της σφαγής κοντά σε κάποια εβραϊκή συναγωγή. Είναι η βιβλική τέχνη της νουθεσίας και καθοδήγησης των διψασμένων για αίμα και πλούτη. Απλή και δοκιμασμένη συνταγή, η τεχνική των δεκαλόγων, υπαγορευμένων από μοχθηρούς «θεούς», μέχρι τις «φωτεινές πρωτοπορίες», που με τις κομμουνιστικές θεωρίες τους αιματοκύλησαν δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων, μεταδίδουν τη σκυτάλη της αυθαιρεσίας μέχρι τις ημέρες μας.

Σ' αυτό το πλαίσιο κινούνται και οι - συνήθως κρατικοδίαιτοι - «αντιρατσιστές», Απλοϊκοί, «αντιφασιστικοί» δεκάλογοι και αφορισμοί, συνεχείς αναφορές στον «κατατρεγμένο από τους Ναζί εβραϊκό λαό», όλα αυτά για πιο εύκολη απομνημόνευση από τον εύπιστο λαό για να συμπληρωθεί το θεωρητικό οπλοστάσιο της διαστρέβλωσης των γεγονότων. Ένας εύπιστος λαός που όταν αρχίζει να υποψιάζεται το παραμύθι πρέπει να «τρομοκρατηθεί» ιδεολογικά για να δώσει τα «αντιφασιστικά» του διαπιστευτήρια στους διανομείς του ψεύδους.

Όλος αυτός ο εσμός δεν αποτελεί παρά το ορατό κομμάτι ενός καλολαδωμένου μηχανισμού προπαγάνδας, παραπληροφόρησης και επιβολής,

με απεριόριστο χρήμα και πολιτική ισχύ, που τα γρανάζια του λειτουργούν με ακρίβεια ρολογιού. Οργανώνει συγκεντρώσεις υπέρ των φονιάδων, προγράφει τους αντιπάλους με πληρωμένες καταχωρήσεις τον Τύπο και συντάσσει «Μαύρες Βίβλους», ζητά λογοκριτική παρέμβαση των κυβερνήσεων σε όποια χώρα διαπιστώνει «αντισημιτικές» ενέργειες ή απόψεις, ακόμη και την ποινική δίωξη όσων στρέφονται ενάντια στα ισραηλινά συμφέροντα ή αμφισβητούν με στοιχεία το «ολοκαύτωμα» των εβραίων κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Γιατί, ένα από τα επιτεύγματα του «νομικού πολιτισμού» των κοινοβουλευτικών καθεστώτων αρκετών κρατών της Ευρώπης είναι η ποινικοποίηση της άρνησης του «ολοκαυτώματος».

Αλλά ακόμα και εκεί που δεν υπάρχουν κρούσματα «αντισημιτισμού» θα πρέπει να επινοηθούν καταλλήλως ή να κατασκευαστούν. Δεν έχουν άλλωστε περάσει πολλά χρόνια από τις «αποκαλύψεις» ότι ραββίνοι έστελναν απειλητικές επιστολές στους... εαυτούς τους, έτσι ώστε με τη φθηνή αυτή προβοκάτσια να δημιουργηθεί το κατάλληλο κλίμα καταδίκης του «αντισημιτισμού». Είναι οι ίδιοι αδίστακτοι απολογητές των «ανθρωπιστικών» βομβαρδισμών κατά της Σερβίας, οι υποστηρικτές των εισβολών στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, εκείνοι που πιέζουν για επέμβαση στο ενοχλητικό Ιράν, ώστε να «εκδημοκρατιστεί» κι αυτό αναλόγως, οι σπόνσορες των «κρατών» τερατουργημάτων τύπου Κοσσόβου, αυτοί που σπεύδουν να διαγνώσουν το καινούργιο - και εξίσου επικίνδυνο - σύμπτωμα του «αντιαμερικανισμού» σε όσους εξεγείρονται με τη συνεργασία - ή μάλλον την υποτέλεια - των ΗΠΑ με το Ισραήλ. Καθωσπρέπει αριστερές, «αυτόνομες», «αντιφασιστικές» πένες, που όμως στάζουν αίμα...

Κομπάρσους αυτού του θλιβερού θιάσου εξυπηρέτησης των σιωνιστικών συμφερόντων θα βρούμε και στην εγχώρια σκηνή, πολύ αδύναμοι πολιτικά, σε σχέση με τους «συναδέλφους» τους του εξωτερικού, αλλά πολύ πιο φανατισμένοι για την επίτευξη του σκοπού τους. Απ' όλα έχει ο ελληνόφωνος μπαξές. Οργανώσεις-σφραγίδες, που τα μέλη τους μετριούνται στα δάκτυλα του ενός χεριού και, εκτός από την «καθιερωμένη» αποστολή της εξεύρεσης «αντισημιτικών» φαινομένων, σέρνουν την Ελλάδα στα ευρωπαϊκά δικαστήρια για τις πιο απίθανες περιπτώσεις «καταπάτησης ανθρωπίνων δικαιωμάτων» (ίσως γι' αυτό το «ελληνικό» υπουργείο εξωτερικών τους χρηματοδοτούσε επί υπουργίας Μπακογιάννη), σταλινικές γκρούπες που οι πολιτικές τους «αναλύσεις» φλερτάρουν έντονα με την ψυχιατρική, «μάχιμοι αντιφάδες» που αποτελούν το «στρατιωτικό» σκέλος τρομοκράτησης και «πειθούς» όσων παραμένουν αδιόρθωτοι. Θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε πολλά γραπτά παραδείγματα της αφοσίωσης όλων των παραπάνω στην καταπολέμηση του «αντισημιτισμού» (ως απαραίτητου συστατικού του αντεθνικού και αντιρατσιστικού χαρακτήρα του όλου περιεχομένου), ενδεικτικά όμως παρουσιάζουμε ένα μικρό απόσπασμα αθλιότητας από τους «σκληρούς» του στρατοπέδου, με θέσεις που θα τις ζήλευε (εάν δεν τις έγραφε δηλαδή) και η ίδια η ισραηλινή κυβέρνηση. Από το ρυπαρό έντυπο των εγχώριων «αντιφά» διαβάζουμε μεταξύ άλλων και τα εξής:

«Λοιπόν, εδώ στα ευρωπαϊκά εδάφη, παίζει μια μεγάλη συσκότιση σχετικά με το ζήτημα του Ισραήλ και της επιθετικότητάς του. Σύμφωνα με αυτή τη λούμπα, αυτό που παίζει στη Μέση Ανατολή δεν είναι παρά η επιθετικότητα του «σιωνισμού» απέναντι στον αραβικό κόσμο. Οι «σιωνιστές», δηλαδή κάτι πολύ κακοί εθνικιστές Εβραίοι που εδώ που τα λέμε είναι όλοι σχεδόν οι Εβραίοι, το 'χουν βάλει αμέτι μουχαμέτι να κατακτήσουν τη Μέση Ανατολή, γιατί ...έτσι, ή στην καλύτερη περίπτωση γιατί τους βάζουν οι

αμερικάνοι. Γι' αυτό, λέει ο μύθος, τα 'χουν βάλει με τους Παλαιστίνιους και με το Λίβανο και με το Ιράν και με τη Συρία και με ό,τι κράτος και υποκράτος υπάρχει στην περιοχή τους. Ας τον προσέξουμε αυτόν τον μύθο με τα πολλά και ενδιαφέρονται θετικά σημεία. Ας προσέξουμε κατ' αρχήν ότι στη βάση αυτού του μύθου είναι που μπορούν αριστεροί και φασίστες να δηλώνουν εξίσου «αλληλέγγυοι» με τους Παλαιστίνιους. Οι φασίστες θυμούνται πόσο καλά έκανε ο αγαπητός τους Χίτλερ που εξόντωνε «τους σιωνιστές», οι αριστεροί παριστάνουν ότι οι μαλακίες με το σιωνισμό είναι κάποιου είδους ανάλυση για τον καπιταλιστικό κόσμο... και να σου τους δίπλα, δίπλα στο δρόμο, και να σου ολόκληρη η ελληνική κοινωνία να δηλώνει υποστήριξη στους Παλαιστίνιους!»

Τι να «πρωτοθαυμάσει» κανείς σ' αυτό το αποσπασματικό ρυπαρογράφημα; «Μεγάλη συσκότιση», «σύμφωνα με αυτή τη λούμπα», «οι Εβραίοι το 'χουν βάλει αμέτι μουχαμέτι», «λέει ο μύθος», «στη βάση αυτού του μύθου», όλα αυτά μαζί με το ειρωνικό ύφος δείχνουν ξεκάθαρα την προσπάθεια αποενοχοποίησης του σιωνισμού. Το ότι η αθλιότητα συναγωνίζεται την γελοιότητα σ' αυτήν την ελεεινή «ανάλυση» δεν κάνει λιγότερο σημαντική την βεβαιότητα πως οι παρακρατικοί «αντιφασίστες» έχουν συγκεκριμένους πάτρωνες. Ο όρος όμως «αντισημιτισμός» είναι υπαρκτός ή προπαγανδιστική εφεύρεση; Ακόμη και τα λεξικά άθελά τους(;) δίνουν την ερμηνεία «αντισημιτισμός είναι η προκατάληψη ή η εχθρότητα ενάντια στους Εβραίους». Είναι όμως έτσι; Αποτελούν οι εβραίοι τους μόνους σημίτες; Γιατί η πραγματικότητα (ότι αποτελούν πολύ διαφορετικές έννοιες ο αντισημιτισμός, ο αντιεβραϊσμός και ο αντισιωνισμός, ο οποίος αποτελεί την μόνη πραγματικότητα) αποκρύπτεται όμως επιμελώς από τους διαστροφείς της αλήθειας, όπως αποκρύπτουν πολλά άλλα πράγματα ανά τους αιώνες.

Μια σειρά από κατασκευασμένους μύθους, θραύσματα «προφητειών» και «αποκαλύψεων» από τη Βίβλο, μαζί με την ανεξάντλητη υπομονή των προπαγανδιστών της «επιστροφής στη Σιών», μετά από είκοσι αιώνες, έφεραν τελικά το επιθυμητό γι' αυτούς αποτέλεσμα. Ένα εβραϊκό κράτος ξεφύτρωσε στα εδάφη των Αράβων και διαρκώς «καταβροχθίζει» αυτούς και τη γη τους. Προηγουμένως, είχαν προηγηθεί αμέτρητες εθνοκαθάρσεις του αραβικού πληθυσμού

από τους μέχρι τότε βρετανούς επικυρίαρχους της Παλαιστίνης και τους ένοπλους σιωνιστές τρομοκράτες της Χαγκάνα. Είναι άραγε τυχαίο ότι η αγγλική λέξη Philistine (εκ του Φιλισταίος) χρησιμοποιείται για να περιγράψει τον «ακαλλιέργητο», τον «βάρβαρο»; Στα 62 χρόνια ζωής του, το κράτος του Ισραήλ έχει καταλάβει το 85% των εδαφών της Παλαιστίνης, εξορίζοντας και περιορίζοντας τους γηγενείς άραβες, με τις ευλογίες φυσικά των ΗΠΑ, οι οποίες στηρίζουν την ισραηλινή πολιτική ακόμη και σε βάρος των δικών τους συμφερόντων. Ένα κράτος μη βιώσιμο οικονομικά, που όμως διαθέτει μια στρατιωτική μηχανή πολλαπλάσιας ισχύος από αυτή ισχυρών ευρωπαϊκών κρατών. Ένα κράτος που προπαγανδίζει δια μέσω των πάσης φύσεως υποτακτικών του τον «αντιρατσισμό», την τερματική ανοχή στον «αντισημιτισμό», την υπενθύμιση - έστω και σε μορφή παπαγαλίας - σε μόνιμη βάση του «ολοκαυτώματος», την παρότρυνση για την διατήρηση της ιστορικής μνήμης σ' ό,τι αφορά τις δικές του χρονικές διαδρομές, αλλά ταυτόχρονα την προτροπή για την εξαφάνιση κάθε στοιχείου του Εθνικού πολιτισμού στις άλλες χώρες (εδώ στην Ελλάδα το βιώνουμε καθημερινά). Ένα κράτος όμως, που ακόμα και τις ανακαλύψεις της βιολογίας με την αποκρυπτογράφηση του DNA χρησιμοποιεί σε όσους ισχυρίζονται ότι είναι εβραίοι, δεν έχουν όμως τα απαραίτητα έγγραφα που να αποδεικνύουν ότι το γενεαλογικό τους δέντρο προέρχεται από τον Αβραάμ... Μόνο οι πιστοποιημένοι «απόγονοι του Αβραάμ» δικαιούνται ισραηλινό διαβατήριο, προνόμια και επιδοτήσεις. Στην «μοναδική δημοκρατία της Μέσης Ανατολής» (όπως με πάθος ισχυρίζονται αρκετοί φιλελεύθεροι), μόνοι οι «καθαροί» εί-

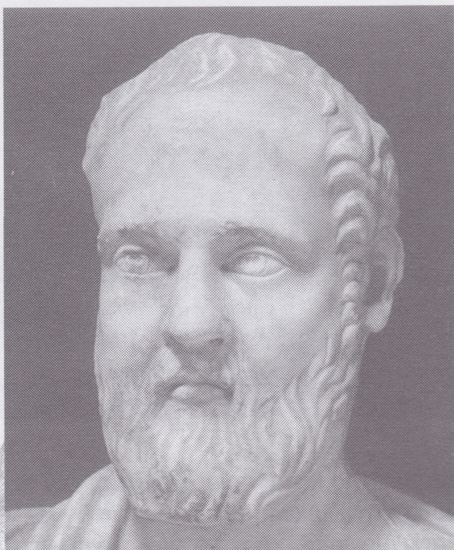
ναι πρώτης κατηγορίας πολίτες, την ίδια στιγμή που στην Ευρώπη όλα αυτά καταγγέλλονται ως «απάνθρωπα», «ρατσιστικά», «ναζιστική συμπεριφορά» από τους «α λα καρτ» ευαισθητοποιημένους ανθρωπιστές...

Από την άλλη, υπάρχει και η θεωρία πως η αριστερά αντιστέκεται στον σιωνισμό και μάχεται για τα δικαιώματα των Παλαιστινίων. Το να ενστερνίζεται ένα μέρος της αριστεράς διαφορετικές θέσεις απ' αυτές της επίσημης ισραηλινής γραμμής (σε σημείο που να εκνευρίζονται οι παρακρατικοί «αντιφασίστες» και να ονειρεύονται συνεργασίες αριστερών με Εθνικοσοσιαλιστές), δεν την δικαιώνει ολοκληρωτικά ούτε σβήνει μονοκοντυλιά την σκοτεινή ιστορία της. Το ιδεολόγημα του κομμουνισμού βασίζεται στις φαντασιώσεις του εβραίου Μαρξ, όμως πολύ πιο σημαντικό (και συνάμα καταστροφικό για την ανθρωπότητα) είναι το γεγονός ότι ο συντριπτικός πυρήνας εκείνων που οργάνωσαν το πραξικόπημα των μπολσεβίκων το 1917 είχαν εβραϊκή καταγωγή. Και αν κάποιοι διαμαρτυρηθούν και πουν πως η καταγωγή κάποιων ανθρώπων δεν πρέπει απαραίτητα να ταυτίζεται με μια ολόκληρη ιδεολογία, το εμπειρικό υλικό της ιστορίας είναι που τους διαψεύδει σε ό,τι αφορά τη μη σύνδεση της αριστεράς με τον σιωνισμό. Άλλωστε, ο αρχιερέας του σιωνισμού, Moses Hess, μαζί με τους Suzkin, Borochow και άλλους ήταν ένας από τους πρωτεργάτες του σοσιαλισμού στην Ευρώπη. Το νεοσύστατο ισραηλινό κράτος βασίστηκε στον σοσιαλιστικό κοινοβιακό τρόπο ζωής και παραγωγής των «κιμπούτζ», χωρίς φυσικά να μειωθούν καθόλου οι γενοκτονικές διαθέσεις σε βάρος των Αράβων και, το βασικότερο, χωρίς να βλάπτονται οι σχέσεις του με τα καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και τα κομμουνιστικά κόμματα. Το αντίθετο μάλιστα. Η αλληλεγγύη προς το Ισραήλ ήταν ένα από τα πρωταρχικά μελήματα της μαρξιστικής αριστεράς. Ας μην ξεχνάμε πως η ΕΣΣΔ του «πατερούλη των λαών» Στάλιν, ήταν η πρώτη χώρα που αναγνώρισε το κράτος του Ισραήλ, ενώ και η ισραηλινή κυβέρνηση κάθε άλλο παρά αγνωμοσύνη έδειξε προς τις ανερχόμενες κομμουνιστικές δικτατορίες. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι το Τελ Αβίβ αναγνώρισε πρώτο το μαοϊκό καθεστώς το Πεκίνου, το 1949. Αλλά και στη σημερινή εποχή, δεν είναι η αριστερά αυτή που πρωτοστατεί (με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις) στην αναγνώριση του Ισραήλ στηρίζοντας με φανατισμό την κυρίαρχη προπαγάνδα των «δύο χωριστών κρατών» στην Παλαιστίνη;

Συνοψίζοντας λοιπόν, βλέπουμε πως για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας η κτηνωδία και οι διακρίσεις βρίσκουν τόσους πρόθυμους συνεργάτες, απολογητές και σε ορισμένες περιπτώσεις «χρήσιμους ηλίθιους». Η αντίσταση στην παραχάραξη της ιστορικής αλήθειας, η προσεκτική μελέτη και η ενδεχόμενη αναθεώρηση συγκεκριμένων γεγονότων στη ροή του χρόνου, η άρνηση στην επιλεκτική ευαισθησία, η οποία εξαντλείται σε έναν και μόνο λαό, η σωστή διατύπωση όρων και εννοιών, η συνεχής έρευνα πέρα από την κυρίαρχη προπαγάνδα, αποτελεί καθήκον και υποχρέωση κάθε Ελεύθερα σκεπτόμενου Ανθρώπου. Ο «αντισημιτισμός» αποτελεί μια επινόηση όπως άλλωστε και ο «αντιεβραϊσμός» για να μείνουν εκτός κριτικής αναφοράς και πιθανής καταδίκης τα σιωνιστικά εγκλήματα. Την ίδια ώρα που η Εθνική Μνήμη στην Ευρώπη (και ειδικότερα στην Ελλάδα) βρίσκεται στο στόχαστρο από κάποιους «περίεργους» οργανισμούς και πρόσωπα, στο άλλο άκρο προφυλάσσεται ως κόρη οφθαλμού η μονομερής άποψη των φανατικών σιωνιστών για τα γεγονότα που συσχετίζονται με την ιστορική διαδρομή των εβραίων, απαγορεύονται με κάθε τρόπο και την παραμικρή κριτική με τις γνωστές «κλισέ» φράσεις όπως «αντισημιτισμός», «νεοναζί», «νοσταλγοί των στρατοπέδων συγκέντρωσης» κ.τ.λ. Η ακατάβλητη όμως θέληση για Εθνική Ανεξαρτησία, Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια, Ελεύθερη Σκέψη, θα συνεχίσει την πορεία της ενάντια στην παραχάραξη της ιστορίας και την επιλεκτική αντιμετώπιση των γεγονότων.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΣΤΟΡΑΣ

Ισοκράτους, Έλληνες εισίν...

Ο ρητορικός λόγος του Ισοκράτους «Πανηγυρικός» είναι αναπόσπαστο μέρος της Ελληνικής φιλοσοφικής παράδοσης που άρχισε με την προσωκρατική φιλοσοφία, ειδικότερα με τον Παρμενίδη και τον Ηράκλειτο και αφορά τη Γιγαντομαχία ανάμεσα στο Είναι και στο Φαίνεσθαι. Ο λόγος αυτός του Ισοκράτους αναφέρεται μόνο σε Έλληνες, είναι γελοίο να ισχυριζόμασθε κάτι άλλο, και μέσα από την περίφημη φράση «τοσούτον δε απολέλοιπεν η πόλις ημών περί το φρονείν και λέγειν τους άλλους ανθρώπους, ώσθ᾽ οι ταύτης μαθηταί των άλλων διδάσκαλοι γεγόνασιν ,και το των Ελλήνων όνομα πεποίηκε μηκέτι του γένους αλλά της διανοίας δοκείν είναι, και μάλλον Έλληνας καλείσθαι τους της παιδεύσεως της ημετέρας ή τους της κοινής φύσεως μετέχοντας» ο Έλλην ρήτωρ υπερηφανεύεται ότι οι Έλληνες κατέκτησαν το Είναι και ξέφυγαν από το απλό φαίνεσθαι. Κατέκτησαν την επαφή με την κοινή εσωτερικότητα του Αγαθού που διακήρυξαν μεγάλοι φιλόσοφοι και θεολόγοι, ξεπερνώντας εξωτερικούς και επιφανειακούς διαχωρισμούς –γένους, πόλεως, οικονομικής κατάστασης κ. λ. π.

Η φράση αυτή του Ισοκράτη είναι μία διαφήμιση για τους Έλληνες του 4ου αιώνα της 85ης περίπου Ολυμπιάδος, ότι ως έθνος Είναι και δεν υπόκεινται πλέον σε ένα καταστροφικό για αυτούς γίγνεσθαι. Μέσα από την Ελληνική παιδεία η Ελλάδα προσδιορίσθηκε σε σχέση με την εσωτερική οδό που οδηγεί στο Αγαθό άρα μπορεί ως ένα να οραματισθεί και να πράξει το Πανελλήνιο αγαθό. Το Πανελλήνιο αγαθό που εξάγεται από την μυητική αυτή φράση και από τον μυητικό αυτό λόγο του Ισοκράτους είναι ότι οι Έλληνες πλέον Είναι. Αν θυμηθούμε τον Παρμενίδη θα ορίσουμε αυτό το Είναι ως ταύτιση της Ελληνικής σκέψης όλων των Ελλήνων και των πράξεών τους. Πλέον σύμφωνα με τον Ισοκράτη όλοι οι Έλληνες μπορούν από κοινού να μετουσιώσουν σε πράξη όσα ιδανικά διά της παιδείας αιώνες κατασκεύαζαν και μετέφεραν από τους πατέρες προς τα τέκνα.

Είναι λοιπόν αστείο να υποστηρίξει κανείς ότι αυτό το Ελληνικό Είναι το χαρίζει ο Ισοκράτης στους βαρβάρους. Παρακάτω θα δούμε ότι όλος ο λόγος είναι μία διαλεκτική ανάμεσα στους Έλληνες και στους απεχθείς βαρβάρους. Ο σκοπός του Ισοκράτους είναι σαφής. Οι Έλληνες τώρα Είναι, δηλαδή ενώθηκαν με την κοινή αρχή του Αγαθού-αρετές, ενδελέχεια, ανώτερη προσωπικότητα-άρα έχοντας κοινή αρχή είναι δυνατόν να έχουν κοινό τέλος σκοπό. Οι εξωτερικές διαφορές τάξεων και φυλετικών ομάδων εξέλιπον πλέον. Δεν είναι μακριά η ώρα όπου ο Αριστοτέλης προχωρεί από τις κοινωνικές υποομάδες στη θέσπιση της ενδελεχούς κοινωνίας.

Οι Έλληνες απέναντι στην κοινή εσωτερικότητα βρίσκουν την κοινή οδό και προχωρούν προς την Πλατωνική οδό ανάβασης προς το κοινό αγαθό.

Η έννοια της Ελληνικής παιδείας δικαιολογεί ότι ο Ισοκράτης είναι σίγουρος ότι όλα αυτά υπάρχουν στο μυαλό των Ελλήνων; Η απάντηση που πρέπει να δώσουμε είναι βέβαια καταφατική και μας γυρίζει στον Όμηρο. Η Ιλιάδα -και μέσα από την ποίηση του Χαίλντερλιν-είναι η Γιγαντομαχία περί το Είναι και συνάμα ένας θαυμαστός προσδιορισμός του Ελληνικού έθνους. Χωρικά, χαρακτηρολογικά, ως είναι και πρόσωπο. Νωρίς οι Έλληνες μέσα στο χώρο τους και μέσα από το όμαιμον, το ομόφυλον, το ομότροπον και την κοινότητα κατά προτύπωση του αγαθού προσπάθησαν να φθάσουν σε αυτό που ο Πλάτων θα χαρακτήριζε ως πολιτική σοφία και ο Χάϊντεγγερ ως όντως Είναι. Άρα ο Ισοκράτης κληρονομεί την αγωνία περί το Είναι των Ελλήνων και αυτό προσπαθεί να κατοχυρώσει,ότι δηλαδή οι Έλληνες πλέον Είναι μέσα από ένα μακρύ παιδευτικό γίγνεσθαι. Άρα τώρα μπορούν να πετύχουν το Πανελλήνιο αγαθό το οποίο τόσες φορές άγγιξαν στο παρελθόν.

Το απόσπασμα είναι σαφές. Το ρήμα απολείπω τονίζει την οντική υπεροχή των Αθηναίων η οποία όμως μέσα από το κοινό Είναι και διά της παιδείας διαμοιράζεται στους υπολοίπους Έλληνες, όπως στους Ολυμπιακούς αγώνες το πάθος της νίκης και της υπέρβασης (κάτθανε ω Διόγενες ουκ αναβήση ες Όλυμπον) διαμοιράζεται σε όλους τους Έλληνες. Ακριβώς οι άλλοι άνθρωποι είναι οι Έλληνες οι οποίοι μέσα από τη διαλεκτική του Ελληνικού Είναι φωτίζονται από το φώς του Αγαθού και μετέχουν σε αυτό. Σε πλήρη σύμπνοια με την πίστη του Επιταφίου ότι οι Έλληνες ξεχωρίζουν όχι τόσο από την καταγωγή τους -γένος, παλαιά άποψη αριστοκρατίας του αίματος-αλλά από την διά της παιδείας αποκτηθείσα αξία τους, την Περίκλεια «αξίωση»ο Ισοκράτης διακηρύσσει την τελική επικράτηση του Ελληνικού Είναι. Οι Έλληνες είναι το Έν μπροστά στα νοητικά αγαθά τους και δεν τους ξεχωρίζει κανένα γένος, καμμία καταγωγή. Ούτως ή άλλως μετά τον Πλωτίνο γνωρίζουμε ότι το χωρικό και το χρονικό είναι τελικά καθορίζεται από την μοναδικότητα του ενός, η Ελλάδα έγινε ένα ως χώρος και χρόνος μπροστά στην διέξοδο του υπερβατικού Αγαθού που μόνη αυτή ανεκάλυψε.

Πάντα στην περίφημη φράση του Ισοκράτη. Υπάρχει διαφορά ανάμεσα στη παίδευση και στη φύση; Κατηγορηματικά όχι, υπάρχει σχέση αιτίου και αποτελέσματος. Η φύση είναι η αιτία και η παίδευση το αποτέλεσμα. Ας θυμηθούμε τον πολύ σημαντικό Πλατωνικό Πρωταγόρα. Ο σκοπός του διαλόγου είναι ο εξής: «το δε μάθημα εστίν ευβουλία περί των οικείων, όπως αν άριστα την αυτού οικίαν διοικοί και περί των της πόλεως όπως τα της πόλεως δυνατώτατος αν είη και πράττειν και λέγειν». Αν συμφωνήσουμε ότι μετά τον Σοφοκλή η φύση εννοείται ως το σύνολο των πνευματικών και χαρακτηρολογικών ιδιοτήτων του ανθρώπου τότε μπορούμε άνετα να συμφωνήσουμε και στο ότι η φύση της Αντιγόνης είναι διαφορετική από τη φύση του Κρέοντα, του Λεωνίδα από τον Παυσανία,του Θρασυβούλου από τον Κριτία.

Στον Πλατωνικό Πρωταγόρα διαφημίζεται η ευβουλία, δηλαδή η δύναμη γνώσης και έλλογης μετάδοσης της βιωματικής αρετής. Η αρετή είναι διδακτή.

Η φράση αυτή του Ισοκράτη διαφημίζει αυτό το Πλατωνικό επίτευγμα. Αφού η αρετή είναι διδακτή, η αρετή είναι το Εν που ενώνει τους Έλληνες, άρα δεν παραμένω στη φύση μου, στο γένος μου αλλά μπροστά στην κοινή ανάμνηση αυτών που ως Έλληνας έχω μέσα στη φύση μου και διά της παιδείας αποκτώ την αρετή της πορείας προς το Εν.

Ο Πλάτων ομιλεί για τους βαρβάρους; Αν είναι δυνατόν. Ούτε ο Ισοκράτης. Για τους Έλληνες και μόνο ομιλούν.

Προσοχή όμως. Είναι φυσιολογικό η φύση, το σύνολο των χαρακτηριστικών να καλύπτουν όλες τις περιπτώσεις της ανθρώπινης προσωπικότητας, η οποία ούτως ή άλλως μέσα στην Ελλάδα διαμορφώνεται. Αυτή η φύση όταν προσδιορίσθηκε από το Πλατωνικό αγαθό και την Σπαρτιατική βούληση, παιδεύθηκε και μπροστά στο Είναι της εσωτερικότητας του αγαθού ομονοποιήθηκε ως σκέψη και πράξη υπέρβασης. Ας προσέξουμε όμως ότι αυτή η φύση ταιριάζει σε αυτή την Ελληνική παιδεία διότι το Είναι κατανοείται από αυτές τις φύσεις. Άλλες φύσεις θα αρέσκονταν

και μόνο σε ένα επίγειο φαίνεσθαι και τίποτε άλλο αδυνατώντας να κατανοήσουν ένα άλλο Είναι, το όντως Είναι.

Στον Πλατωνικό Πρωταγόρα λοιπόν διαφημίζεται η ευβουλία, δηλαδή η δύναμη γνώσης και έλλογης μετάδοσης της βιωματικής αρετής. Η αρετή είναι διδακτή. Η φράση αυτή του Ισοκράτη διαφημίζει αυτό το Πλατωνικό επιτευγμα. Αφού η αρετή είναι διδακτή, η αρετή είναι το Εν που ενώνει τους Έλληνες, άρα δεν παραμένω στη φύση μου, στο γένος μου αλλά μπροστά στην κοινή ανάμνηση αυτών που ως Έλληνας έχω μέσα στη φύση μου και διά της παιδείας αποκτώ την αρετή της πορείας προς το Εν. Ο Πλάτων ομιλεί για τους βαρβάρους; Αν είναι δυνατόν. Ούτε ο Ισοκράτης. Για τους Έλληνες και μόνο ομιλούν.

Βλέπουμε λοιπόν ότι ιστορικά αλλά και οντολογικά ο Ισοκράτης στηρίζει την μεγάλη παράδοση από τον Όμηρο και εντεύθεν. Δια της παιδείας οι Έλληνες αποφάσισαν να ξεπεράσουν το εξωτερικό Ηρακλείτειο γίγνεσθαι των ποικίλων Ελληνικών φύσεων και γενών και να ανακαλύψουν το Είναι το οποίο ως εσωτερική κοινή πύλη θα οδηγήσει τους φωτισμένους Αρίους στο Έν. Η φράση αυτή του Ισοκράτη σηματοδοτεί αυτή την ώρα.

Αν θυμηθούμε ότι η ρητορεία είναι η έντεχνη μετάδοση όλων των φιλοσοφικών αληθειών, αν θυμηθούμε τον Αρ. Κυπριανού ο οποίος στο βιβλίο του «τα απόρρητα του Ισοκράτους...» ομιλεί για βαθύτατα μυστήρια που υφέρπουν στους λόγους του Ισοκράτους τότε θα πιστέψουμε ότι το κάλεσμα του ρήτορα είναι σαφές προς τους Έλληνες. «Μπορείτε να ενωθείτε και να βιώσετε την ενότητα του Είναι που εσείς δημιουργήσατε». Υπάρχει άραγε φιλοσοφική και ιστορική κατοχύρωση αυτών, ή ο Ισοκράτης καινοτομεί αυθαίρετα χωρίς να είναι συνέχεια καμμίας παράδοσης; Στον Πλατωνικό Πρωταγόρα, που λίγο πολύ σύγχρονο έργο είναι, (323Α-Ε) ο Σωκράτης ξεχωρίζει απόλυτα ανάμεσα στην πολιτική αρετή και στην τεχνική δεξιότητα. Κατά εκπληκτικό τρόπο διαχωρίζει την άλογη φύση - το να γεννηθεί κάποιος παράλυτος - από την επίκτητη φύση του να γίνει κάποιος τέλειος πολίτης αποκτώντας την πολιτική αρετή, που είναι ο τρόπος του Δία επί της γής. Αυτό εννοεί και ο Ισοκράτης. Ήλθε η ώρα όλοι οι Έλληνες επίκτητα να παιδευθούν στην ίδια πολιτική αρετή της αιδούς και της δίκης. Αυτή η φύση ενώνεται με αυτή τη διάνοια. Δεν νομίζω ότι αυτή η παιδεία θα είχε κάποιο διανοητικό αντίκρυσμα στους βαρβάρους που δεν κατείχαν την αιδώ και τη δίκη-σύμφωνα πάντα με τον Ελληνικό τρόπο του Είναι.

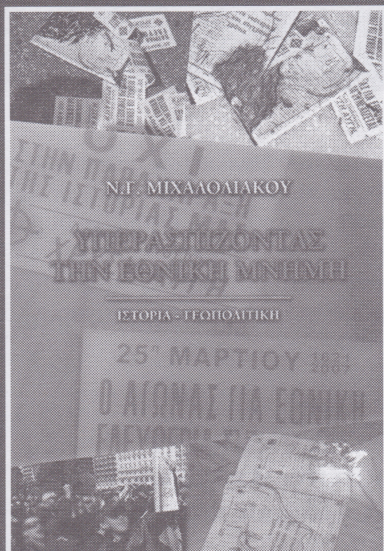
Επίσης ο Αριστοτέλης στα Ηθικά Νικομάχεια μέσα από τον περίφημο ορισμό της ενδελέχειας καθορίζει ότι ο Ισοκράτης είναι συνέχεια μιάς μεγάλης αλήθειας. Έφθασε η ώρα η κοινή διανοητική Ελληνική αρετή να γεννήσει τον Ένα Έλληνα άνθρωπο μπροστά στην αλήθεια του Είναι του Αγαθού. Ο Ισοκράτης γεννά την έννοια του ενός Έλληνος ανθρώπου, αυτού που στο μυαλό μας ενώνει τις προσδοκίες της Πλατωνικής ανάμνησης και της Αριστοτελικής πράξης. Ενός Έλληνα θεανθρώπου. Γεννά τον ιδανικό Έλληνα που ενθυμείται και πράττει πέρα από περιορισμούς χώρου και χρόνου.

Ούτως ή άλλως όλος ο λόγος είναι μία αντιπαραβολή Ελλήνων και βαρβάρων. Στην παράγραφο 3 ρητά αναφέρεται στον πόλεμο προς τους βαρβάρους και στην ειρήνη προς τους Έλληνες. Το βάθος της Ισοκρατικής Ειρήνης είναι απύθμενο, έχει σχέση με την ησυχία του Είναι, και σίγουρα τονίζει το γεγονός ότι αναφέρεται σε Έλληνες και μόνο. Επίσης στην παράγραφο 9 καλεί σε μία κοινή ανάμνηση ενός Ελληνικού παρελθόντος ,η οποία ανάμνηση είναι επίτευγμα των «ευ φρονούντων».Ως γνωστόν η φρόνηση από το φρήν είναι καθαρά Ελληνική λέξη και έχει σχέση με τη λογική διαμόρφωση και ελεγξιμότητα της ανθρώπινης προσωπικότητας κατά τρόπο που μόνο οι Έλληνες οραματίσθηκαν.

Εν κατακλείδι. Ο Σωκράτης στον Πλατωνικό Πρωταγόρα θεωρεί ότι τα παιδιά του Περικλή δεν είναι σίγουρο ότι θα μεθέξουν της πολιτικής αρετής, εάν δεν εντρυφήσουν στο παιδευτικό Είναι ενός Σωκρατικού τρόπου. Τα παιδιά αυτά είναι κατώτερα στη φύση-ως σύνολο ιδιοτήτων-από το Σωκράτη. Με την παιδεία όμως μπορούν να μεθέξουν του ιδίου τελείου Είναι. Αυτό εξάλλου προς όλους τους Έλληνας είναι και το μήνυμα της περιώνυμης Ισοκρατικής φράσης.

Β.Μ.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

«ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΝΗΜΗ»

Αντί Προλόγου – "Καίγοντας βιβλία": Μέγα θέμα έγινε προ δύο ετών η πρωτοβουλία νέων της Χρυσής Αυγής στην μαθητική παρέλαση της Εθνικής Επετείου της 25ης Μαρτίου των Αθηνών, στην οποία ήταν παρούσα και η υπουργός Εθνικής Παιδείας (τότε αποκαλείτο ακόμη Εθνική, αλλά δεν ήταν ούτε και τότε, ούτε και τώρα εθνική…) κ. Μαριέτα Γιαννάκου. Οι νέοι, λοιπόν, της Χρυσής Αυγής έκαψαν ένα αντίτυπο του βιβλίου αυτού και αμέσως προοδευτικάριοι και ευρωλιγούρηδες φιλελεύθεροι, αντιφασίστες πασών των αποχρώσεων άρχισαν από τα γνωστά τηλε-παράθυρα να ρίχνουν αφορισμούς και αναθέματα…

ΤΜΗΜΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

«ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ»

Οι εθνικιστές δεν μάχονται για ν' αλλάξει νταβατζήδες ο Λαός και στην θέση των πλουτοκρατών να έρθουν οι κομισάριοι. Μάχονται για την ανατροπή του καθεστώτος της εθνοκτόνας πλουτοκρατικής τάξης (που δεν ξεχωρίζει σε δεξιά ή αριστερή έκδοση, είναι δυό κεφάλια μ' ένα στομάχι) και πολεμούν το εγκληματικό σύστημα του καπιταλισμού. Οι εθνικιστές στέκονται στο πλευρό της εργατικής τάξης και της αγροτιάς που σήμερα αποτελούν τα κυρίαρχα θύματα της απάνθρωπης πλουτοκρατικής εκμετάλλευσης, όχι από εκλεκτική μεροπληπτική υποκρισία, αλλά γιατί πιστεύουν ακράδαντα στην κοινωνική δικαιοσύνη...

ΚΟΣΤΙΖΟΥΝ 10 ΕΥΡΩ ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ ΚΑΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ, ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48
ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ: 210.5242876 (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ, 10πμ - 6μμ)

ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΣΕΧΙΑ

Εκτός νόμου το Εθνικιστικό Εργατικό Κόμμα

Την άμεση διάλυση του Εργατικού Κόμματος αποφάσισε το ανώτατο συνταγματικό δικαστήριο στην Τσεχία. Το αίτημα είχε υποβληθεί από τις αρχές Ιανουαρίου από την κυβέρνηση τεχνοκρατών και του ανεξάρτητου του πρωθυπουργού Γιαν Φίσερ. Ο Φίσερ, είναι εβραίος και έχει βρεθεί σε πολλές κρατικές θέσεις πριν αλλά και μετά την διάλυση της Τσεχοσλοβακίας. Πριν γίνει πρωθυπουργός ήταν ο διευθυντής του «Γραφείου Στατιστικής», μια υπηρεσία που επεξεργάζεται αριθμούς και πληροφορίες που προβάλλονται στην οικονομική, κοινωνική και πολιτική ζωή της Τσεχίας, χαράζοντας ουσιαστικά την γραμμή των εκάστοτε κυβερνήσεων, «σφυγμομετρώντας» την οικονομία και την κοινωνία. Στις θέσεις αυτές, ανελίχθη κατόπιν συμμετοχής του στο Κομμουνιστικό Κόμμα της Τσεχοσλοβακίας από το 1980 ως το 1989. Όντας μάλιστα πρωθυπουργός της Τσεχίας, διετέλεσε για το εξάμηνο που δικαιούταν η χώρα και πρόεδρος του συμβουλίου της ΕΕ, από όπου και πέρασε το Ευρωσύνταγμα αλλά και μια πρωτοφανής υποστήριξη στο Ισραήλ.

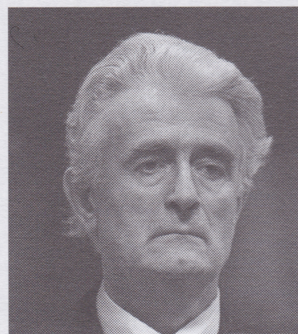
Το ανώτατο δικαστήριο καταδίκασε τον «ακραίο χαρακτήρα του κόμματος», ο οποίος «απειλεί τη δημοκρατία» με ανατροπή του καθεστώτος και του πολιτεύματος. Οι Εθνικιστές του Εργατικού Κόμματος αρνούνται τις κατηγορίες, καταγγέλλοντας το δικαστήριο για την απόφαση αυτή, που έχει σαφή πολιτικά κίνητρα και στόχο να εξαναγκάσουν σε σιωπή το ανερχόμενο ρεύμα Εθνικισμού στην χώρα.

Ο αρχηγός του κόμματος, Τόμας Βάντας, δήλωσε πως η απαγόρευση του Εργατικού Κόμματος, δεν δύναται να εμποδίσει την πολιτική δραστηριότητα των μελών του. Εξέφρασε μάλιστα, την πρόθεση των Τσέχων Εθνικιστών, για την ίδρυση νέου κόμματος με το οποίο θα συμμετέχουν ξανά στις βουλευτικές εκλογές που θα διεξαχθούν τον ερχόμενο Μάϊο. Στις περασμένες ευρωεκλογές, είχαν λάβει περισσότερο του 1%, ποσοστό που άνοιγε το δρόμο για τις νόμιμες επιχορηγήσεις που ορίζει ο νόμος.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Κάρατζιτς: «Ο Αγώνας μας ήταν δίκαιος και ιερός»

Την υπεράσπισή του ξεκίνησε ο Ράντοβαν Κάρατζιτς, πρώην ηγέτης των Σέρβων της Βοσνίας ενώπιον του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου για την πρώην Γιουκοσλαβία (ICTY) στη Χάγη. Ο σκοπός των Σέρβων κατά τον πόλεμο της Βοσνίας ήταν «ιερός και δίκαιος» δήλωσε, τονίζοντας ότι οι Σέρβοι τελούσαν υπό άμυνα.

«Θα υπερασπισθώ το Έθνος μας και την υπόθεσή του που είναι δίκαιη και ιερή» δήλωσε ο Ράντοβαν Κάρατζιτς, ο οποίος κατηγορείται για γενοκτονία, εγκλήματα πολέμου και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Σύμφωνα με το κατηγορητήριο, ο Ράντοβαν Κάρατζιτς οργάνωσε «εκστρατεία Εθνικών εκκαθαρίσεων» κατά μουσουλμάνων και Κροατών στην ανατολική Βοσνία κατά τη διάρκεια του πολέμου στην Βοσνία. Στις κατηγορίες εναντίον του περιλαμβάνεται η διάρκειας 43 μηνών πολιορκία του Σεράγεβο, κατά την οποία σκοτώθηκαν περίπου 10.000 άνθρωποι και η σφαγή

πάνω από 7.000 ανδρών και αγοριών στη Σρεμπρένιτσα.

«Βρίσκομαι ενώπιόν σας όχι για να υπερασπισθώ τον απλό θνητό που είμαι εγώ, αλλά για να υπερασπισθώ το μεγαλείο ενός μικρού Έθνους της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης (των Σέρβων της Βοσνίας) που βασανίσθηκε επί 500 χρόνια» δήλωσε. «Ό,τι έκαναν οι Σέρβοι αντιμετωπίζεται ως έγκλημα» είπε στο δικαστήριο, τονίζοντας ότι βρίσκονταν συνθήκες αυτοάμυνας. Δήλωσε ότι υπήρχε μια ομάδα μουσουλμάνων που ήθελε «100% εξουσία».

Ο πρώην ηγέτης των Σέρβων της Βοσνίας αναφέρθηκε συχνά στον εαυτό του στο τρίτο πρόσωπο, ως «ο Κάρατζιτς».

Ο 64χρονος κατηγορούμενος μποϊκοτάρισε τις πρώτες τρεις συνεδριάσεις στο ICTY τον Οκτώβριο του 2009, με το επιχείρημα ότι δεν είχε χρόνο να προετοιμασθεί. Η δίκη διακόπηκε τον Νοέμβριο, αφότου το δικαστήριο διόρισε συνήγορο στον Ρ.Κάρατζιτς. Ο Ράντοβαν Κάρατζιτς συνελήφθη τον Ιούλιο του 2008 στο Βελιγράδι, 13 χρόνια μετά την απαγγελία των κατηγοριών εναντίον του.

ΙΡΑΚ

Τα «σημάδια» της εισβολής

Συγκλονίζει έρευνα του BBC που επισημαίνει ότι αυξήθηκαν τα ποσοστά γενετικών ανωμαλιών, λόγω της χρήσης όπλων από τις αμερικανικές δυνάμεις σε επίθεσή τους, πριν από έξι χρόνια στην Φαλούτζα.

Παιδίατρος στο γενικό νοσοκομείο της Ιρακινής πόλης είπε στον ανταποκριτή του BBC, Τζον Σίμπσον, ότι ασχολείται με δύο ή τρεις περιπτώσεις γενετικών ανωμαλιών σε καθημερινή βάση. Αυτό αντιστοιχεί σε 1.000 περιστατικά τον χρόνο.

Σύμφωνα με την έρευνα, ο αμερικανικός στρατός ανακοίνωσε ότι δεν γνωρίζει περί επισήμων εκθέσεων που να κάνουν λόγο για γενετικές ανωμαλίες.

Ο Σίμπσον δήλωσε ότι έχει δει παιδιά με παράλυση και εγκεφαλική βλάβη. Επισκέφθηκε μία οικογένεια, όπου είδε ένα κορίτσι με έξι δάκτυλα στα δύο χέρια και στα δύο πόδια. Επίσης είδε ένα μωρό με τρία κεφάλια. Ωστόσο, πρόσθεσε ότι η ιρακινή κυβέρνηση επιθυμεί να υποβαθμίσει το θέμα και κάνει επισήμως λόγο για δύο με τρία κρούσματα ετησίως.

Ernst Zundel: Ελεύθερος μετά από 7 χρόνια

«Είμαι ελεύθερος μετά από επτά χρόνια και τρεις εβδομάδες. Τρεις φυλακές και τρεις χώρες».

Ο πιο διάσημος Ευρωπαίος πολιτικός κρατούμενος για «άρνηση του Ολοκαυτώματος», ο Γερμανός Εθνικιστής και συγγραφέας Ernst Zundel είναι από την 1η Μαρτίου, ελεύθερος. Στις 8:15 το πρωί, παρουσία αρκετών Γερμανών Εθνικιστών, άνοιξαν οι πύλες των φυλακών του Mannheim που "φιλοξενούσαν" τον Zundel τα τελευταία 5 χρόνια και έτσι έκλεισε ένας κύκλος πολιτικών διώξεων. Δημοκρατικών διώξεων οι οποίες σε κάθε περίπτωση όμως συνεχίζονται σε ολόκληρο τον κόσμο.

Στις οκτώ το πρωί ο Ernst Zundel πέρασε τη σιδερένια πύλη των φυλακών του Manheim και αμέσως βρέθηκε στην αγκαλιά των φίλων του, που τον χειροκροτούσαν του φώναζαν μπράβο και του προσέφεραν λουλούδια. Στους δημοσιογράφους που έσπευσαν να του υποβάλουν ερωτήσεις δήλωσε: «Είμαι ελεύθερος μετά από επτά χρόνια και τρεις εβδομάδες. Τρεις φυλακές και τρεις χώρες. Αν υπήρχε ελευθερία θα είχα πολλά να πω... Όμως, πρέπει να προσέξω να μη παραβιάσω την δρακόντεια νομοθεσία τους. Ζούσα τα τελευταία επτά χρόνια σε ένα κοτέτσι έχω προβλήματα υγείας και πρέπει να εξεταστώ σε ένα νοσοκομείο. Στην συνέχεια θα επιστρέψω στην ιδιαίτερη πατρίδα μου στον Μέλανα Δρυμό».

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Πέθανε η σύζυγος Γερμανού συνωμότη

Πέθανε σε ηλικία 98 ετών, η Φρέγια φον Μόλτκε, στέλεχος της «αντίστασης» στον Εθνικοσοσιαλισμό. Η νεκρή άνηκε στον κύκλο των αριστοκρατών και διπλωματών -γνωστός ως «Κύκλος του Κράιζαου»- που οργάνωσε την αποτυχημένη απόπειρα δολοφονίας του Χίτλερ, το 1944.

Επικεφαλής του «Κύκλου» υπήρξε ο σύζυγός της, ο δικαστής κι εγγονός του μεγάλου Πρώσου στρατάρχη, Χέλμουτ φον Μόλτκε, ο οποίος εκτελέστηκε για εσχάτη προδοσία τον Ιανουάριο του 1945. Ο Μόλτκε, από το 1933 ακόμα, βρέθηκε στις τάξεις των πλέον ανοιχτά αντιναζιστών αριστοκρατών, οι οποίοι έβλεπαν την ισχύ τους να μειώνεται. Με το ξέσπασμα του πολέμου το 1939, έχοντας ήδη μετάσχει σε συνωμοτικούς κύκλους που από το 1938 ήθελαν τον Χίτλερ νεκρό και τον Εθνικοσοσιαλισμό να καταρρεύσει, συνεργάστηκε με τον αρχηγό των μυστικών υπηρεσιών φον Κανάρη, ο οποίος αποδείχθηκε πράκτορας των Βρετανών. Από το 1942 και ο ίδιος, προσπάθησε και κατάφερε να γίνει πράκτορας, «προσφέροντας τις υπηρεσίες του» στους δυτικούς αντιπάλους του Γ' Ράιχ, συσπειρώνοντας γύρω του ένα μεγάλο αριθμό ατόμων, αριστοκρατικής καταγωγής οι οποίοι πίστευαν στην... ήττα των Γερμανών και μελετούσαν -από τότε-, το πώς θα διαμορφωθεί το νέο δημοκρατικό καθεστώς μετά τον Χίτλερ. Ο «Κύκλος», είχε αποφασίσει να σκοτώσει τον Χίτλερ και να κάνει πραξικόπημα με σκοπό να συμπράξουν με τους Σύμμαχους. Ο Μόλτκε, διαφωνούσε με τη δολοφονία του Χίτλερ, φοβούμενος ότι θα τον κάνει μάρτυρα, υποστήριζε ότι έπρεπε να συλληφθεί και να δικαστεί.

Την 20ή Ιουλίου 1944, μετά από τέσσερεις αποτυχημένες απόπειρες, οι συνωμότες κατάφεραν να βάλουν βόμβα στο αρχηγείο του Χίτλερ, σκοτώνοντας κάποιους στρατηγούς κι αξιωματικούς των Waffen SS ενώ συνεδρίαζαν μαζί του, αλλά όχι τον ίδιο τον Χίτλερ ο οποίος γλίτωσε ως εκ θαύματος, τραυματίζοντας μόνο το χέρι του. Οι άμεσες αντιδράσεις των Γερμανών υποστηρικτών του Χίτλερ, αποσόβησαν το πραξικόπημα συλλαμβάνοντας 7.000 άτομα, από τους οποίους καταδικάστηκαν οι 5.000. Την όλη υπόθεση, προέβαλλε (με υστερικό αντιφασισμό φυσικά) το Χόλλυγουντ στην ταινία με όνομα τον κωδικό της απόπειρας δολοφονίας: «Επιχείρηση Βαλκυρία».

**Μετά την εκτέλεσή του συζύγου της, η Φρέγια Μόλτκε, διέφυγε στη Νότιο Αφρική. Το 1960 εγκαταστάθηκε στις ΗΠΑ, όπου και ασχολήθηκε με τη συγγραφή και προώθηση εντύπων, που εξήραν την στάση της κατά τα χρόνια του Γ' Ράιχ.
Η Μόλτκε ετάφη στο Βερμόντ των ΗΠΑ.**

Πορεία Τιμής και Μνήμης για τους νεκρούς Εθνικιστές

Το βράδυ της 6ης Φεβρουαρίου 1934 οι Γάλλοι Εθνικιστές οι οποίοι αρχικά είχαν συγκεντρωθεί σε διαφορετικά μέρη του Παρισιού ενώθηκαν στην πλατεία που βρίσκεται στην άλλη πλευρά του ποταμού Σηκουάνα, ακριβώς απέναντι από το κτίριο της Γαλλικής Εθνοσυνέλευσης, διαδηλώνοντας τις Εθνικιστικές και αντικοινοβουλευτικές τους Ιδέες. Πάνοπλες δυνάμεις της αστυνομίας και του στρατού, προκειμένου να μην επιτρέψουν στους διαδηλωτές να περάσουν απέναντι, άνοιξαν ξαφνικά πυρ στο πλήθος σκοτώνοντας 16 Εθνικιστές. Οι τραυματίες ξεπέρασαν τους 2.000, οι περισσότεροι μέλη της Action Française. Οι συγκρούσεις μεταξύ των δυνάμεων της "Τρίτης Γαλλικής Δημοκρατίας" και των Εθνικιστών κράτησαν μέχρι τις 3 τα ξημερώματα.

Φέτος, οι Γάλλοι συναγωνιστές του Renouveau Français τίμησαν τον Αγώνα και τη Μνήμη των νεκρών Εθνικιστών, θυμάτων της δημοκρατίας, σε μια πορεία κατά της κοινοβουλευτικής διαφθοράς.

ΔΡΕΣΔΗ 2010

Απαγορεύτηκε η Πένθιμη Πορεία Χιλιάδες οι συγκεντρωμένοι Εθνικιστές

Μεγαλειώδης συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στη Δρέσδη, στη μνήμη των δεκάδων χιλιάδων αμάχων θυμάτων των βομβαρδισμών της πόλης το 1945. Η συμμετοχή σε αυτή ξεπέρασε κάθε προηγούμενο, με περίπου εννέα χιλιάδες Γερμανούς Εθνικιστές, κατά κύριο λόγο μέλη του NPD να παραβρίσκονται σε αυτή.

Η καθιερωμένη πένθιμη πορεία απαγορεύτηκε φέτος με εισαγγελική εντολή, αλλά αυτό δεν πτόησε τους Εθνικιστές που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα. Η περυσινή μεγάλη προσέλευση στην εκδήλωση, είχε ξεκινήσει ένα νέο κύκλο συζητήσεων από τους καθεστωτικούς, που τους οδήγησε στην φετινή απαγόρευση.
Την ίδια στιγμή, περίπου δύο χιλιάδες αντιφασίστες και τριπλάσιοι δημοκράτες μέλη των καθεστωτικών κομμάτων, μαζεύτηκαν στην πόλη από ολόκληρη την Γερμανία και εβρισκόμενοι πλάι-πλάι στις διάφορες αντισυγκεντρώσεις που έλαβαν χώρα, φροντίζοντας να κλείσουν όλους τους δρόμους πρόσβασης στον χώρο συγκέντρωσης, αλλά και τις γραμμές των τρένων, ακόμη και με γελοίου τύπου “οδοφράγματα” πλαστικών κάδων και λίγων ατόμων. Εξαιτίας αυτού, σημειώθηκαν και σποραδικές συγκρούσεις ομάδων Εθνικιστών που προσέρχονταν στον τόπο συγκέντρωσης με αντιδιαδηλωτές και αστυνομικούς, που είχαν κλείσει τους δρόμους, απαγορεύοντας την πρόσβαση στον χώρο της εκδήλωσης.

Η τακτική αυτή, «έκοψε» την Δρέσδη στα δυο, δημιουργώντας δυο στρατόπεδα: τους Εθνικιστές που τιμούν τη μνήμη των νεκρών τους και διαμαρτύρονται για την αποσιώπηση αυτού του εγκλήματος και τους αντιφασίστες κάθε απόχρωσης, οι οποίοι φωνάζουν συνθήματα υπέρ του Sir Arthur “Bomber” Harris, πτέραρχου της RAF κατά τον Β’ ΠΠ και των Συμμάχων που «τους απελευθέρωσαν» σκοτώνοντας χιλιάδες αμάχους. Ο ίδιος ο πτέραρχος Harris, στους στρατιωτικούς κύκλους της Μ.Βρετανίας ονομάζεται «Χασάπης» εξαιτίας των απανωτών βομβαρδισμών Γερμανικών κι άλλων Ευρωπαϊκών πόλεων, αδιαφορώντας για το κόστος σε ζωές και το εύρος της καταστροφής. Σύμφωνα με αστυνομική ανακοίνωση οι τραυματίες ήταν 27 εκ των οποίων 15 αστυνομικοί. Σημειώθηκαν και δεκάδες συλλήψεις.

CASA POUND

ΕΔΩ ΧΤΥΠΑ Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ

Αντιπροσωπεία του Μετώπου Νεολαίας της Χρυσής Αυγής είχε την τιμή να φιλοξενηθεί στην Ιταλία σε έναν χώρο διαφορετικό. Σε έναν χώρο όπου η καρδιά του Εθνικισμού χτυπάει 24 ώρες το 24ωρο. Είχαμε ακούσει πολλά. Φήμες, αλήθειες, πικρόχολα σχόλια αλλά και επαίνους. Τελικά αυτό που είδαμε και συναντήσαμε ήταν κάτι παραπάνω από μία ευχάριστη έκπληξη. Τα μέλη του Μετώπου Νεολαίας φιλοξενήθηκαν στην Εθνικιστική κατάληψη της CasaPound. Με αφορμή ένα ολιγόλεπτο αφιέρωμα της ΝΕΤ θα θέλαμε να αναλύσουμε το τι ακριβώς σημαίνει το κίνημα της CasaPound και να απαντήσουμε στις λασπολογίες του Έλληνα δημοσιογράφου οι οποίες περιείχαν πλήθος συκοφαντιών και αναληθειών. Το κτήριο στο οποίο στεγάζεται η CasaPound ήταν αρχικά ένα ερειπωμένο κτίσμα στην καρδιά του ιστορικού κέντρου της Ρώμης δίπλα στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό. Από το 2003 ξεκίνησαν οι εργασίες για την αναδιαμόρφωση του χώρου ο οποίος σήμερα βρίσκεται στην τελική του μορφή. Τα γραφεία του RBN (Radio Bandiera Nera), του 24ωρου Ιταλικού διαδικτυακού ραδιοφώνου, επαγγελματικό στούντιο ηχογράφησης για τα εθνικιστικά συγκροτήματα μέχρι και αίθουσα πολεμικών τεχνών είναι μερικά από τα όσα στεγάζονται στο 6οροφο κτήριο. Στο υπόγειο υπάρχουν τα γραφεία του φοιτητικού τμήματος της CasaPound, του Blocco Studentesco, παράταξη οι οποία έχει στο ενεργητικό της πάρα πολλές επιτυχίες στα Ιταλικά πανεπιστήμια. Και στους υπόλοιπους πέντε ορόφους του κτηρίου βρίσκονται δεκάδες διαμερίσματα όπου φιλοξενούνται οικογένειες αστέγων και απόρων. Αυτό που μας έκανε μεγάλη εντύπωση ήταν η παρουσία δεκάδων μικρών παιδιών που ακούγονταν να παίζουν καθημερινά στους χώρους της κατάληψης. Η φιλοξενία ήταν άψογη και τα πάντα πεντακάθαρα και στην εντέλεια. Μέσα στις σημαίες που περιστοιχίζουν τα δωμάτια ήταν η Ελληνική αλλά και η σημαία του Κινήματός μας. Λίγα στενά πιο κάτω από το κεντρικό κτήριο βρίσκεται το βιβλιοπωλείο τους ενώ σε άλλον κοντινό δρόμο βρίσκεται το μπαρ που ανήκει στους ίδιους και λειτουργεί μόνο για συναγωνιστές.

Παντού στους γύρω δρόμους συναντούσες αφίσες και συνθήματα. Πρόσφατα, η CasaPound

επέλεξε να δώσει άλλη μια μάχη, με τη συμμετοχή της στις εκλογές, και όπως δείχνουν τα πράγματα και από κει κερδισμένη θα βγει. Παρευρεθήκαμε επίσης σε μια συναυλία από τις δεκάδες που διοργανώνει το κίνημα στη γείτονα χώρα. Πραγματικός παλμός, κέφι και εκεί που χρειάστηκε λίγο αργότερα, στην piazza Risorgimento στρατιωτική πειθαρχία στον χώρο που έδωσε τη ζωή του ο Έλληνας ήρωας Μίκης Μάντακας με το επιβλητικό PRESENTE που αντήχησε από τα στόματά μας σε κάθε γωνιά της Ρώμης . Ούτε βίαιους, ούτε χουλιγκάνους, ούτε τίποτα απ όλα όσα προσπάθησε να παρουσιάσει ο "Εξάντας" της κρατικής τηλεόρασης δεν συναντήσαμε στη Ρώμη. Θα μπορούσαμε να γράψουμε πολλά κείμενα για την εμπειρία μας στην Ιταλία αλλά τα καλύτερα με πλουσιότερο φωτογραφικό υλικό τα κρατάμε για το ερχόμενο τεύχος του περιοδικού Αντεπίθεση. Το μόνο που έχουμε να πούμε για το κίνημα της CasaPound είναι ένα μεγάλο Εύγε που έχουν καταφέρει να κάνουν την Ιδέα στην κυριολεξία τρόπο ζωής.

CASAPOVND

Ακούστε...
Εγώ είμαι ο γκρεμιστής,
γιατί είμ' εγώ κι ο κτίστης,
ο διαλεχτός της άρνησης
κι ο ακριβογιός της πίστης.

Και θέλει και το γκρέμισμα
νου και καρδιά και χέρι.
Στου μίσους τα μεσάνυχτα
τρέμει ενός πόθου αστέρι.